

ІП. БОЧКОВСЬКИЙ.

національна справа

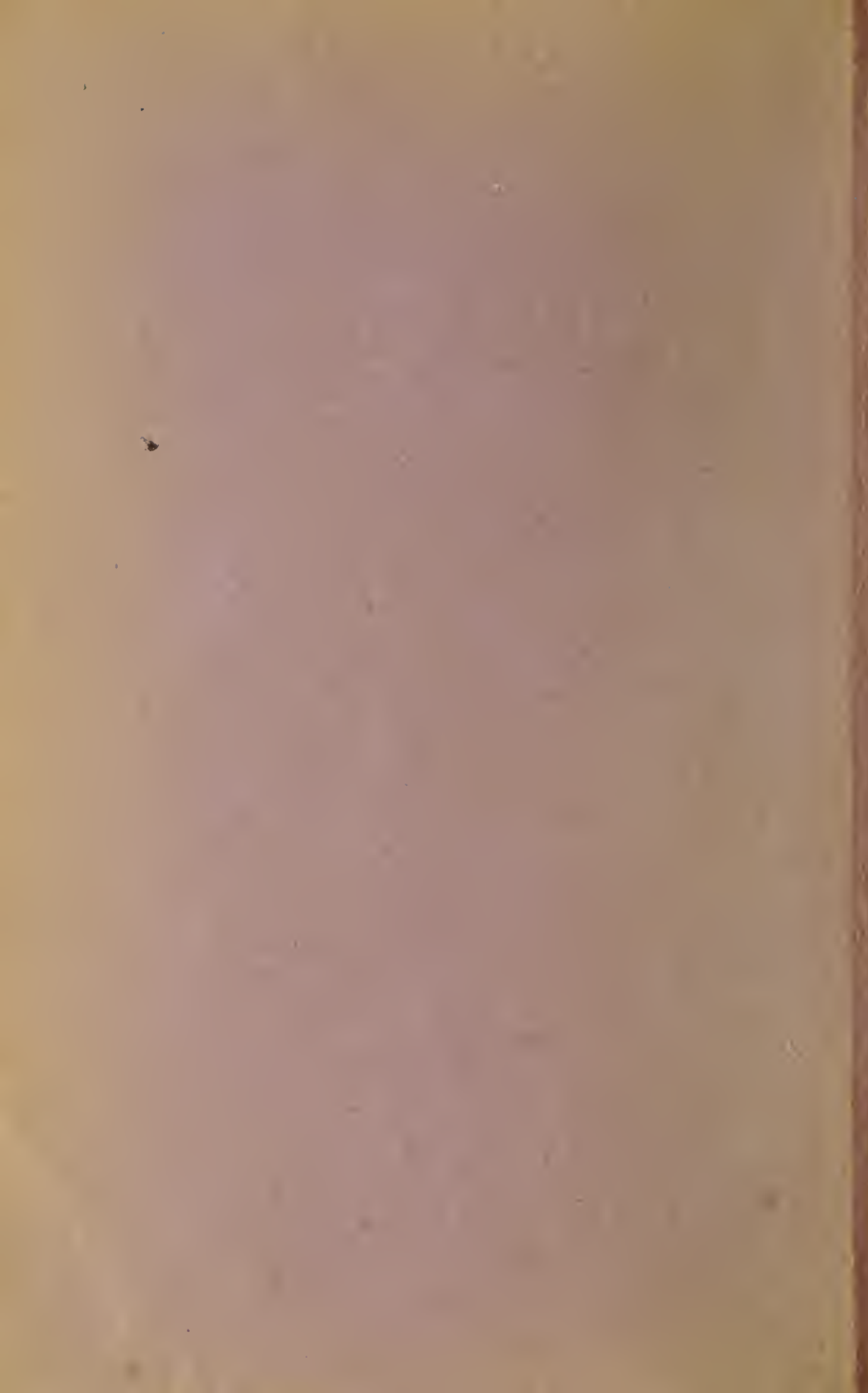
(про національне питання в зв'язку з сучасною війною.)



ВІДЕНЬ, 1920

АДОМ ВИДАВНИЦТВА „ВІСТНИК ЖИТТЯ“.

З друкарні Адольфа Гольцгавзена у Відні.



Виданнє „Вістника політики, літератури й життя“.

ІІ. БОЧКОВСЬКИЙ

Національна справа

(Статї про національне питаннє в звязку з сучасною війною)



ВІДЕНЬ, 1918.

З друкарні Адольфа Гольцагезена у Відні.

П а м я т и невтомого каменяра міжнародної
справедливости, палкого оборонця поневолених наро-
дів і заслуженого дослідника національного питання —
М и х а й л а Д р а г о м а н о в а.

Автор.



1093746

JC

311

B565

... Нове людство може бути тільки тоді багате й повне життя, коли окремішність кожного народу задержить ся в загальній гармонії та коли всі країни будуть грати на струнах вселюдської ліри. Ж. Жорес: Батьківщина й робітництво.

... Поневолений народ — засуджений на смерть. Народи — се скарбниці культури, бо вони є посередниками поміж одиницями й людством. Бажати винищити або поневолити якийсь народ — се те саме, що зовсім позбавити людство одної культурної форми. Ляндсберг.

... Космополітизм в ідеях і цілях, національність в ґрунті й формах культурної праці... М. Драгоманів.

... Національна свідомість се те, що тримає приналежних до народу разом, що творить з одиниць народню спільність серед всіх можливих обставин; сеї свідомости не можна вирвати з душі одиниць ніяким насильством. Отже доки є національно свідомі одиниці, доти існує народ і доти не можна його знищити. Fr. Krejčí: Právo existence malého národa.

П е р е д м о в а.

Всесвітня війна поставила національну справу, так сказати, рубом у всій її гостроті та складності. Ніколи ще взаїмні відносини поміж нацією та державою не були такі пекучі й актуальні, як саме під час бурхливих воєнних подій останніх чотирьох років. Мало коли так підчеркувалося право народів на національне самоозначення та політичну самостійність, як тепер. Національна засада з середини ХІХ в. знову виринула на політичній обрії Європи, на сей раз з куди більшою силою та життєвим розмахом. На жаль, серед широкого загалу є так само мало позитивного знання сеї дуже складної та тяжкої проблеми, як і тоді, коли вона вперше появилася в авреолі романтичної краси та мрійности.

Хоча наука де в чім чимало вияснила зі справжньої істоти національної проблеми, але далеко ще не поставила систематичного її досліджування на об'єктивно науковий ґрунт. Націодьогія яко спеціальна наука про сю справу — чекає щесвого Челлена. Ся війна причинить ся до її повстання, се річ певна, але зараз годі чекати на її появу задля розв'язання невідложних національних питань, від яких стогне від довшого часу сучасна Європа.

Отже заки витворить ся систематична й докладна теорія національної проблеми, публіцистика мусить спопуляризувати дотеперішній науковий дорібок на сїм полі. Під сей час се одно з найважнійших її завдань супроти широкого загалу, який в справах національної політики здебільшого блукає по манівцях і нетрях псевдотеоретичних фантазій або гарних бажань. Ся розвідка має саме таку інформаційно-орієнтаційну мету. Вона тому не претендує ані на повноту, ані на вичерпанне сеї дуже пекучої справи нашого часу. Як що їй хоч трохи вдасть ся розвіяти романтичну імлу та шовіністичну темряву, що хмарою затемнюють національні справи, то її ціль буде осягнута.

І. Б.

I. Національно-визвольні рухи нового часу й „визвольники“.

Національна справа — поруч соціальної — належить до найтяжших проблем нової доби. Особливож з огляду на культурно-національне відродження та державно-політичні прямування т. зв. „неісторичних“ народів, себто поневолених і недержавних, котрим або взагалі не вдалося дотепер національно самовизначити ся чи здобути державну самостійність під політичним оглядом (напр. Лотиські, Естонці, Фіни і т. д.), або які з тих чи інших причин втратили свою самостійність, а потім зацепапи під політичним і національно-культурним оглядом, отже котрі лише з застереженням можна називати „неісторичними“, бо вірніше було-б називати їх „півісторичними“ народами (напр. Чехи, Ірляндці й англійські Кельти взагалі, Українці, теперішні бельгійські Флямандці, балканські Славяне, Вірмени, Грузини тощо *).

А нащо до якої справи (знову поза соціальною) загал та громадянство відносять ся з такою байдужністю і упереженням або нехитю, як саме до національної... Серед пануючих державних народів усі національно-культурні, а далі й політично-самостійні прямування їх поневолених недержавних братів приймають ся звичайно та здебільшого з очевидною ворожнечю. Народи-патриції не дивлять ся на відродження

*) Взагалі сей поділ народів на історичні й неісторичні дуже зглядний. Бо фактично нема та не було народів без історії. Недержавні та поневолені народи не мають здебільшого тільки писаної історії, а до того ще в її старім розумінню, коли її змістом уважав ся опис династії, війн, різних дипломатичних актів, словом, лише зверхня державно-політична полуда. З новочасного наукового погляду т. зв. культурної історії й сі недержавні та поневолені народи історичні. Вони мають свою чудову усну історію в старих епосах, піснях (пор. напр. українські „думи“ або лотиські народні пісні), котра, як справедливо каже відомий німецький антропологеограф Рацель, вроді значно цікавіша та змістовіша від безбарвного опису княжих династій чи сварок якогось „історичного“ державного народу.

народів-плебеїв як на природний процес, котрий органічно впливає з дотеперішнього розвитку людської суспільности; на їх думку се є: або романтично-етнографічна примха інтелігентів поневолених народів, оскільки їх відродження обмежується лишень красним письменством для домашнього ужитку, ідилічним віршуванням в рідній мові, влаштуванням національних народніх свят, ношенням національної одежі тощо, як ми се бачимо напр. у початкових фазах провансальського руху „філібрів“ у південній Франції, або на їх думку — се є якась політична інтрига, штучний винахід сусідньої ворожої держави, оскільки національне відродження народів-паріїв, перейшовши підготовчу фазу культурно-національної романтики, входить потім у стадію господарського й політичного реалізму.

Для німецьких пангерманістів відродження австрійських Славян було панславянською царською інтригою й вони в ній скрізь добачували лише московські „рублі“. Для багатьох московських і польських націоналістів український національний рух се або австрійська (гр. Стадіон) або німецька інтрига, життєва сила якої пеначе спочиває в коронах або пруських марках. Так само для Французів відродження флямандського народу се прусько-німецька інтрига, хоча їм добре відомо, що Флямандці до Німців відносять ся чи ще не з більшою несимпатією ніж до Французів.

В дійсности-ж новочасні національні рухи так само, як і соціальний, є природним проявом основного перетворювання істнующої суспільности, яка простує до скинення всіх кріпацьких пут минушини, до цілковитої ліквідації колишнього т. зв. фєвдального режиму. А саме в міжнаціональних відносинах найбільше досі залишило ся сього кріпацького фєвдалізму; отже тому й національна ворожнеча все більше та більше зростає в міру зросту напруження та розмаху рухів відродження у поневолених народів. Ся ворожнеча де в чім нагадує відомий суспільний антагонізм поміж капіталістичною буржуазією та пригнобленим пролетаріатом. Загалом ся боротьба поневолених народів з пануючими має свою чималу суспільну підвалину. Тому й її дотеперішній та майбутній перебіг багато де в чім нагадує та нагадуватиме визвольний рух працюючого люду. І як в сій суспільній класовій боротьбі перемога безперечно буде по стороні поневоленого пролетаря, так і у великім поєдинку пануючих і гноблених народів — скорше чи пізніше перемога припаде сим останнім.

Станеть ся так не тому, що домагання і прямування народів-пролетарів справедливі та морально позитивні в своїй основі, тимчасом коли поборовання їх з боку народів-панів є

безглуздною спробою зупинити природний розвиток суспільного процесу й у своїй основі є захланними й хижацькими, себто морально очевидно негативними, але через те, що сї останні суперечать напрямови суспільного розвитку нової доби, що вони є проти часу, анахроністичні, що вони божевільно силкують ся зупинити ріст життя, загальмувати розцвіт нового та вічного його росту.

Як упав і доживає свої дні суспільно-господарський феодалізм і наближаєть ся час, коли поділ людей на білу панську та чорну робітничу касту буде лише сумним спогадом злощасної минувшини, так недалекий вже час, коли руштування державно-національного феодалізму, підточеного вже та розіздженого зубом часу, зломить ся у своїм фундаменті, пута та кайдани, що сковують поневолені народи, спадуть, скинуте буде національне ярмо й угиск. Вчорашні народи-кріпаки стануть ся вільними будівничими своєї сучасности та майбутности, свого нового власного життя.

Ся всесвітня війна чимало причинить ся до того, щоб процес визволення поневолених народів відбув ся скоршим темпом. Річ в тім, що після її вибуху правительства та дипломатії і заграничні уряди обох воюючих таборів узяли під свою високу руку малі й поневолені народи. В Лондоні, Петрограді, Парижі, Відні, Берліні й Вашингтоні чимало разів керманічі держав і визначні політичні діячі *urbis et orbis* проголосили заяву, що сю війну їх держави ведуть голововно задля визволення поневолених народів. *) З сих ви-

*) Особливож в антантсьім таборі, як з боку правительства, так і публіцистики з натиском підчеркуєть ся сей національно-визвольний характер всесвітньої війни. Бувший англійський голова міністерства казав у своїй промові 6/VIII 1914 р.: „Ми воюємо в обороні засади, що малі народи не мають бути знищені“. Його наступник Лойд Джордж зазначив, що се „війна народів“. Вільсон вже кілька разів заявив, що Америка активно взяла участь в сій війні в обороні поневолених народів Європи, які мають бути визволені з чужого державного ярма, себто управляти ся по власній волі. Навіть російський царизм став під прапор сей засади, видаючи на початку війни „визвольні маніфести“ (пор. про них брошуру М. Михайленка: „Визвольні маніфести російського уряду в теперішній війні“, 1915).

Сього самого становища боронить відомий англійський публіцистичний збірник: *The war and democracy* (Війна та демократія, з 1914 р.), головний співробітник якого Доуер Вільсон уважає істнующі державні будівлі невідповідачими національним домаганням. Тому пропонує переробити карту Європи згідно з сими останніми. Інший співробітник згаданого збірника, відомий англійський дослідник національних відносин на Угорщині та південно-славянської проблеми Сетон Оатсон проєктує карту нової Європи виключно відповідно до національної засади. Сього погляду тримаєть ся також знаменитий французький історик Сеньобо, щирій прихильник і оборонець автономно-національних прямивань в сучасній Європі (пор. напр. його передмову до французького передвоенного збірника: *Les aspirations autonomistes en Europe* (Автономічні замагання в Європі) Париж, 1913.

звольних промов можна-б було зладити чимало книжку, колиб зібрати всі до купи. На жаль, до більшості сих заяв можна віднести відому українську приповідку: „Обіцяв пан кожух, тепле його слово.“ Не вперше се державна дипломатія виступає в обороні прав поневолених народів. Вже в минулім столітті вона чимало послугувала ся національною засадою задля своїх імперіялістичних і експансивних мет. Полагодженне балканської проблеми переведено саме під сим її „визвольним впливом“, в чім чимала роля припала російському царизмови.

Великим державам йшло при сьому головно про витворенне в Європі такого status quo, котрий найліпше відповідав би їх державному егоїзмови й забезпечував би перед повстаннем якогось нового небажаного конкурента в європейському державному концерті. Вони дивили ся на національну справу яко на розкладовий чинник, що ослаблює великі держави різнонаціонального складу (Туреччина, Австро-Угорщина). Справжні життєві інтереси „визволюваних“ народів були при сьому на другому, коли не на дальшому пляні. Вони мусіли достосувати ся до великодержавних забаганок, а не навпаки.

Історія Балкану під сим оглядом дуже поучаюча. Європейська дипломатія протягом минулого століття перебудовувала його міждержавні відносини кілька разів — на кожній міжнародній конференції, при чім раз фаворизував ся один, другий раз другий нарід (вистарчить напр. згадати відносини великих держав до Македонії). Балканські народи врешті проти волі своїх протекторів мусіли власними силами звести порахунки з Туреччиною. На жаль, у своїх „визвольниць“ вони вже настільки заразили ся великодержавною манією (мрії про велику Болгарію, велику Сербію, Грецію та Велику Румунію), що, сливе визволивши ся, перегризли ся поміж собою на радість тихже протекторів, які дуже бояли ся, щоб Балкан врешті не визволив ся від їх „визвольних“ заходів.

Європейська велико-державна дипломатія вітала, словом, національні рухи та прямування поневолених народів яко державно-атомізуючий чинник. Натомісьць ворожо ставила ся до них, коли вони приводили до зеднання та зцілення більшого державного комплексу, яє напр. до повстання новочасної німецької держави, — нового неприємного конку-

Загалом про ролю національного моменту в сій війні пор. систематичний і докладний виклад Р.Челлена (R. Kjéllén), а саме в його: Die politischen Probleme des Weltkrieges (Політичні проблеми світової війни), Липськ, 1916, розд. III та в його повійній монографії: Der Staat als Lebensform (Держава яко форма життя), Липськ, 1917, стор. 129, розд. III.

рента для Франції й Англії, — яким колишня німецька державно-князя „розмазана каша“ (як недавно про се дотепно висловив ся німецький міністер заграничних справ) була приємніша ніж сильна новочасна Німеччина*).

Нещирість всіх дипломатичних старань великих держав про долю малих і поневолених народів зрештою добре видко з того, що звичайно та здебільшого „визволення“ переводило ся на рахунок свого політичного противника чи ворога, тимчасом коли у себе вдома лишалося все постарому. Поневолені народи гнобили ся; їх прямування до національного відродження безоглядно переслідували ся та вигублювали ся. Пригадаймо собі напр. російський царизм в ролі балканського „визвольника.“ Сю самодержавну, абсолютистичну Росію, де від Молдована аж до Фіна все на всіх мовах мовчало, бо благороденствувало! Або навіть щирість симпатії Англії до поневолених народів, Англії, яка рівночасно дуже безоглядно душила найменший прояв національної самосвідомости серед Ірландців, голодом виморюючи сей безталанний і пригноблений кельтський нарід, а не так давно ще вела заборчу війну з малим бурським народом!

Правда, все се малюнки минувших не днів, але десятиліть. Може дипломатична Європа ХХ ст. чеснійша й поряднійша від своєї попередниці ХІХ ст. Може загранична політика між тим стала ся демократичнійшою та моральнійшою?! Замість відповідати на се — подивім ся лишень на справжній образ дипломатичних національно-визвольних заходів саме вже під час сеї всесвітньої війни, коли чейже розходить ся про основну перебудову вчорашньої Європи, про свого роду переоцінку всіх її дотеперішніх вартостей і коли можна-б було дождити найбільшого напруження та вислову всієї чесноти та порядности дипломатично-офіціальної її істоти.

Щож ми побачимо? Здебільшого добре вже знайому за кулісову інтригантську гру з середини минулого століття. Тільки в більшім виданню та з більшим інтелектуальним і

*) Під сим оглядом дуже характеристичним і симптоматичним є бажання, яке недавно висловила англійська часопись „Daily Mail“. На її думку в Європі має бути заведений status quo ante зперед 1864 р., коли не було ще зєдненої німецької держави, але існувала сумно-славна німецька „Kleinstaaterei“ (дрібнодержавність). Положення з 1864 р. на думку англійської часописі виключно раціональне та задоволило-б усіх крім Гупів (себто Німців. І. Б.). „Уявімо собі, — рисує ідилічний малюнок „D. M.“, — який спокійний мир приніс би поворот до нього. Полабські воеводства були-б повернуті Данії Франція знову мала-б Ельзас-Льотарингію. Кільський канал був би зайвим. Гельголанд був би знову британським. Німеччина, зрікши ся державного єдинства, була-б знову гуртом самостійних королівств. Німецькі колонії, до набуття яких ми божевільно допустили, скинули-б на все тяжку додону тиравії. Одним скоком ми повернули ся-б до золотого віку, який згубили наша сліпота й німецька розбійнича пристрасть. Се єдиний status quo ante, який ми могли-б та повинні-б признати“.

фразеологічним жонглерством і езуїтизмом. Знову „визволюють ся“ кріпаки-сусіди, а свої заковують ся в ще гірші кайдани національного поневолення.

Антанта піклуєть ся про австро-угорські „окраїни“ й „інородців“, хоче вигнати варварську Туреччину з Європи, визволити німецьких не-Німців. Вона цікавить ся чеською, ельзас-льотаринзькою, вірменською, подекуди польською справою. Московський царизм ішов „визволяти“ австро-угорські недержавні народи, тим часом як „Ліга російських інородців“ зладжувала для Вільсона свій страшенний акт оскарження проти царського знасилування та поневолення численних російських „окраїн“ та „інородців“.

Англія, захоплена визволюваннем австрійських, турецьких і германських недержавних народів, забула про своїх Ірляндців під боком, аж сі змушені були пригадати їй своє існування торічнім (1916) повстаннем, аж повішення ірландського національного провідника Роджера Кезмента ще один раз пересвідчило весь культурний світ в тім, що славетна англійська свобода й політичний демократизм мають свій дуже чорний відворотний бік. Франція та Бельгія, справедливо домагаючи ся направи заподіяних їм кривд, рівночасно переводять безоглядну боротьбу проти флямандського руху під очевидно безглуздим закидом якогось його „германофільства“. Про покійну царську Росію годі говорити, не тому, що про мертвих можна або добре говорити або зовсім не треба говорити, але тому, що на щасте царизм вже на все шез з поверхні землі. Одначе фактом лишить ся, що його передсмертна фарса — виступ у ролі „визвольника“ поневолених народів під час сеї війни—означає всесвітній рекорд в історії дипломатично-національного „визвольного“ гумбуку.

Було б очевидно несправедливим і одностороннім закидувати дипломатичний махіявелізм та гіпокризію лишень почвірному порозумінню. Під сим оглядом ворожий йому центрально-державний табор мало в чім відрізняєть ся від антанти. Головно хиба тим, що не має серед поневолених народів морально-політичного кредиту першої. Револьуційні та демократичні традиції головних співучасників почвірного порозуміння (Французька „деклярація прав людини та громадянина“ або англійська „велика хартія вольностей“) зрозуміло більш приваблює плебейські пригноблені народи пїж спогади метерніхівського, бахівського абсолютизму, чи передвоєнного пруського гакатизму. Тому саме й виступ центральних держав—особливо-ж Німеччини—в ролі „визвольників“ поневолених народів зустрів ся загалом зі значно меншим довіррем і симпатіями ніж більш

менш авальогічні заходи антанті*). Одначе де в чім ся роля сих останніх була улекшена через те, що свою „визвольну“ акцію вони звернули супроти найбільш та страшенно поневолених народів, які стогнали в грізнім ярмі царської „тюрми народів“, та що в часі війни вони деякі фактично визволили зпід панування царизму.

Центральні держави головну увагу присвячували польській справі, щодо котрої позитивну свою визвольну політику довели до проголошення (5 падолиста 1916 р.) Конгресівки польською самостійною державою з перспективою деякого її поширення після скінчення війни на схід, себто по лінії державно-історичних традицій та прямувань польських самостійників, але без пруської й австрійської навіть етнографічної частини Польщі. Галичині приобіцяно лишень широку державну автономію в межах габсбурзької монархії**).

Менш фактично проявляло ся зацікавленне для українського питання, хоч воно протягом війни набуло першого міжнародного значіння, а вже зовсім очевидно використовували ся політично-дипломатичні справи: литовська, білоруська й жидівська, не без звязку зі сумно-славянською засадою „розділяй і пануй!“.

Інші національні справи східного колюсу (як татарсько-мусульманська, грузинська) викликали здебільшого теоретичне й культурне зацікавленне. Під сим останнім оглядом в Німеччині загалом вельми багато зроблено для популяризації національних справ і рухів не лише російських, але антантського табору взагалі. Протягом війни в Німеччині повстала чимала публіцистична й політична інформаційна література з приводу них, в якій хоч багато є западто одно-

*) Причиною сього останнього подекуди є також ще й те, що в політичній ідеології центрально-державного блоку нема симпатій до національного принципу та до гасла про національне самоозначенне народів загалом. Навіаки зовсім очевидно признаєть ся першенство та перевага над ними державної засади. „Державна спілка — каже Майнеке — мусить стояти над союзом народів“. Він остерігає далі перед „сіюстіячною мрійністю й ортодоксією“ націоналізму. На думку Поттгоффа ся війна означає занепад державотворчої ролі національного й расового чинника. Взагалі наука й публіцистика центрально-державного табору старають ся виказати смерканне національної дрібнодержавности, а поруч з тим державу будучини уявляє собі в наднаціональній або позанаціональній формі (Реннер, Науман, Ірабовський). Завданням XX віку в післявоєнній часі на думку ідеологів сього табору має бути гармонійна синтеза провідних характеристичних рис двох попередніх століть, себто космополітизму XVIII в. з націоналізмом XIX в. Критичний огляд сих теорій читач знайде в цитованій вже тут праці Р. Челлена: Політичні проблеми світової війни стор. 47 і далі.

**) Останніми часами Австрія виявила готовість віддати будучій Польщі цілу Галичину, отже й українську частину, при умові, що Польша увійде в склад австро-угорської монархії на основах персональної унії.

стороннього й тенденційного, але поруч з тим не мало матеріалу, під кожним оглядом серйозного й доброго. Згадаю ще, що для популяризації російських національних справ багато причинили ся відомі берлінські т. зв. „східно-європейські вечірки“.

З західних національних проблем центральні держави (властиво Німеччина, бо Австро-Угорщина під сим оглядом ніяк спеціально не виступала) розмірно найбільше присвячували уваги ірландській і флямандській. Роджер Кезмент знайшов, як відомо, в часі війни захист у Німеччині, де розвинув вельми енергічну публіцистичну діяльність для визволення своєї батьківщини з англійського ярма. В звязку з сим саме в часі війни появила ся у Німеччині чимала публіцистична література, що всесторонно розглядала дуже цікаве й актуальне ірландське питання.

Щодо Флямандців — німецьке відношення могло по зайняттю Бельгії цілком реально проявити ся, а саме в напрямі переведення основних національно-політичних і культурних домагань сього своєрідного народу, якому у власно-державній хаті жило ся, як в чужій, котрий на власній шкурі досвідчив бездонну різницю поміж французькою революційною вільнолюбною фразеологією та дійсною національно-централістичною державною політикою. Німці перевели адміністративний поділ Бельгії на флямандську й валано-французьку частину; здійснено одно з найзаповітніших культурних домагань флямандського народу, себто ународовленне гентського університету. Одначе Флямандці, котрих їх компатріоти Французи оскаржують у „германофільстві“, ставлять ся до сеї фляманофільської політики окупаційного німецького уряду дуже пасивно й без симпатій. Серед них було донедавна чимало явних германофобів.

Найслабшим пунктом центральних держав щодо їх національно-„визвольних“ заходів є те, що під сим оглядом вони у себе в хаті полишили старі передвоєнні порядки, які ще завдяки воєнному режимови в часі війни подекуди дуже погіршили ся, ставлячи їх власних „інородців“ і „окраїни“ у вельми тяжке положення, що знаменито знову використовувала дипломатія почвірного порозуміння, особливо-ж у своїх нападах на Австро-Угорщину.

Якого лиха наробив австро-угорський абсолютизм в часі війни, як безоглядно поводив ся супроти своїх народів-плебейців, про се увесь культурний світ довідав ся з трибуни віденського парламенту під час торічного (1916) весняного його засі-

данья, коли заступники Чехів*), південних Славян, Поляків і Українців виступили зі страшенним оскарженням проти режиму гр. Штірка та його грізної спадщини, проти кривавої експрес-юстиції, яка майже по столипінськи щедро вішала „інород-чеське“ населення наддунайської держави. З таким „домашнім обиходом“ дуже ризиковно одягати ся у плащ національного „визвольника“.

В Німеччині також власних „інородців“ трактовано яко населення другої класи або низшого сорту. Гакатизм формально завішено на час війни задля „горожанського миру“. Але дух його та бюрократична практика здебільшого лишили ся постарому. Протести-промови польських послів у берлінським парламентам подекуди відхилили занавісу, що закривала справжнє політичне положення у Познанщині. А ситуація в Ельзас-Льотарингії була куди більше загострена й пекуча**).

Словом, „визвольні“ заходи європейських державних спілок в дійсности були лише більш чи менш замаскованим державним егоїзмом, властиво отже звичайним імперіалізмом і експансією. Задля поневолених народів „визволеннє“ таким робом і серед таких обставин могло-б легко стати ся справжнім данайським дарунком, як се найліпше досвідчив не раз на собі у минулім столітті Балкан і як на сім ґрунті прийшло вже до чималого непорозуміння поміж „самостійною“ Польщею та її „визвольницею“ Німеччиною***).

*) Дуже цікавий фактичний матеріал про переслідування Чехів у часі війни зібраний у виданню: *Chování se vládních kruhů k českému národu za války*, Прага, 1917. Є се книжкове видання інтерпеляції чеських послів з приводу воєнного абсолютизму в Чехах.

**) В сій розвідці природно лише дуже загально та поверховно говоримо про різні національні справи, які у звязку з сею війною стали пекучими та звернули увагу ширшого загалу. Інформаційний огляд російських національних питань читач знайде в першій частині нашої спеціальної праці: Поневолені народи царської імперії, їх національно культурне відродженнє та автономічно-політичні прямуння (1916). В другій частині, котра має вийти з друку наприкінці війни, буде зроблений огляд сих справ у часі війни та в звязку нею. Ірландське питаннє обговорить автор в окремій розвідці, котра підготовлюєть ся саме до друку, також фляманському рухови присвячена буде докладна інформаційна праця, яка незабаром піде до друку.

***) Для сього відношення дуже характеристичний сей факт, про який по відомив варшавського кореспондента „Now-o Reform-u“ гр. Ронікер, даючи зві домленнє першого про подорож до Берліна в польській справі. Коли в літі 1917 р. дійшло до відомої кризи „Rady Stanu“, а наслідком сього й до кризи польської державности під патронатом центральних держав загалом, в німецьких рішаючих кругах вилетів проєкт полагодження польського питанья в окупованій області тапи militari, себто завойовицьким робом. На запит кореспондента „N. R.“, яка мала бути ся нова програма, гр. Ронікер відповів: „Дуже проста й не мушу доказувати, що грізна: заведеннє воєнного режиму, що політично означало-б пере-крисленнє акту 5 падолиста, а економічно витягненнє з Королівства ще протягом року мільярдів марок. На щастє сю програму вдало ся повалити (Див. лист з Варшави п. заг. „Obraz sytuacji“ в „Now. Ref.“, ч. 406) Як в дипломатичнім

Поневолені народи мають, розуміть ся, право використувати задля свого визволення загальну міжнародню ситуацію та політичну конюнктуру; се значить: вступати в політичні союзи, котрі можуть йому улекшити визвольну боротьбу. Одначе ніколи не слід покладати ся цілком на сю зовнішню поміч, котра звичайно дуже дорого коштує, а до того ще тільки на пів визволює. Поневолені народи хай памятають гарне гасло італійського визволення: *Italia farà da se* (Італія сама зробить ся), себто визволить ся власними силами. Бо в дійсности народ визволюєть ся завжди власними силами й фундамент свого визволення та самостійности треба завжди будувати на ґрунті власної своєї національної енергії, а насамперед, розуміть ся, через поглибленне національної самосвідомости серед як найширшого свого загалу, що є найліпшою запорукою успіху й побіди в боротьбі за національне визволення.

„Істнуванне народу—каже чеський філософ Фр. Крейчі, автор незвичайно цікавої і актуальної розвідки п. з. „Право на істнуванне малого народу“ — залежить від умовини, яка не може бути переможена ніяким моральним насильством і жадним насильством взагалі з боку иншого народу й котру кожний народ має у своїй силі. Можемо сміло сказати, що доки ся умова триває, народ непереможний, лише винищити, перестріляти, змасакрувати можна-б було народ; але коли ми вже дійшли так далеко, що такого ділання не можна подумати в культурнім світі. принаймні поміж цивілізованими народами, тоді ся умова є для найменшого народу запорукою істнування, хиба що він сам її відцураєть ся, що означало-б самогубство. Сею умовиною є національна свідомість, національне самоусвідомленне. Се є те, що тримає приналежників народу разом, що творить з одиниць національну суспільність серед всіх обставин, які можна подумати, а сеї „свідомости“ з душі одиниць ніяким насильством не можна вирвати, отже доки є

„визволюванню“ народів все має саме привадковий характер, видно з того, що за якийсь час сю грізну програму відкинув відомий акт 12 вересня, який означав дальший крок на лінії політики, розпочатої торічнім падолистовим проголошенем польської державної самостійности. А на початку падолисту 1917 року з берлінських джерел появили ся сенсаційні чутки про ще иншу й нову концепцію полагодження польського питання, а саме: про будім-то проєктоване зєдипненне Конгресівки з Галичною в самостійну польську державу, лише персональною унією злучену з Австро-Угорщиною. Так отже дипломатичне „визволення“ бляснує довільно поміж двома протилежними бігунами: протинаціонального насильства й сутонаціонального заманювання, є свого роду білярдовою грою про свободу поневоленнх народів, в якій сим останнім припадає роля вьданнх кулей, коли тимчасом грачам є великодержавні й пануючі народи-патриції.

національно свідомі одиниці, доти існує народ і його не можна знищити...

„Тому усвідомлений народ, всі верстви, якого проникнути національною самосвідомістю, кожний член котрого сю приналежність відчуває яко основну частину своєї особистої істоти, витримає кожде протиділанне, утиск, насильство, переживе всі катастрофи. В накинутій боротьбі за існування побідить, оборонить право на буття, а перед сим в нівець розсипують ся всі висновки філософів, соціологів, державних діячів і істориків, котрі хотять нас переконати про те, що боротьба малого народу проти великого безнадійна, бо, буцім-то сильніший побідить, що до великих народів належить будучність, що вони є представниками людства й носителями культурного розвитку. Добре, хай сильніший побідить, але національна самосвідомість є силою, котрої не можна знищити, отже й права на існування малого народу не можна знищити, боротьба за нього може вести ся з довіррем в кінцеву перемогу й серед найнеприхильніших обставин“.

Сі уваги з приводу основної умовини права на існування малого народу можна віднести до кожного поневоленого народу взагалі. І для них національна самосвідомість се перша й провідна умова їх непереможности. Тому, як ми вже зазначили вище: головним завданням всіх народів-плебейців має бути поглибленне та поширенне національної самосвідомости, сеї непереможної твердині національного існування*).

II. Головні чинники й основні фази національно-відродних рухів.

Національне пробудження і далі культурне відродження й самоозначення т. зв. „неісторичних“ народів є одною з найцікавіших появ новочасного життя. Се не випадковий епізод у новітній історії Європи, але дуже типова поява, спричинена й викликана цілою низкою культурних, політичних і суспільних чинників. Відомо загально, що сі національно-відродні рухи

*) Вже після написання сього розділу я познайомив ся з оставньою працею К. Кавтського: Die Befreiung der Völker (Визволення народів). Штутгарт, 1917, в якій вельми добре скритикована дипломатична метода „визволення“ поневолених народів, про що саме мова в сім нарисі. Звертаємо увагу читача на цікаві уваги з сього приводу знаменитого німецького марксиста, хоч загалом з деякими основними його поглядами на національну справу, висловленими в сій розвідці, не згоджуємо ся, про що доведеть ся нам говорити в дальших розділах сеї праці.

датують ся головно від початку XIX ст. Тоді саме європейська суспільність вступила в одну з найкритичніших стадій свого розвитку, коли старі фєвдальні її основи, т. зв. „ancien régime“ (старий лад) занепадав під могутніми ударами великої французької революції, а на його руїнах почала народжувати ся нова людська громада під соняшним, чарівним гаслом: „вільности, братерства та свободи“, коли проголошено одну з найбільших засад нового часу — визволення людини (у так зв. „Деклярації прав людини та громадянина“).

Дуже цікаве й гідне уваги те, що французька революція, яка спеціально у національній справі (саме щодо поневолених народів Франції та їх мов) зайняла крайню державно-централістичне становище (французькі якобінці-централісти були саме батьками й ідеологами всіх пізнійших протинаціональних державних централізацій скрізь по всій Європі, отже всіляких їх „обрусій“, германізацій, мадяризацій і т. ин.*), мала своєю загальною ідеологією чималий вплив на розвиток визволених народів. Згадана вже тут „Деклярація прав людини та громадянина“ була саме політичним євангелієм перших апостолів національного відродження історією забутих і приборканих народів-кріпаків.

Се зрештою зовсім зрозуміле: індивідуальне відродження людини було одною з передумовин суспільного визволення загально. З руїн фєвдальної суспільности насамперед визволив ся

*) Згадаємо лишень палкі промови в конвенті проти інородців та „patois“ (наріччя) Барера та Трегуара: Перший рішуче висловив ся проти фєдєралізму та за примусове розповсюдження серед інородців „мови свободи“, себто французької. Він казав: „Треба розповсюдити державну мову, треба знищити ту аристократію мови, котра немов ставить освічену націю серед варварської нації. . . Фєдєралізм і пересуди говорять по бретонськи, еміґрація та ненависть до республіки — по німєцьки, контрреволюція говорить по баскськи. Розбиймо-ж сі зваряддя шкоди й облуди. . . Громадяне, мова вільного народу мусить бути одна і таж-сама для всіх. Ми обовязані перед нашими співгромадянами, обовязані для ствердження республіки зробити так, аби на всім її просторі говорило ся мовою, котрою написана Деклярація прав людини“. Ще рішучіше гримав у сїм дусі другий бесідник конвенту, згаданий вже Трегуар. „Громадяне,— казав він,— ви маєте щастє бути Французами!. Ви ненавидите політичний фєдєралізм, відкиньте-ж і фєдєралізм мови! Мова мусить бути єдина, як республіка!..“ Сей державний протинаціональний централізм французького якобінізму перейшов потім у спадщині до революційного й соціалістичного руху в Європі у XIX ст. Європейський революціонізм і соціалізм дуже довго й традиційно догматично уважав новочасні національні рухи за прояви замаскованої реакції й абсолютизму й тому вороже ставив ся до них та вперто поборював їх. Згадаю лише дуже поширеній державний централізм і очевидну неохоту до національної справи серед російських революціонерів і соціалістів (Ткачев напр. був свого роду російським Барером або Трегуаром). Лише наприкінці минулого століття почав ся зворот в європейським соціалізм від сеї фатальної ворожнечі та нехтування національного питання. Але про се на дальших сторінках сеї праці. (Докладніше про державний централізм французької революції у знаменитій розвідці Драгоманова: „Чудацькі думки про українську національну справу“, яка взагалі є одною з найцікавійших праць про національну проблему).

так званий „третій стан“ (tier état), але побіч та поруч нього виринула на суспільно-політичній обрії зоря нової класи: працюючого, обездоленого народу, якому припало завдання бути головним двигуном і будівничим майбутньої нової суспільності. Головні-ж масу та національне ядро „неісторичних“, а здебільшого й поневолених народів взагалі творить саме сей працюючий нарід. Бо колишнє його власне панство винародовило ся на користь державно-пануючої нації, а саме — зверхніх аристократичних його шарів (напр. спольщенне, а потім змосковщенне українських верхів). Новочасна „інородчеська“ інтелігенція так само якийсь час поповнює ряди національних перекинчиків особливо там, де власне національне відродження поступає поволі наперед або де державний пануючий нарід представляє zarazом культуру всесвітнього значіння (напр. словацькі, хорватські або українські т. зв. „мадярони“ перевертані на Угорщині, або флямандські „франскіліони“ (Franskiljon) у Бельгії).

Задля „неісторичних“ народів новочасна суспільна еманципація спричинила zarazом національне пробудження та відродження, а далі й визвольне прямування до самоозначення й самоуправи. Величезну ролю у сьім, як і в суспільнім русі нової доби взагалі, відограв капіталізм, який справді став кумом національних відродін приспаних історією народів-кріпаків.*)

Одначе в генезі відродження народів-кріпаків капіталізм щодо часу був пізнішим чинником. Отже про його говорити-мемо потім. А тепер мусимо ще звернути увагу на один факт у процесі новочасного національного ренесансу, що хронологічно попередив французьку революцію. Маємо на думці піонірське значінне релігійної реформації в її різноманітних проявах у заранку історії нових віків, яка своїм протестом проти мертвої латинщини у священних книгах і введенням в них живих народніх мов була чималим і одним з перших імпульсів до пробудження національної самосвідо-

*) „Пробудження неісторичних націй — каже найліпший дослідник сєї справи О. Бавер — є одною з безчисленних зверхніх форм капіталістичного розвитку“ (Див. його відому монографію: „Nationalitätenfrage und Sozialdemokratie“, стор. 239). Інший визначний теоретик національної проблеми К. Реннер зауважає з сього приводу: „Капіталістичний спосіб продукції має для історика дуже поважну функцію, що вириває неісторичні нації з безнадійного отупіння та що дає спроможність при упертій економічній праці витворити класу за класом та повільно з фрагментів нації утворити повну націю. Се зробив він в Австрії з Чехами та Словінцями протягом менше більше двох поколінь“ (Пор. його розвідку: „Проблеми Сходу“, по українськи видану в збірці статей К. Реннер—О. Гаммер: „Національна справа, інтернаціоналізм, імперіялізм і соціалізм“, а саме дуже цікавий II розділ: „Пробудження неісторичних націй“).

мости серед народніх мас „неісторичних“ народів. Але й серед історичних народів релігійно-реформаторські прямування іноді мали виразно-національний характер, як напр. чеський гуситизм, котрий причинив ся до великого поглиблення народньої самосвідомости Чехів, а потім був найбільшим їх заборолом проти небезпеки германізації. Видання Євангелія чи Біблії (а іноді просто якогось молитовника) на рідній мові для багатьох „неісторичних“ народів (напр. Фінів, Естонців, Лотишів, Литовців і т. ин.*) було початком власного письменства. Коли отже згодом (у ХІХ ст.) почало ся новочасне культурно-літературне відродженне сих народів задля вироблення власної їх літературної мови, сі літературні початки з часів реформації були підвалинами та вугольними каміннями.

А не треба хіба спеціально підкреслювати, яке величезне значінне мало у відродженню „неісторичних“ народів утворенне власної літературної мови на народній основі. Се властиво вихідна точка кожного національного ренесансу; підвалина, на якій будується потім дальше культурно-національне самоозначенне даного народу; словом, подія першорядного культурного й суспільного значіння для виз-

*) Морес у своїй дуже цікавій розвідці „Батьківщина й робітництво“ (український переклад видала в 1915 р. У С. Р. П.) слушно звернув увагу на інтелектуально революціонізуюче значінне Біблії. „Перекладана всюди на рідні мови, Біблія мала навчити народи думати. Ся Біблія повна боротьби й різкості, нарікання, крику й бунту невченого народу, гордість якого мабуть подобається Богови, хоч він її карає й ломить; ся Біблія, в якій вибрані провідники безумно ворохоблять народ, а своє право приказувати мусять здобувати заслугами: ся дивно революційна книжка, в якій розмова поміж Новом і Богом ведець ся сим способом, що Бог виступає в ролі обвинуваченого, який проти крику розпущи праведного може боронити ся тільки глухим гуком грому; ся Біблія, в якій вступаютъ пророки зі своїми проклятиями на несправедливих багачів, з месіянськими мріями про загальне братерство, з цілим жаром свого гніву й надії, з палким огнем на устах...“ (стор. 9). Зайво додавати, що пригноблені народи могли багато черпати з Біблії для усправедливлення своєї національно-визвольної боротьби. Коли тут мова про реформацію, слід звернути увагу на дуже цікаву появу—неоднакового впливу поодиноких світових релігій на розвиток національно-відродничих рухів поневоленних народів. Отже під сим оглядом, на що вже звернув увагу Драгоманів („Чудацькі думки“, стор. 60 і 73), найліпше презентується протестантизм. Народи, котрі прийняли реформацію, скрізь виказують куди більший поступ у своїм національно-культурнім розвитку ніж ті, що лишили ся при католицизмі. Згадаємо напр. Естонців, Фінів, Лотишів і т. инш. Сей факт особливо різко виступає, коли порівняємо національний поступ споріднених народів у звязку з їх релігією. Напр. з кельтійських: найвище розвинуті ся Валійці з радикальним протестантизмом, слабше шотландські гірняки-пресвітеріяці, а найгірше католицькі Ірляндці та Бретонці. Або коли порівняємо напр. протестантських Лотишів з католицькими Литовцями чи ще ліпше з їхже земляками Летголами-католиками, побачимо те саме. Православє більш менш аналогічне під сим оглядом з католицизмом. Пор. напр. Сербів з Хорватами. Про мусульманство ще тяжко говорити, бо воно поширене здебільша в країнах, куди європейській національний ренесанс поперше починає проникати. Але після його впливу на Балкані серед південних Славян не можна говорити про його великий національний активізм.

вольних народів-кріпаків. А се не тому, щоб рідна мова була якоюсь святістю або національним фетишем, а лише тому, що природний культурно-національний розвиток і поступ кожного народу нормально може відбувати ся тільки на основі власної рідної мови. „Література — каже Драгоманів — мусить нести в маси народу просвіту, а то найлекшим способом. Для того літературна мова мусить бути як найблизша до простонародної“ (Чудацькі думки, 118). „Подібно до обороту крові в організмі — зауважає Житловський — мова являєть ся двигачем в організмі тих елементів духової поживи, що їх треба доставити кожній особі даного народу“ (Соціалізм і національне питання, стор. 57).

Величезне значіння мови для духово-культурного й особливо літературно-мистецького розвитку підкреслює Кавтський, кажучи: „лише мова, в якій від найніжнійшої молодости приймають ся всі вражіння від оточення, дає нам ту силу, ту тонкість відтінків, ту ріжнотність вислову, які необхідні, коли треба розвинути не якісь абстрактні поняття, але коли треба відзеркалити всю повність конкретного життя. Політику й науку можна робити також і в мові, вивченій у школі, але мистецькі річі звичайно творять ся лише в рідній мові“ (Die Vereinigten Staaten Mitteleuropas). Сю ріжницю між своєю рідною та чужою розговорною мовою знаменито підкреслили істрийські Хорвати, яким приходить ся у життю побіч власної мови вживати задля зарібку також італійської мови. Отже рідну хорватську вони називають „мовою серця“ (lingua del cuore), а італійську — „мовою хліба“ (lingua del pane), себто зарірковою (Житловський, стор. 57).

Таким робом демократизація освіти в ХІХ ст. (шкільний примус, народні університети, курси для неграмотних, дешеві народні бібліотеки й читальні тощо), оскільки вона очевидно мусіла послугувати ся рідною мовою, піднесеною передтим на щабель власної літературної, — стала ся також одним з найголовніших чинників відродження кріпацьких народів (Пор. К. Кавтський, стор. 37).

Дуже цікаво зясовує сей звязок між рідною мовою та культурним розвитком народу Бруцкус в оригінальній розвідці: „Національність і держава“ („Русская Мысль“, 1910, VI). „...Загальнолюдська культура — резюмує він свої уваги з приводу відносин між національним і вселюдським та ролі рідної мови в поширенню й утворенню культури — не наверхується ся механічно на початки власної: вона мусить амальгамувати ся з сею останньою, мусить бути перероблена.

Література в рідній мові і є та лабораторія, в якій відбувається переробка елементів загальнолюдської культури відповідно до потреб даного народу, де ці елементи зливаються з початками власної культури... Власна національна культура, як технічно, так і психологічно є найліпшим зряддєм задля прилучення народности до дїбр вселюдської культури. Затримання у розвитку національної культури є для кожного народу лихом, бо засуджує його на культурну відстаєність; у суспільности, в якій ріжні народи живуть перемішано, такий нарід мусить лишити ся на долї соціальної піраміди. Навіть і в такому випадку, коли національний розвиток припинюєть ся під натиском чужої дуже високої культури, вислідом сього є культурний застій. Бретань є найвідсталішою провінцією Франції, бо заховавши свою кельтійську мову, Бретонці не витворили в ній літератури, не зуміли здобути для своєї мови прилюдних прав...

„Зі всього вище наведеного мусить бути ясно, що національна культура є та форма, в якій духовий розвиток етнічної групи відбуваєть ся нормально та швидко... (курсив мій, І. Б.). За нашого часу, коли господарські умовини вимагають швидкого піднесення мас на вищий щабель культури, сю мету можна осягнути лише розвитком культури в національних формах“ (стор. 143—145).

Се останнє особливо відносить ся до справи літератури, сього дуже важного прояву людської культури, котра щодо форми завжди бувала, є та буде національною й немислима в якомусь позаполітичному виді. Всесвітній та загальнолюдський характер і значінне можуть мати окремі національні літератури лише своїм інтелектуальним та мистецьким змістом. Тому всі спроби якоїсь а національної літератури наперед засуджені на поталу й неуспіх. Доказом сього може бути доля та розвиток середньо-вічного латинського письменства. Цікаву характеристику сього зробив чеський письменник Ф. Шульц, доказуючи рівночасно утопійність прямувань до загальнолюдської якоїсь понад національної літератури: „Якоїсь абстрактної літератури,—зауважає він,—яка висїла-б десь у повітря, як домовина Магомета, витвореної людьми, котрі-б не належали до жадної національної суспільности, — ніколи не було, нема та не буде; тому всілякі прямування до якогось літературного становища, вищого за національне, не мають найменшого сенсу. І саме поняття гуманности в літературі

належить до національної сфери. Доказ цього маємо вже давно за нами. Середні віки силкувалися витворити в центральній та західній Європі за посередництвом латинської мови літературу, спільну для кількох народів, вищу за рідні, місцеві, національні письменства. Се мала бути якась всесвітня література й щодо мови й щодо змісту; вона мала бути чимало корисною не лише для її учасників й плекателів, але й задля загальної культури. Які-ж висліди мали сі прямування? Вони не досягли навіть того, що, здавалося, наперед вже було готове. Протягом шестисот років свого тривання вони ані на мент не здійснили зєдинення та зп'єлення під сим оглядом народів, вкраїнах котрих були плекані. Скрізь та все лишалася й лишилася латинські літератури: в Італії, Еспанії, Франції, Англії, Німеччині, в Угорщині, а також й у нас в Чехах, але ніде не було ніколи одноманітного світового письменства, хочби у сьому шматку європейського світу. А прецінь, коли є загально можлива якась всесвітня та ненаціональна література, так се саме було тоді“.

Іншим, значно могутнішим і загальнішим, а щодо часу новішим чинником в пробудженню народів-кріпаків був культурний романтизм з кінця XVIII та головнз початку XIX ст., в атмосфері пристрасности якого до старовини та питомих основ людського суспільного життя (Руссо), а разом й до природного побуту примітивних і „неісторичних“ народів (Гердер) — повсталала новочасна наука етнографія, яка „не тільки викликала переверот у життю цілого ряду менших і більших народів, спонукуючи їх національне відродженне, але й мала рїшаючий вплив на літературу в цілій Європі . . .“*)

З легкої руки збірки Гердера народніх пісень рїзних народів („*Stimmen der Völker*“ — „Голоси народів“) в Європі появилося величезне зацікавленне старими витворами народньої словесности всіх, а головнз „неісторичних“ народів. Почали записуватися та збиратися кельтійські „дуани“, литовські „дайни“, фїнські „руни“, українські „думи“ східно-славянські „биліни“ тощо. Се захопленне літературною старовиною було таке епідемічне, що часто, де не було таких дійсних памяток, дослідники їх самі творили. Пригадаємо лише сфальшовані Макферсоном старокельтійські т. зв. „Осіянові пісні“ або славетні чеські: Кралодворський та Зеленогорський рукописи, які зладив головнз чеський письменник Ганка; далі деякі сфальшовані вкладки у відомім естонському національнім епосі „Калевіпоег“, потім болгарський фальсифікат „Веда Сло-

*) В. Гнатюк, Українська народня словесність, Відень, 1917 (стор. 3).

вена“, зладжений Ш. Верковичем наприкінці 60 років XIX ст., врешті кельто-бретонський фальсифікат: „Barzas Breiz“ (поезія бретонських бардів), який опрацював та в 1839 р. видав Делявільмарк.*)

В історії новочасного національного ренесансу сей романтичний етнографізм та археологізм — сі оригінальні й підроблені твори народньої письменности відіграли дуже велику роль, розбуджуючи національну самосвідомість серед народів, котрих стара історія уважала вже на все мерцями. Зацікавлення сею народньою літературною творчістю захоплювало для національної справи того чи иншого „живого мерця“, насамперед вчених дослідників, а далі й молоді сили з нової інтелігенції народу, який пробуджував ся. А з її рядів потім виходили дальші невтомні робітники, апостоли національного відродження, заслугою яких се останнє переходило згодом з першої фази національної романтики в другу, реальнішу: культурно-національного самоозначення. А в його творчій сійві почала прокидувати ся згодом національна думка народнього загалу: їх потенціяльна національна сила поволі перетворювала ся у кінетичну енергію, що уможлиблювала поступену національну його індивідуалізацію та кристалізацію. Сі автентичні пам'ятки старого власного письменства були крім сього доброю знахідкою у визвольній боротьбі поневолених народів ще під иншим оглядом: вони часто заперечували згідний закид „неісторичности“ або дуже образливий закид культурної „меншевартности“, якими народи-пани частували народів-кріпаків, поборюючи таким чином право сих останніх на національне визволення та нехтуючи їх культурно-національну самобутність. Про се ширше згадуємо низше.

Тут мусимо зазначити, що саме бажанне відкинути сі закиди спонукало палких патріотів воскресяючих народів до фальшування старих памяток рідного письменства на зразок справді знайдених літературних памяток инших „неісторичних“ народів. Задля сеї самої вже причини деякі народи, відроджуючи ся, старали ся виводити своє походження від стародавніх культурних предків. Та напр. новогрецький рух захоплював ся пангеленським ідеалом і уважав ся за віднов-

* Загальний огляд сих національно-літературних фальсифікатів зробив дослідник чеських підроблень проф. I. Hanuš у передмові до: Rukopisové zele-pohorský a kralodvorsky (Památka z XIX věku). Praha, 1910; про два кельтські пор. Dr. Thurneysen: Die Kelten in ihrer Sprache und Literatur; про болгарський I. Šišmanov: Glück u. Ende einer berühmten literarischen Mistifikation Veda Slovena (Arch. f. slov. Philologie. 1903, XXV, SS. 580—611); врешті про естонський S. Suits: Die estnische Literatur, Rom, 1914 в „Kultur der Gegenwart“, I, 9. Пригадаю, що був час, коли оспорювала ся автентичність українського „Слова о полку Ігореві“, яке також уважало ся за підроблене, але не слушно.

ника античної Геляди, або новочасний румунський національний рух уважав Румунів за безпосередніх нащадків клясичного Риму, а їх відродні прямування за спробу оживлення староримської культурної спадщини.

Колиб отже романтизм був вічним, а прямування народів, які пробуджували ся під національним оглядом, не виходили поза літературно-культурні домагання й не збочували протягом часу на політично-соціяльний і економічний шлях, можливо, що іділля поміж панськими й кріпацькими народами була-б довшою та тривкійшою. Але силою природного розвитку річей стало ся инакше. Безполітичне культурництво яко програма національного відродження на будуче було засуджене на неповодженне, бо в дупній атмосфері державного централізму й сутокультурні справи (як напр. вільний розвиток і прилюдне вживанне рідної мови, нормальний розвиток власного шкільництва, не кажучи вже про права недержавних мов в урядованню) набували легко політичного характеру. Не лише російський царизм (пригадаймо напр. сумнославетний протиукраїнський указ з 1876 р. або насильне накиненне Литовцям московської „гражданки“ замість латинської азбуки і т. ин.), але й революційна Франція, а потім Наполеон душили напр. в Бельгії кождей прояв культурно-національного життя флямандського народу*).

В Австро-Угорщині при номінальній рівноправности народів (§ 19 основних державних законів) фактично культурний розвиток кріпацьких народів, а саме під політичним оглядом, дуже гальмуєть ся, як се добре видко з історії національного розвитку галицьких Українців, далматинських південних Славян або угорських Словаків. В Угорщині взагалі під сим оглядом положенне кріпацьких народів дуже сумне. Таким робом, колиб навіть не було об'єктивних чинників, котрі скорше, чи пізнійше приводять поневолені народи до політичної боротьби за своє визволенне, вже згаданий вище конфлікт їх культурного природного розвитку з політичними перешкодами з боку державно пануючого народу неминуче завів би їх згодом на сі „манівці“ політичної боротьби. Згадані-ж об'єктивні чинники звязані були безпосередно з цілим економічно суспільним розвитком нового часу, зреволюціонізованого й спричиненого головно сучасним капіталістичним ладом.

*) Сі противлямандські розпорядки дуже нагадують протиукраїнський царський указ з 1876 р. Порівнюючи їх, маєть ся вражінне, що lex Jusephovicі був кошійо з сього противлямандського первозору.

Як ми вже бачили вище, еманципація працюючого народу була разом і еманципацією „неісторичних“ і поневолених народів, головне ядро котрих творив та й досі здебільшого творить селянський народ. Запад патріархального докапіталістичного ладу, упромисловленне передтим хліборобських країв, пролетаризація селянського народу та його тяга до міст, словом увесь сей новочасний добре відомий процес суспільної перебудови під впливом капіталізму спричинив витворенне соціальних станів у „неісторичних“ народів, був причиною їх повільного перетворення зі стану національного аморфізму в більш менш розвинений (або такий, що ще розвивається) національний організм. У народів-кріпаків появився таким робом власний пролетаріат—сей авангард визвольної боротьби та будівничий майбутньої нової суспільности—і своя інтелігенція, яка серед поневолених народів відгравала ролю національно-пробудника та сівача національного усвідомлення.

Отже тому в країнах з сильно розвиненим капіталізмом „неісторичні“ народи, що відроджують ся, значно сильніше розвинули ся й досягли більші успіхи ніж у тих, де ще панують докапіталістичні або напів-капіталістичні господарські відносини. Вистарчить порівняти національний поступ Чехів, Лотисів, Естонців і подекуди також Фінів (бо в них більш рішучим був політичний ніж економічний момент) з вислідами національного відродження Литовців, Грузинів і Українців та особливо угорських поневолених народів, щоб уявити собі сей зв'язок поміж капіталізмом і розвитком новочасних національних рухів*).

Подекуди він може бути також ключем до географії новочасних національних рухів. У більш та давнійше капіталістичній західній Європі—національно-відродні рухи поневолених народів

*) Зрозуміло, що капіталізм не діяв піде яко окремих та ізольований чинник: був лише одним з головних серед інших, про які говорять ся в сім розділі. Історичний процес суспільного розвитку вельми складний. Всі спроби звести його до ділання якогось одного чинника—дуже проблематичні й умовні та матимуть лише абстрактно-схематичне й орієнтаційне значіння. Звертаючи ся до нашої справи, засуємо зглядність такого теоретичного схематизму на двох прикладах: отже Фінляндії, де й при розмірно повільнім розвитку капіталізму, але при ригіднім політичнім положенню (Фіни користували ся російсько-шведським антагонізмом щодо утримання гегемонії в Фінляндії) загальний вислід національного поступу був незвичайно добрий, а навпаки в капіталістичній Бельгії—Флямандії наслідком дуже невігідного політичного положення, а потім і з огляду на пасивність своєї релігії в національних справах (пор. попередню замітку про відносини поміж релігіями й національним поступом) національно й досі не живогіють. Тому отже й зверхніх уваг про ролю капіталізму в національно-відродних рухах нового часу не слід розуміти якось фаталістично, але бачити в них лише загально-орієнтаційні вказівки, котрих треба критично вживати в поодиноких випадках.

здебільшого вже в ХІХ ст. перейшли основні фази свого розвитку та загалом осягли вищі форми й ступні своєї еволюції ніж у східній та південно-східній Європі, куди капіталізм почав проникати значно пізніше*) і де процес національного ренесансу був загалом відносно пригнічений та повільніший. Сю рішницю можна добре спостерегти в Австро-Угорщині або в Росії. І в одній і в другій національні рухи найсильніше розвинули ся саме в найкапіталістичніших областях...

З капіталізмом безпосередно вяжесть ся соціалізм як дуже ворожий чинник в пробудженню поневоленних народів, але уваги на сю тему відкладаємо до окремого розділу.

Вище згадувало ся про теорію меншwartних і більшwartних народів. Про се ми вже писали у своїй розвідці „Фінляндія та фінляндське питання“, виказуючи її неузасадненість на фінських прикладі. Одначе ся справа дуже цікава сама по собі та з огляду на те, що накоїла чимало лиха молодим народам в їх визвольній боротьбі, заслуговує, щоб про неї окремо тут згадати **).

Загально зазначимо, що науково всілякі модерно популярні теорії про „вищі“ та „нижші“ раси або культурно „більшwartні“ та „меншwartні“ народи не витримують наукової критики та здебільшого є проявом свідомого чи підсвідомого расового або національного февдалізму, лише назверх прикрашеного науковою декорацією і орнаментом. Справжня причина культурного занепаду, чи опізнення у розвитку народів-кріпаків спочиває здебільшого у неприхильних для них географічних і історичних умовах, а поруч з тим і в їх соціально-господарскім поневоленню, але зовсім не в культурній меншwartности чи нездатности. Відомий малярський учений Вамбері, відкидаючи закид якоїсь культурної меншwartности туранських племен у порівнанню з т. зв. Арійцями, зауважив, що причиною своєрідного способу думання та почування турко-татарських народів „зовсім не є етнічне, але єдино та виключно їх полі-

*) „Національний принцип, — каже Реннер у цитованій вже тут розвідці „Проблеми Сходу“, — який уформуловала західно-європейська історія в ХІХ ст. і який в ХХ ст. попав там в розклад, починає нині на Сході свій революційний похід. Його провідником є капіталізм, а йде за ним соціалізм“ (стор. 95).

**) В німецькій і англійській науковій літературі існують вельми цікаві причинки до неї, а саме у критичних працях про модні расові теорії à la Юбіно або Чемберлен. Нагадаю бодай дві недавні праці про сю проблему, англійську д-ра Скольса: T. E. S. Scholss — Glimpes of the Ages or the „Superior“ and „Inferior“ Races etc., London, 1908, I, II та німецьку д-ра Ф Герца: Hertz—Rasse und Kultur, Липськ, 1915.

тично-соціяльне, а подекуди географічне положення“ (H. Vambergy: Die primitive Kultur des turko-tatarischen Volkes [Примітивна культура турко-татарського народу], Липськ, 1879. Стор. 49). Майже перед сто роками засаду расової рівноправності проголосив один з найбільших натуралістів нового часу А. Гумбольд, який у своїм відомім „Космосі“ зазначив з цього приводу: „Признаючи єдинство людського роду, ми разом виступаємо проти кожного безраднісного припущення, що є вищі й низші людські раси. Існують більш здатні, більше освічені та через інтелектуальну культуру ублагороднені раси, але нема ніяких благородних племен. Всі однаково призначені для свободи, якою в дикім стані користують ся одиниці та яка в державнім життю з політичними інституціями є правом цілої громади (Kosmos, I, 385).

Отже жадна раса та жаден поодинокий народ не має ніякого монополю на культурний розвиток і поступ. Сю думку гарно ясував філософ Йодль, кажучи, що „ніякий поодинокий народ не заарендував духа, жадний поодинокий народ не виарендував моральности або мистецтва або любови; й як що ми власний народ ліпше розуміємо, бо ми самі в нім вкорінені, отже він нашому думанню та почуванню найліпше відповідає, то освіченість саме відкриває наші очі для чужого й дозволяє нам під сто й тисячами масок і переодягнень бачити культуру одного людського обличчя“ (Hertz: Rasse u. Kultur [Раса й культура], 419). Незалежність культурного розвитку від племінного походження сконстатував відомий німецький антропогеограф Радель; в своїй „Völkergkunde“ (Народознавство) він каже: „Раса як така не має нічого спільного з культурним станом посідання“.

Так само неузасаднена инша класифікація рас і народів на „шляхотні“ та „нешляхотні“, з яких перші неначе самою природою призначені бути панами, а другі рабами, що видко напр. з одной з термінологій сеї теорії: „Herren“ та „Sklavenvölker“. Расовий і національний феудалізм її такий очевидний, що не вимагає ніяких пояснень. Славний чеський історик Палацький, мотивуючи „право народів“ яко цілком природне (на його думку воно є справжнім правом природи; ніякий народ на землі не має права вимагати, щоб на його користь його сусід добровільно жертвував ся; жаден народ не мусить задля добра свого сусіда пожертвувати собою або себе зректи ся...), виказав неслушність вище зазначеної теорії, кажучи, що „природа не знає ніяких народів-панів і наймитів“.

Мусимо сконстатувати, що ворожнеча державно-панських народів проти відродних прямувань поневолених кріпацьких щодо часу проявила ся поперше в дальшій політичній стадії їх національного ренесансу. У першім же політичним його періоді народи-патриції дуже часто ставили ся навіть прихильно до відродних заходів своїх обездолених братів, оскільки вони мали невинний культурний і неполітичний характер. З рядів інтелігенції народів-панів виходили часто каменярі та співробітники національного відродження сих приспаних народів. Згадаємо напр. польських „хлопоманів“ і „литвоманів“ або т. зв. „українську школу в польській літературі“, перших фіноманів шведського походження або балтійських Німців як піонірів в естонськiм та лотиськiм відродженню. Так само далі московських „українофілів“, напр. Павловського, автора першої граматики української мови. Англієць Матю Арнольд своїми викладами про кельтійське письменство („On the study of Celtic literature“), в яких було більше симпатії ніж знайомости з їх стародавньою літературою, був властиво духовним батьком новочасного панкельтського руху та відродних прямувань серед кельтських народів. Німець Гердер, як відомо, відіграв подібну ролю серед Славян, у відродженню яких гердеризм був одною з головніших ідеологічних основ. Французи вельми цікавлять ся провансальськими національно-культурними святами, а рівночасно паризька преса, як той Катков, нападає на найменший натяк на політичні прямування серед Провансальців.

Ся остання поява, себто протиінородчеське цькування, зауважаєть ся скрізь, як тільки національно-відродний рух недержавних народів переходить зі стадії національної романтики й аполітичного культурництва в фазу позитивного політичного й економічного суспільного реалізму. Тоді починаєть ся з боку народів-панів безоглядна боротьба проти еманципації народів кріпаків. Тоді саме на сцену появляють ся скрізь свої Каткови та Йозефовичі з їх донощицькою та нацькуючою методою. Вімя молоха державного централізму розпинають ся на прокрустовім ліжку політично-адміністративного уніформізму природні та справедливі національні домагання поневолених народів. Фіно-шведський, чесько-німецький, польсько-український і москвофільсько-український, німецько-лотиський і естонський спір—плястично зясовують сей фатально неминучий період національного антагонізму поміж народами-патриціями й плебейцями. Найбільшого загострення та напруження досяг він в Австро-Угорщині — сій справжній лабораторії національних питань. Австрійський письменник Гріль-

парцер висловив його культурну небезпеку у своїм славетнім та загально відомім афоризмі: „Від людяности — через націоналізм — до звірськості“. Сей парадокс свідчить лише про аномалію атмосфери, в якій розвивають ся новочасні національно-визвольні рухи.

Ще лишало ся-б нам згадати окремо про один дуже модний чинник у нових деяких політичних теоріях, себто расу.

Вже перед війною дуже популярні були різні політичні віршування та програми, що оперували расовими колективними поняттями, як латино-романський, славянський або германський світ. Бетман-Гольвег якось перед 1914 р. заповідав, що майбутня світова війна буде поєдинком славянської та германської раси. Рузвельт чимало присвятив своєї краснорічivosti пропаганді американізму. В Еспанії захоплювали ся паніберизмом. В Англії заходжували ся біля панбританізму або пананглізму. Про панкельтизм ми вже чули вище*).

Побіч сих різних політичних панрасових комбінацій чи не більше ще були поширені різні більш і менш дотепні расово культурні прямування і течії, як напр. чистий ариїзм проти „нечистого“ юдаїзму (в дійсности се є лише одна з численних відмін антисемітської пошести), потім тураїзм, себто культурна унія татаро-турецьких народів і племен. Врешті менш відомий яфетизм, то є культурно-племінна єдність тубільних кавказьких народів (теорія грузинського кавказолога Марра) тощо.

Вже після вибуху всесвітньої війни зроблено чимало більш й менш оригінальних спроб зведення її до якогось расового знаменника. Нагадую хочби одну з найбільш відомих з їх числа: покійного німецького історика Лямпрехта, який у своїй статі „Війна народів“ (у „Berliner Tageblatt“, 1914, 23/VIII) об'янював її як останню боротьбу германства й латинського славянства з східним варварством. . . і бачив скрізь в неї прояв расового „голосу крові“. Кавтський вельми дотепно скритикував науково-расові імпровізації шановного німецького історика з приводу сеї світової війни, яка заразом виказала повну довільність яких небудь політичних комбінацій на расовім ґрунті**).

*) Цікавий критичний огляд новочасних расових прямувань читач знайде у новій праці шведського соціолога Челлена *Der Staat als Lebensform* (Держава яко форма життя, Ляпск, 1917, III розд. Порівняй також попередню його відому працю *Die politischen Probleme des Weltkrieges*, 1916. Розд. IV, 2.

**) Пор. його брошуру: *Rasse u. Judentum*, Штутгарт, а саме передмову до неї.

Нас очевидно цікавить тут та або инша роля расового моменту в національно-відродних рухах нової доби. „Нема більш ворожих принципів—зауважує з сього приводу знаменитий дослідник расової проблеми Герц—ніж раса та нація“*). По суті се зовсім слухна увага. Раса, особливо в модернім псевдо-науковім одязі (сю расову манію Герц дотепно охрестив расовою гістерією), має пахил до проковтнення національного елементу яко будім-то підрядної своєї складової частини. Всілякі вище згадані пан-расові пошести здебільшого простують до якогось фантастично-неможливого перетоцнення живих народів у вищу наднаціональну породу або найчастіше в засиміювання менших народів спільного племінного походження „старшим братом“, який у таким випадку має бути свого роду втіленням чистого расового духа (напр. царсько-російський панславизм—зросійщення).

Таким протинаціональним чинником стала раса нещодавно, від часу, коли її політично надуживаєть ся для всіляких замаскованих імперіялістичних плянів. Одначе якийсь час, коли ще не існувала расова гістерія та псевдо-наукове жонглерство з її знанням і змістом, вона подекуди й донеде відіграла позитивну ролю в процесі національного пробудження приспаних народів. Тоді вона не була їх глитаєм, але заборолом. Многочисельні народи спільного походження бачили в ній зсумованне своєї сили в боротьбі за власне існування (Конкретно иноді раса утотожнювала ся з найсильнішим і найчисленнішим народом даного племені, так напр. серед балканських і австрійських Славян славянофільство часто покривало ся з русофільством). Отже у відродженню малих славянських народів расовий момент на початку відіграв дуже додатну ролю: поміг скріпити ся слабим першим національним захопленням у залізно-міцну пізнійшу національну самосвідомість, котра потім не потребувала вже свого племінного костура та відкидала його, ставши певно на власні ноги.

„Не Славянин, але Чех!“ — заявляє напр. самопевно чеський національний діяч К. Гавлічек. Новофлямандський рух, котрий прокинув ся в Бельгії під німецькою окупацією та прямує до національно-політичної самостійности фляманського народу, також послуговуєть ся у своїй діяльності расовим моментом, а саме фактом приналежности фляманського народу до сімї германських народів (Пор. про се заяву „Молодої Фляндрії“ [Jung-Vlaanderen] та маніфест гентської іруши Молодофлямандців [Jung-Vlamingen], які наведені в додатках

*) Rasse u. Kultur, 410.

[ч. 1 й 4] до брошури К. Керлена: Flandern und Deutschland [Фляндрія та Німеччина]. Цікаві уваги про ролю расового чинника в новофляманському рухові можна знайти в голяндській публікації д-ра I. H. Lablertonia; De vlaamsche Beweging [Фляманський рух] 1916. Розд. I).

Вище ми згадували вже про те, як візія античної Греції підбадьорувала новогрецький рух; або як приналежність до латино-романського світа й буцім-то спорідненне з клясичним Римом було та є чималим двигуном у національним відродженню Румунів. Таке саме додатне та підбадьоруюче значіння мають панкельтські прямування для кельтійських народів, що відроджувалися. Вони захищають їх перед зневіррем у власні сили, у власну майбутність і ведуть таким чином через расову мрію до національного самоутвердження.

Все добре, але в міру. Так само й з сим расовим підбадьорунням. Воно має допомогти національно ходити на власних ногах. Однак хто уважає костур за ноги, той до смерти не навчить ся сам ходити. Отже в тих випадках, де народи занадто надуживають расового „костура“, вони не йдуть наперед, але або занепадають або животіють. Клясичним зразком сього може бути москвофільство на українським ґрунті (де маємо приклад утожсамлення раси з найблизшим співплемінником). Застій у новорумунським русі так само подекуди пояснюється переборщуванням франкофільства та безкрайнім захопленням латино-романізмом.

В новочаснім життю, як культурно, так і політично творчим елементом є нація, а не раса. „Наша доба — каже Челлен (сам симпатик расового принципу в політиці)—стоїть під знаком народности; що в області племінної споріднености поза сим лежить, те знаходить ся поки-що в країні чистих мрій або найбільше в аморфній досвітній стадії хаосу“ (Der Staat als Lebensform, стор. 148).

Сей загальний огляд головних чинників у новочасних національно-відродних рухах слід закінчити орієнтаційною схемою основних фаз в них. Нам вже довело ся про се писати в розвідці про фінляндське питання *). Тут можемо отже навести (з незначними поправками та доповненням) відповідний уступ з тої нашої праці.

У відродженню неісторичних народів-плебейців можна звичайно відрізняти три головні розвиткові періоди: насамперед час національного пробудження, визначним

*) „Фінляндія та фінляндське питання“, розд. IV, стор. 37—39.

моментом—власне вихідною точкою—якого є поворот до рідної мови та заходи до літературного її вироблення.

Вище ми вже спеціально звернули увагу на се незвичайне значінне язикового моменту в національно-відродних рухах нового часу. Тут пригадаємо лишень, як воно символічно та плястично було зясоване в назві флямандського товариства, в котрім була первісно зосереджена культурно-національна праця камінярів флямандського відродження: „De taal is gansch het volk“ називається воно, що означає: мова се весь народ.

Загалом ся перша фаза національного пробудження має суто культурний характер. Звичайно се доба, коли повстають і оснують ся культурно-національні й наукові власні стоваришення і організації, метою яких є національне самоозначенне даного народу під культурним оглядом, словом вишлеканне його національної своєрідности й окремішности. Граматиками й несмілими перекладами на рідну мову вона починається; національним театром, музеями, власною пресою та науковими товариствами або академіями сей перший період здебільшого завершується.

Потім настає друга фаза: доба господарського самоутвердження новопробудженого народу.

В першій лінії очевидно лише в середині; найчастійше шляхом кооперативної самопомочі в головніших областях національно-економічного життя. Провідним гаслом тут здебільшого буває відомий чеський клич: „Svůj k svému“ (свій до свого або у свого). Се також час інтенсивної спільноти на полі господарського життя, а заразом видимий доказ внутрішньо-суспільної диференціяції в лоні молодого народу, де побіч власної інтелігенції, поява якої є характеристичним знаком вже першої фази, народжують ся власне робітництво, міщанство й дрібна буржуазія, словом: людський національно-аморфний організм перетворюється поволі в самостійну національну суспільність.

Культурно-національна й економічна фаза мають рішаче значінне для напруження та розмаху національно відродного процесу народів, що пробуджують ся. Бо се основа, на ґрунті якої можливою є далі третя фаза в сїм процесі, себто політична, коли визвольно-відродні прямування пробудженого народу завершують ся самостійницьким ідеалом, домаганнем вільного й необмеженого власного державно-політичного життя. Сей державно-політичний бік у національнім питанню належить до найтяжших його моментів. Бо ніде національний февдалізм не проявляєть ся гострійше ніж у бо-

ротьбі поміж старими державно пануючими народами й молодими недержавними та поневоденими саме зза державности. Бо природні домагання сих останніх загрожують звичайно державно-національному „станови посідання“ перших. Тому саме в політичній фазі доходить звичайно до палкого загострення та напруження національної ворожнечі, чого клясичним зразком є сучасна Австрія.

Розвиток національного визвольного руху в сій останній фазі, як і той або инший його кінцевий вислід, залежить від багатьох різнородних чинників, отже: устрою та життєвої сили старої держави, до якої належить народ, що еманципуєть ся; географічного положення сього останнього й територіяльного його відношення до матерньої держави, головню під го сподарським оглядом; далі подекуди від числа даного народу та великости його власної країни, потім суспільної диференціяції його національного організму тощо. У дальшій розділі сих нарисів, де буде спеціально мова про відношення поміж нацією й державою, ми докладно візьмемо під увагу важніші з сих вище зазначених чинників.

Розумієть ся, що скараактеризовані тут три розвиткові фази в національно-відродних рухах се лише орієнтаційна схема, яка в реальнім життю не здійснюєть ся ідеально й поодинокі моменти котрої не йдуть хронологічно один за другим по черзі, але здебільшого виступають перемішано, як се бачимо на прикладі галицьких Українців або бельгійських Фляманців.

Бо справжнє життє, як відомо, не признає рямок „сірих теорій“. Але для загальної орієнтації у новочасних національних рухах ся схема цілком надаєть ся.

Для її ілюстрації наведемо тут кілька зразків. Отже Білоруси переживають саме першу фазу. Для них вище згадане флямандське гасло про значінне рідної мови для самоозначення народу є поки-що справою національного буття. Ще примітивнійший ступінь національного розвитку можна (після 1905/1906 рр.) добре простежити на пробудженню деяких східно-російських „інородців“ фіно-угорського або туранського походження (Чувашів, Мордвінів, Кіргізів)*. Литовці та Грузини пішли значно дальше й мають за собою чималу частину культурно-національної фази. В часі війни вони були кинені на шлях інтенсивнішого політичного життя, себто в третю фазу, хоча в другій, то є економічній, їм лишаєть ся ще чимало доробити. Лотині й Естонці відбули вже не лише першу, але

*) Пор. на се розд. XII п. з „Інородці“ в мойй праці „Поневодені народи царської імперії“.

здебільшого й цілу другу фазу. Війна так само втягла їх у вир надзвичайного політичного розвитку. Але клясично майже уявляєть ся під сим оглядом чеське та фінське відродження (особливо се останнє), в яких можна докладно простежити типові прояви всіх трьох періодів національно-відродного руху. Тільки що у Чехів природний політичний розвиток гальмуєть ся застарілістю та негнучкістю державного організму, до якого вони належать, тимчасом коли Фінам саме вдало ся після розбиття царату революцією 1917 року цілком визволити ся і під політичним оглядом та досягнути таким чином вершка національних прямувань, себо власної державної самостійности. Отже фінське відродження можна уважати свого роду шкільним зразком національно-відродного розвитку та визволення „неісторичних“ і поневоленних народів у новій добі.

Після сього огляду основних чинників у національнім відродженню поневоленних народів — хіба досить умотивована на початку сеї праці заповіджена їх безперечна та немінуча перемога*).

*) Припущення деяких дослідників з національно-дарвіністичного табору, що поневолені й неісторичні народи будуть національно засимільовані державно-історичними та пануючими, наперед сиростовують ся всіма вище зясованими тенденціями новочасного суспільного розвитку. „Асиміляція поневоленних народів пануючим—зауважує з сього приводу цитований вже тут Бруцкус—мала місце в попередніх віках, коли вона з початку захоплювала вщі кляси, а потім під натиском останніх зміняла ся мова, віра, а поруч з тим і всі культурне обличчя поневоленого народу. Але сей процес тягнув ся століттями; в наш же час, коли господарські умовни вимагають швидкого піднесення мас на вищий шабель культури в національних формах—ся мета може бути досягнена лише через розвиток культури в національних формах... В дійсности XIX ст. було свідком не швидкої асиміляції народів, але швидкого розвитку нових національних культур“ (Цит. праця, стор. 145, 142).

З сеї самої причини й заперення Кавтського (в останній його праці „Die Befreiung der Nationen“ пор. §§ 8 й 9, особливож стор. 46, 47 і 50) в немінучости природної асиміляції народів у майбутній соціалістичній суспільности — дуже проблематичні. Вище зясоване становище щодо сього Жореса на нашу думку ліпше пояснює та передбачає хід національного розвитку в будучности. „Піднесення всього народу — до національної культурної спільности, — як добре каже Бавер, — здобуте народами повного самоозначення, поступаюча диференціяція народів — се є соціалізм“. Але колиб асиміляція й була можливою, то з погляду суспільно-культурного поступу вона все-ж-таки сливе чи могла-б уважати ся бажаною тому, що фактично спричинює звичайно певний культурний занепад та якусь свого роду душевну стерилізацію винародовленої маси, особливо в тім випадку, де сей процес денационалізації відбуваєть ся примусовим робом. Драгоманів слушно зауважив, що „коли національний характер розкладаєть ся під чужим несвобідним впливом, то витворювавши таким чином зліпок присвоєє головно злі прикмети чужої нації та загублює саме добрі власні позначки“ (Істор. Польща та великорос. демократія, стор. 284). Сей деправуючий вплив примусової асиміляції найліпше можна бачити напр. на положенню деяких немадарських народів (особливо Українців і Словаків), далі на загальному занепадові декотрих російських „інородців“ (головно бесарабських Румунів); про культури безплідність кельтійської Бретанії, примусово офранцуженої, здадувало ся вже вище. Подекуди сей негативний вплив примусової асиміляції видно на культурній відсталости бельгійських Флямаандців. Не є зовсім припадковим, що такі засимільовані „інородці“ й „інородці“ бувають звичайно справжнім Ельдорадом протикультурної

Можна сказати, що всі тенденції новочасного суспільного розвитку промовляють на їх користь та є пособниками в сім величнім розцвіті новочасної культури. Словом, сам дух часу є їх союзником та прихильником. В сім саме найпевніша запорука їх побідного поступу та здійснення заповітних їх прямвань і цілей. Незабаром відкинуть ся й державно-політичні перепони з їх шляху, як передтим впали закиди в культурній їх „нездатности“ або „меншwartности“. Нема сили, яка могла б зупинити повне розвиненне та завершенне національного ренесансу—сеї чудової та чарівної квітки на вічнозеленім дереві вселюдського розвитку й поступу...

темряви у всіх можливих її проявах: отже масової безграмотности, політичного реакціонізму й чорносотенства, фанатичного клерикалізму й сильно поширеного алькоголізму, а поруч з тим иноді й більшої злочинности.

III. Соціалізм і національне питання.

У зв'язку з увагами в попереднім розділі про капіталізм мусимо порушити окремо ще справу відносин соціалізму до національної проблеми та національних рухів. Здавалося-б, що соціалізм при своїм визвольно-суспільнім завданню від початку мав би бути природним спільником національної еманципації поневолених народів, що відроджують ся. Однак в дійсности так не було. Стало ся майже навпаки. Первісний соціалізм, як у своїй утопійній, так і пізнійшій науковій формі подібно до революційного демократизму й лібералізму минулого століття впав у блуд проти національного космополітизму, зв'язаного генетично з відомою вже нам антинаціональною ідеологією французької революції*).

Правда, робітничий інтернаціонал на початку свого існування зайняв був щодо національної справи зовсім слушне й раціональне становище. В органі його німецької секції „Der Vorbote“ (Провістник) знаходимо (в 1866 р.) вельми цікаві й досі ще актуальні думки й уваги з приводу интересуючої нас тут проблеми. „Міжнародне робітниче питання—читаємо в сім часопису—має всюди передпосилку—свобідний і цілковитий національний розвиток“. „Кожда нація повинна в себе вдома обчистити свій поріг, то є передусім вирішити своє національне завдання, яке спочиває у політичній свободі в середині й національній самостійности назверх“. „Суверенність народу—пояснює ся далі—лежить в тім, що народ належить собі“.

Нас спеціально цікавить та обставина, що в „Der Vorbote“ нація не розуміла ся лише в державно-політичнім сенсі, але й яко культурно-духова індивідуальність, а потім, що право на національний розвиток признавало ся не тільки великим і пануючим народам, але всім без різниці: „жадна нація не повинна мати ніякої иншої переваги крім тої, що признаєть ся їй завдяки її знанню і діяль-

*). Цікавий причинок до сеї справи читач може знайти в критичі сього наївного космополітизму у вище згаданій монографії Бавера. Далі ще порівняй нарис К. Реннера: Війна й переміна національної думки.

ности, її інтелектуальній і матеріальній роботі на полі творення мирної культури“. „Навіть найменша національність повинна все мати забезпечене свобідне й самостійне існування“. „Der Vorbote“ добре розумів також синтетичну гармонію поміж національним і інтернаціональним: „Кожда національність як органічна складова частина великої сімї людства повинна відповідно до свого темпераменту, до своїх здатностей і природних продуктів своєї країни внести свою відповідну частину до загальної культури“.

І завдання міжнародньої асоціації робітників лежить саме в тім, щоб бути посередником між духовими, моральними й тілесними потребами народів і щоб їх гармонізувати. „Кождий народ — ще більше пояснюєть ся думка — вкладає відповідно до свого темпераменту, клімату та продуктів своєї країни свою відмінну від інших частину до загальної культурної скарбниці й саме та ріжнomanітність в творчості робить можливим витворення одної гармонійної цілости“. Розумієть ся, що політичне зорганізованне людства сей часопис уявлював собі у формі вільної спілки народів, себто федерації.

На жаль напрям, репрезентований „Der Vorbote“, швидко занепав або лишив ся у царині теорії, бо на практиці розпаношила ся більш або менш замаскована державно-централістична течія й космополітизм (Про „Der Vorbote“ пор. Х. Ж и т л о в с ь к и й: „Соціалізм і національне питанне“, стор. 11—13 і К. Kautsky: Die Vereinigten Staaten Mitteleuropas, стор. 41—43).

Сей космополітизм, який з погордою та ворожо ставив ся до національних прямувань „неісторичних“ і „неарійських“ народів, був дивовижною мішаниною інтелектуальної наївности з державно-централістичним атакізмом і національно-расовим феудалізмом. Ті, хто бундючно проголошував, що „Wir haben den Standpunkt der Nationalität überwunden“, себто, що ми вже перейшли поза національне становище (отже уважаючи космополітизм за вищу фазу в суспільнім розвитку людськості ніж природний націоналізм), не бачили або не хотіли бачити, що їх космополітизм се саме фікція, що він в дійсности зовсім не є ні над національним, ні поза національним, але так само національним, але представляє тільки старшу, вищу й ширшу форму культурно-національного розвитку.

Вони не розуміли, що в есе світне й загально-людське скрізь та все проявляло ся в національній

формі, що вселюдське, як учив уже Драгоманів (його свого роду *caeterum censeo* у національних справах було гасло: „космополітизм в ідеях і цілях, національність у ґрунті й формах культурної праці“. В писаннях Драгоманова взагалі, а особливо у двох розвідках: „Чудацькі думки про українську національну справу“ та „Листи на наддніпрянську Україну“ — основно зроблено критику псевдокосмополітизму, про яку тут саме мова) є лише метою, ідеалом, а національне є засобом і шляхом.

„Багато продуктів загальнолюдської культури — слушно зауважав Х. Житловський у своїй дуже цікавій праці „Соціалізм і національне питання“, (стор. 53) — існують лише в певній національній формі й цілком не можна їх подумати без неї. Найбільше, що можна собі уявити, се те, що їх можна перелляти з одної національної форми в другу. Але цілком втратити сліди тої аба другої національної відбитки вони не можуть. Національність се майстерня, в котрій можливі продукти загальнолюдської вищої культури отримують свою конкретну всенационально певну дійсність або вірнійше: національність се органічне єдинство, що витворює ті національні творчі форми, з котрих виходять вищі продукти загальнолюдської культури, конче пересяклі духом тих форм“.

Наївний космополітизм минулого століття не розрізнявав отже національної форми прояви від загальнолюдського змісту в культурі й життю поодиноких народів і тому не добачав органічного звязку поміж народнім і вселюдським, а навіть констатував природний антагонізм поміж ними... Тимчасом одначе, як се гарно й переконуючо зясував у своїх писаннях Драгоманів, справжній космополітизм з природним (а не заборчим) націоналізмом є як в найтіснішій органічній звязку. „В своїй істоті — каже з сього приводу автор монографії „Історична Польща і великоросійська демократія“, стор. 263-264 — думка космополітизму й людяности зовсім не суперечна з національною думкою, але є лише дальшим її розвиненням... Саме поняття ідеалу людства витворюєть ся та продовжує в и т в о р ю в а т и с я у людей шляхом абстраговання ліпших прикмет індивідуальностей, корпорацій (як проявів праці) і націй, чому й поступ сього ідеалу не вимагає стирання всієї різноманітності людства, але навпаки жадає їх постійного розвитку. Космополітизм і гуманізм виключають лише національні антипатії, національний екслюзивізм та закликають до стирання національних недостатків“.

Другим блудом сих „космополітів“ була гадка, що все-світньо-культурний і загально-людський поступ є моноподем тільки великих і державно-історичних народів. Тимчасом новочасна історія Європи спростувала неслухність сього погляду так само, як неузасадненість спорідненого з ним закиду культурної „меншwartности“ неарійських і „неісторичних“ народів, про що ми говорили вже попередю. Всесвітнього значіння культура малих скандинавських народів, імпуючий культурний розвиток малих держав і народів, як Швайцарія, Бельгія та Голяндія, далі неарійської Фінляндії і т. ин. (Пор. про се цікаву розвідку Е. Бернштайна: „Vom geschichtlichen Recht der Kleinen“ = „Про історичне право малих“ у „Die Neue Zeit“, 1915, ч. 24) зразково показують неслухність та упередженне сього космополітичного аристократизму. Малі, неісторичні, напівісторичні й неарійські народи та племена не зайві у великім варстаті вселюдської культури. Вони також є співробітниками у витворюванні всесвітньої правди, краси й поступу. Численність чи расове походженне не є в сім процесі рішачим моментом так само, як і великість заселюваної територіяльної просторони. Менш численний народ може бути культурно сильніший за більш численного, недержавний, поневолений за державного пануючого народу. Пригадаймо величезне культурне значінне малої поневоленої Греції для величезного пануючого Риму. Сонце відбивається не тільки у великім океані або морі, але й в найменшій кропельці роси. Так само всесвітня правда та краса не є лише моноподем великих вільних і пануючих народів.

„Погляд на Швайцарію, — сказав на базельськiм конгресі соціалістичного Ітернаціоналу Трульстра — на ґрунті якої ми знаходимо ся, погляд на гарну гуманітарну працю, зроблену маленькою країною Данією, один погляд на мистецтво та науку й культуру Бельгії та Голяндії доказує нам, що не треба ніякої великої простороні, щоб бути великим культурним народом“ (Цитоване Бернштайном в його наведеної розвідці „Про історичне право малих“, себто держав і народів, стор. 759).

Цікавою та дуже характеристичною для космополітів минулого століття є одна обставина: вони не признавали національно-відродних прямувань народів-кріпаків, що пробуджували ся, та симпатизували з національно-державними плянами поневолених некріпацьких націй. Мадярський національно-революційний рух, як і польський, далі італійське та німецьке державно-національне зедданне

знайшло у сих космополітів велику симпатію і енергічну підтримку, хоч демократизм в них був дуже зглядний та розвіяв ся швидко (порівн. сучасну Угорщину або Прусію) після досягнення державно-політичної мети.

Ліберали, демократи, революціонери та соціалісти середини XIX ст., основно розходячи ся у політичній своїй ідеології, а подекуди і цілому світогляді взагалі, щодо ворожнечі супроти визвольних прямуювань плебейських народів, що відроджували ся, були дуже солідарні.

В сих останніх вони бачили лише темні сили реакції та контр-революції, замасковані замахы поваленого „старого режиму“, божевільні та фантастичні спроби вміло гальванізувати та оживлювати мерців, котрі природним розвитком річей покладені були до вічного та непробудного сну на великому цвинтарі всесвітньої історії й над якими новочасне життя та культурний поступ перейшли вже безапелційно до днешного порядку.

Сього становища тримав ся та навіть спеціально підкреслив і теоретично обоснував т. зв. науковий соціалізм, себто марксизм, а саме у первісній фазі свого істновання та в публіцистичній діяльності головних трьох своїх корифеїв: Маркса, Енгельса й Ляссала.*)

*) На українській мові є питома дуже інтерна розвідка про їх відношення до справи, яка нас тут цікавить. Маємо на думці нарис Дм. Донцова: Енгельс, Маркс і Лясаль про „неісторичні“ нації, у „Літературно Науковім Вістнику“, 1914 р. (за лютий і далі). В нім докладно вложені основні погляди творців наукового соціалізму на справу національного ренесансу історією приборканих народів; вяснені далі мотиви та причини негативного їх стосунку до сього процесу та врешті зроблена докладна критика основних похпбок сих теорій німецької соціалістичної трійці. На нашу думку автор одначе занадто підкреслив виключно об'єктивний характер сих останніх та незовсім раціонально відкинув у них (розд. I) суб'єктивний момент, себто певне расове та національне, хоч і підсвідоме їх упередженне до східно-європейських (головно Славян) і недержавно-історичних народів. Напр. стосунк Маркса до Чехів вже у 1843 р. був анахронізмом. Чехи перед Білоу Горою мали свою власну державу та культурну історію, як мало котрий з новоевропейських народів. У повставшому австрійському парламентаризмі вони первісно (Палацкій та Рігер) виступали дуже радикально та демократично, здебільшого у дусі засад французької революційної ідеології. Найвизначніший чеський публіцист того часу К. Гавлічек був демократичним політиком і безкомпромісовим поступовцем. Тогочасне чеське славянофільство було виразно антиславянське та протирісійське (Гавлічек), властиво будучи спробою політичного австрославізму. Палацкій у своїм відомім листі до Франкфуртського парламенту дуже категорично висловив ся проти царсько-славянської „універсальної монархії“.

Все се Маркс або знав, або мусів знати. А як що не знав, се не може бути полекшуючою обставиною, бо незнанням фактів відповідальний публіцист не може бути взагалі виправданій. На нашу думку такий геніальний знавець історичного процесу, як Маркс, об'єктивно, себто лише в залежності від „історичного окруження“, таких грубих похпбок не міг зробити. Се могло стати ся лишень під впливом підсвідомих суб'єктивних сил, отже расово-національного упередження та державно-історичного пересуду, а то тим більше, що се був чималий гріх „молодої Європи“ й тогочасного революційно-демократичного космополітизму,

Вже сам іронічно-згіршливий та висміюючий тон, яким писали про „неісторичні“ народи каменярі наукового соціалізму, звертає на себе увагу. На думку соціалістичної трійці — се „відпадки народів“ (Völkerabfälle), дикі та варварські шматки народів (Ляссаль) недолітні „народці“, якісь „хлопчаки“ (die Burschen); їх визвольні прямування до здобуття рівноправности — се „право на рабування худоби“ (Recht auf Viehraub). Вони „дикі сили природи“, „кусники племен“, історія котрих належить до минувшини й теперішній історичний розвиток котрих звязаний з націями іншої раси й мови (Маркс), національність та політична активність яких давно була притлумлена та котрі були змушені через те від тисячі років іти слідами могутніших народів“ (Маркс). Вони отже лише є „додатки до німецької або угорської нації й більш нічого.“

Політично вони є і „аж до їх повного загибу, або винародовлення лишать ся носителями контр-революції“. Їх національно-відродні та визвольні прямування суперечать духови часу. Вони є божевільними сиробами „привернення status quo, що був року божого 800“ (Маркс), і котрий отже ніколи не може вже вернути ся, бо стоїть в основній суперечности з новочасним історичним розвитком, який засудив на неминучу смерть та винародовлення раз на все всі ці неісторичні народи.

У Енгельса знаходимо спробу об'єктивного доказання неминучого занепаду славянських народів (поза Поляками, котрі, як відомо, все тішили ся симпатією революційної та демократичної Європи, Москалів та балканських Славян): на думку великого співробітника Маркса сим Славянам „недостає первісних історичних, географічних, політичних та економічних умовин самостійности. Народи, що ніколи не мали власної історії, котрі від того моменту, як осягли перший примітивний ступінь цивілізації, вже дістали ся під чуже пановання, або ще й через чуже ярмо насильно були втягнені на перший щабель цивілізації, не мають жадної здібности до життя (Курсив мій, І. Б.). Якби ще австрійські Славяне творили одну компактну масу, як Поляки, Маляри, Італійці, якби вони потра-

про який ми говорили вище, а який ідентифікував ще національну засаду з державним принципом.

З огляду на згадану розвідку Донцова (де також наведена відносна марксіська література щодо нашої справи, стор. 315) ми обмежимо ся у наших нарисі лише до загальної характеристики стосунку корифеїв новочасного соціалізму до національної справи, про ближше поінформованне щодо сього відсилаючи читачів до вище цитованої праці.

пили збудувати державу з 12—20 мільонів населення, тоді їх претенсії мали-б ще серйозніший характер.“

Се, мовляв, клясично зясована основа теорії про так звану культурну нездатність (згодом культурну „менш-вартність“, про що ми вже говорили вище) „неісторичних“ народів.

Само житте та новочасний культурно-національний розвиток і поступ сих історією неначе засуджених на смерть народів скоригував ту теорію, як і всі інші сього роду погляди корифеїв новочасного наукового соціалізму на „неісторичні“ народи.

Де лежать об'єктивні причини сього їх становища, добре вияснено у вище згаданій розвідці Донцова (Пор. IV розд.): прийняття хвилевого тактичного союзу „неісторичних“ народів, що пробуджують ся з політичної тогочасної реакції, за щось стале та неперемінне (звідки оскарження їх у контр-революційности на все), отождасмлення об'єктивних інтересів поневолених „неісторичних“ народів з інтересами державно-пануючих; знехтування соціально-економічної їх структури, яко певної передумовини неминучого їх зреволюціонізованя у майбутности; врешті, перебільшенне панславянської небезпеки для Європи та подекуди в тих часах звичайне плутанне понять про державне та національне.

Про вплив суб'єктивних деяких моментів згадано вище у відноснику.

Для нас тут зрештою важне не те, як та чом у помп'ляли ся у сій справі каменярі новочасного соціалізму, але те, що сі їх хибні погляди фатальною спадщиною лишили ся у дальшій розвитку соціалізму, стали ся свого роду непорушними догматами для пізнійших соц.-дем. партій, в яких державний характер, протинаціональний централізм та поборюванне відродних прямувань неісторичних народів узаasadнювали ся та виправдували ся звичайно найвищим авторитетом перших навчителів та вісчунів новітнього соціалізму.

Марксисты-ортодоксы, фанатики мертвої догми, замість щоб вжити дотепної методи свого великого вчителя задля вияснення національної проблеми, як се зробили згодом Кавтський, Бавер, Реннер, відхрещували ся та дурали ся (особливо у Росії під проводом найбільшого схолястика марксисту П л е х а н о в а) протинаціональними цитатами і думками вище згаданого роду з писань Маркса й Енгельса. Їх інтернаціоналізм, як передтим космополітизм революційно-демократичної Європи, був рішуче антинаціо-

нальним, але головно лише у стосунку до недержавних та неісторичних народів, яким *via facti* приходилося завоювати собі рівноправність у соціалістичному Інтернаціоналі.*)

Саме їх національно-еманципаційні прямування поборювалися та гальмувалися відомим афоризмом з комуністичного маніфесту, що „робітники не мають ніякої вітчизни.“

Категоричний імператив життя, невпинний розвиток та поступ поневолених народів-плебейців, що пробуджувалися й відроджувалися національно та культурно, змусив врешті соціалізм до основної ревізії його „первородного гріха“ щодо національної проблеми. Сталося це поперше наприкінці минулого століття у державі найбільш загострених та палких національних суперечок, себто в Австрії, звідки вийшли найвизначніші марксистські дослідники й теоретики національного питання (Бавер і Реннер) та де була випрацьована перша новочасна соціалдемократична програма щодо національної справи (а саме т. зв. брюнська з 1898 р.). Ревізію-ж становища до національної проблеми корифеїв наукового соціалізму зробив відомий коментатор марксизму К. Кавтський, який опісля чимало присвятив уваги соціалістичному роз'ясненню сеї дуже складної й актуальної справи.**)

*) Найцікавіше та на перший погляд здається навіть неімовірним те, що вище з'ясоване протинаціональне становище ортодоксального марксизму не рідко заповнювало у нетрі своєї догматики й перших соціалістів поневолених народів, котрі свою революційну діяльність починали здебільшого під впливом виразно протинаціонального інтернаціоналізму. Доневага на дальшій ступні розвитку якої реакції проти цього безнаціонального соціалізму появляється звичайно серед поневолених народів народній соціалізм, який потім поборюється як довгий час з боку перших як соціалістична „сресь“ та глушливо висміюється як „соціалпатріотизм“. (Пригадаємо лише завзяті бої на сім ґрунті у польському соціалізмові поміж „S. D. K. L. P.“ та „P. P. S.“, „Українську Спілку“, ворогування між грузинської С. Д і соціалістами-федералістами, вірменської С. Д та „Дашнакцутюн“ і т. ин.) Більш менш до цієї категорії відносять ся також спір у чеському соціалдемократичному професійному рухові поміж „централістами“ й „автономістами“. Що згодом соціалізм стає одним з найвпливовіших чинників у політичній життю народів, що відроджують ся (Фінів, Лотошів, Чехів) є з огляду на аналогію поміж класовою та національною еманципацією зовсім зрозуміла та природна річ.

**) Пор. його передмову до збірки статей К. Маркса *Revolution u. Kontre-Revolution in Deutschland* та особливо спеціальну розвідку: *Der Kampf der Nationalitäten u. das Staatsrecht in sterreich* в „Die Neue Zeit“ (1898), потім відому брошуру: „Національність і інтернаціональність“, далі „Народність і її початки“, а подекуди торічною публікацією: *Die Vereinigten Staaten Mittel-europas*, Штутгарт, 1916 Звертаю увагу, що накладом У. С. Р. П. вийшли українські переклади кількох визначних соціалістичних праць (здебільшого цитованих тут) про національну проблему, між ин. Реннера, Кавтського, Пернер-сторфера, Жбитловського, Борисова, Жореса.

Одною з найцікавіших праць про відношення соціалізму до національної проблеми є безперечно брошура Жореса: „Батьківщина і робітництво“ (український переклад видан. У.С.Р.П.), в якій сей великий та геніяльний поширювач і оригінальний дослідник новітнього соціалізму з властивим собі мистецько-поетичним захопленням і плястичністю вияснив позитивно органічний зв'язок між класовим та національним визволенням нового часу*). Кількома найхарактеристичнішими цитатами з сеї знаменитої праці ми зясуємо наймодерніше та найраціональніше становище сучасного соціалізму до національної проблеми. А як що воно й досі лишаєть ся тільки програмою майбутности (тому, що соціалістична практика державно-пануючих народів здебільшого все ще силою енергії порушаєть ся по традиційних шляхах старої ідеології), то тим більшим завданням післявоєнного нового Інтернаціоналу буде здійсненне і переведенне у життє чудових думок сього оборонця національної справедливости, який сам став ся жертвою національно-шовіністичного фанатизму.

„Пролетаріят не стоїть поза вітчизною“**), каже Жорес. На його думку відомі слова „Комуністичного Маніфесту“, що робітники не мають ніякої вітчизни...“, були тільки пристрасною фразою, зовсім парадоксальною і зрештою нещасливою відповідю на напади патріотичної буржуазії, що закидувала комунізму тенденцію розбиття вітчизни“ (стр. 54).

„Було найбільшою недорічністю — зауважає він трохи далі — голосити, що вітчизна є байдужною справою для пролетаріату в тім часі, коли народи всіх країв змагали рівночасно до національної незалежности і до політичної свободи, що є умовиною революції пролетаріату. Народи мусять передусім творити єдність, щоб могли собою демократично правити; їх не сміють розбивати й поневолювати ніякі останки фєвдалного панування, ніяка брутальна сила наїздника. Пощо прогоняти тиранів, шляхту і клерикалів, коли деспоти ззовні можуть знову здушити щойно пробуджену свободу? У Франції, Німеччині й Італії єднаєть ся від часу революції демократія з національністю“ (стор. 55—56, цитую з укр. перекладу).

„Демократія і нація—стверджує він ще раз вище висловлену думку—зостають ся завсїди головними умовинами даль-

*) ...„Національна ненависть — означає Бавер у своїм відомім вже нам класичнім творі — є перетвореною класовою ненавистю.“ (стор. 263). „Боротьба народів—каже Реннер у „Проблемах Сходу“ (стор. 94)—є класовими боротьбами“.

**) Аналогічно констатує Реннер: „Неправдою є, немовби робітничка класа була коли небудь пенациональна. Як довго буржуазія боролася рука в руку з нею за єдність і свободу нації, була вона навіть національною в рівнім значінню...“ (Цит. збірка статей про нац. справу і т. ін., стор. 22-23).

шого і вищого розвитку. Сильне і багате поняття вітчизни набирає нового вищого і ширшого значіння. Позірна криза ідеї вітчизни є кризою зросту...“ (57).

„Я ніколи не брав трагічно — починає свою розвідку Жорес—парадоксів, які звертають ся проти поняття вітчизни. Вітчизна се ніяка пережита ідея: ідея вітчизни змінюєть ся і глибокає. Я був усе переконаний, що пролетаріят у своїй найглибшій істоті ніколи не згодить ся з наукою національної неволі... Пролетаріят, який би зрік ся оборони національної самостійности, а тим самим оборони свого власного свобідного розвитку, не буде мати ніколи сили побідити капіталізм; а коли він, двигачи вже ярмо капіталу, візьме ще на себе ярмо завойовника, то не почує в собі навіть охоти піднести свою голову“ (стр. 3*).

Наш автор потім дуже цікаво та переконуючо зясовує національні підвалини та ціхи майбутньої перебудови інтер-національного життя, слушно констатуючи, що „революційна, інтернаціональна, загальна акція буде мати необхідну національну ціху. В кождім краю зокрема мусітиме побороти спеціальні труднощі, а щоб їх перемогти, мусітиме в кождім краю ужити спеціальних засобів: питомих сил національної історії, національного духа. Вже минув той час, коли утопісти уважали комунізм штучним цвітом, що може розцвісти ся в яким небудь кліматі після впадоби провідника секти. Нема вже ніякої Ікарії. Соціалізм не відстає від життя, не відстає від нації; він сам послугуєть ся вітчизною, щоб її перетворити і збільшити. Абстрактний інтернаціоналізм, що не зважав би на всякі умовини боротьби, акції і розвитку кождої поодинокі історичної групи, був би ще більше штучною і старомодною Ікарією віж давня“ (Курсив мій. І. Б.).

*) Реннеру в своїй дуже актуальній статі „Соціалістичний імперіалізм чи інтернаціональний соціалізм“ у цитованій вже тут збірці (Реннер-Галмер) так само звертає увагу на те, як національне поневолення недержавних народів згодом, коли диктатура стає національною політикою, приводить до політичного суспільного утиску працюючого люду пануючого народу, себто звертаєть ся у першій лінії проти соціалізму й пролетарського руху зього останнього: „Щоб Румун, Словак і подудевний Славянин не міг дійти до влади, не може в Угорщині виборче право бути здемократизоване й мадярський робітник мусить також зоставати ся без волі! Щоб Поляки, Фини, Українці й Кавказці не були вільними, як всі народи, мусить царат поневолювати також всі класи! Всі великі імперії — на їх чолі римська—вобразували наперед на поневоленних і підбитих народах страшний апарат своєї сили, який на закінченне здушував також свободу у вітчизні.“ (стр. 80).

Жорес добре упрястичное неможливість якоїсь поза-національної людности. На його думку „зєдиненне людства... можна зреалізувати тільки у формі автономних націй, що осуджують всяке насильство та піддають ся загально-правним нормам*). Але тоді не касуєть ся вітчизни, а тільки її ублагородняєть ся. Вона підійметь ся до висоти людства та при сїм не втратить своєї незалежности, свободи й питоменности...“ (стор. 65). На дальшій сторінці (67) він філософічно пояснює останню думку, кажучи: „Цїла природа здолу до гори вяжуть ся з підйомом духа; темні сили підіймають ся до світла і перетворюють ся, не пропадаючи. Так само піднесуть ся нації до людськості, а не розпадуть ся. Велика колективна сила, велика колективна пристрасть зорганізованих народів не виладуєть ся у вибухах бутної зарозумілості, а навпаки піддаєть ся найвищому закону ладу людства і перейметь ся наскрізь ідеєю праці, справедливості і мира. Але не втратить нічого з своєї чести.“

З непохитною вірою у гарну будучність людства язєовує великий французький народній трибун гармонічну синтезу поміж пролетаріатським соціалізмом та демократичним націоналізмом. „Таким чином стане вітчизна живим дзеркалом, в яким зможе пізнати себе кожда свідомість. А пролетарі, що довший час мали удїл у вітчизні тільки в часті і несвідомо, будуть мати її в цілости в повнім блиску**). Вітчизна буде належати до них вповні навіть з своєю минувшістю, бо наслідком великих діл пролетарів ціла праця віків доведе до сього, що вони вибють ся на верх в царстві справедливості. Вже нині не стоять вони поза вітчизною, бо можуть бороти ся у вітчизні, щоб перетворити її після вищої ідеї. Вони стоять на своїм ґрунті, бо впливають на вітчизну, бо інтернаціональний соціалістичний рух хоронить незалежність націй як націй, бо демократія — форма істнування модерних

*) Дуже цікаві думки про автономію нації та майбутню-вільну федерацію народів (Всєсвітня Швайцарія) розвинені у численних писаннях Рєннера (Пор. між иншим: Нація як правна ідея і Інтернаціонал, 1915, та його розвідки з часу війни у згадаві вище збірці статей: Національна справа і т. п.).

***) Цікаві розвинення сєї думки знаходимо у цитованій тут монографії Бавєра „Досоціалістична суспільність — після його уваг — не матиме вповні розвиненої нації тому, що широкі народні маси стоять ще поза її обсягом. По-перше соціалізм—ся еволюційно-національна політика... сучасної робіниччої клас“ приведе до витворення суспільно-національного організму. Соціалізм бо не тільки що не хоче ставити перепон дальшому розвитку національного характеру, але навіть змагає до того, щоб з цілого народу зробити поперше націю, дати йому можливість розвинути ся в націю. Пому розходить ся не тільки про розвиток націй, але про розвиток всього народу в націю (Стор. 160. Курсив мій. І. В.).

націй — сприяє змаганням робітників, бо пролетарі можуть тільки тоді побідити, коли присвоять собі в кожному краю найвищі душевні й духові прикмети і правдиву есенцію національного характеру, бо нове людство може бути тільки тоді багате, й повне життя, коли окремішність кожного народу задержить ся в загальній гармонії та коли кожда вітчизна буде дріжати струнами вселюдської ліри.“ (67—68).
Ся майбутня нова вітчизна „може розвинути ся тільки через автономію націй, розцвіт демократії і ужитте цілої сили кожного поодинокого національного духа для нових проблем, отже дорогою розтягнення ідеї вітчизни на ціле людство“ (Курсив мій, як і скрізь в сих цитатах. І. Б.).

Щоб не розтягувати занадто численних і великих виписок з цитованої праці великого французького пророка майбутньої нової суспільности, ми не можемо на жаль наводити тут навіть у виїмках дуже цікавої позитивної програми його пролетаріатського націоналізму (порівн. 69—70 ст. наведеної праці). Тому закінчуємо сю низку цитат його останньою узагальнюючою увагою з приводу справи, яка нас тут цікавить: „Інтернаціонал і вітчизна відтепер звязані з собою. В Інтернаціоналі має незалежність націй свою найвищу запоруку; а противно Інтернаціонал має в незалежних націях свої найсильніші й найблагородніші органи. Можна би сказати: трохи інтернаціоналізму віддаляє від вітчизни, багато інтернаціоналізму веде назад до вітчизни. Трохи патріотизму віддаляє від Інтернаціоналу, багато патріотизму зближає до Інтернаціоналу“ (стор. 72*).

Ми незаймо навели тут сі подекуди численні виписки з цікавої розвідки Жореса. В них переконуючо зясований органічний звязок поміж новочасною національною ідеєю та соціалістичними прямуюваннями робітничого люду; ясно висловлена думка про повну рівноправність всіх народів. Отже тому відкинено анахроністичний національний феудалізм, якому на жаль не рідко ще й досі поклоняють ся соціалісти пануючих народів (до чого ще вернемо ся), а головно підкреслено природну гармонію поміж націо-

*) До такого самого висновку приходять також К. Кавтський у своїй оригінальній розвідці „Національність і Інтернаціональність“, 1915, де він, резюмуючи свої уваги з цього приводу, каже: Одним словом, найбільші інтернаціональні елементи в нації є одночасно також в ній найбільше національними.

нальним та вселюдським, а таким чином переможено мнимий антагонізм між націоналізмом та інтернаціоналізмом чи космополітизмом. Жорес вже на штутгартській конгресі (1907 р.) — отже на конгресі соціалістичного Інтернаціоналу — підкреслив величезне культурно-творче значіння нації, називаючи її „скарбницею людського генія та поступу“ та зазначаючи, що не в інтересах пролетаріату було б розбити „се дорогоцінне начиння людської культури“. На жаль всі гарні та справедливі думки Жореса і на ґрунті соціалізму належать ще до рідких влітків. Бо ревізіонізм відносно до національної справи і в соціалізмі здебільшого обмежував ся досі лише сферою абстрактного думання та теорії. В партійній практиці ще залишило ся — особливо-ж в соціалізмі державно-пануючих народів — чимало старого протинаціонального упередження та централізму. Вже в часі сеї війни зроблено проби (Кунов, Ленш) повороту до первісної протинаціональної марксистської ідеології з очевидною тенденцією знов узасаднити національний „стан посідання“ пануючих історичних народів, як і рацію буття великих імперіялістичних держав, щоб опісля скерувати сю теорію проти еманципаційно-національних заходів поневолених кріпацьких народів.

Кунов напр. називає право всіх народів на самостійність „морально-мистецькою фікцією без історичної підвалини...“ Він і досі не добачає ще в новітній історії величезного процесу національного розрізнення, натомість бачить скрізь та завше в дотеперішнім історичнім розвитку „від старих культурних держав Азії й Америки аж по новітню добу...“ лише загальний образ могутньої амальґамації, невпинного стоплювання малих народів у великій культурній державі (!). В сих останніх гегемонія державно-пануючого є опісля логічним вислідом. „Оскільки в одній державі—зауважає з сього приводу Кунов—злучено більше народів різної численности, культурного рівня та господарського характеру, се абсолютне неминуче, щоб при унормованню спільних державних справ більший, сильніший і більше розвинений народ в більшій мірі ділав та щоб його інтереси набули переваги“ (Підкреслене мов. І. В.). Се вже очевидний національний дарвінізм, який в приложенню до практичної політики означає лише модерно замаскований вище згаданий старий національний феудалізм. Другий з наведених згорі німецьких його прихильників Ленш надає сій субек-

тивно-заборчій теорії характер об'єктивного суспільно-природного закону, кажучи, що життя народів і держав має бути трактоване не „з становища бажань та потреб, але законів розвитку“, а вони неначе не знають ніяких „індивідуальних бажань та домагань, але тільки „історичну неминучість“, яку витворюють знову „найсильніші й найздатніші національні одиниці“, містим як решта менших народів лишається тільки випадками сього історичного розвитку й не має ніякого іншого історичного завдання, як повільно та протягом часу бути „засимільованими“ й „замальгамованими“.

Від сього національного дарвінізму був уже лише один крок до т. зв. „соціалістичного імперіялізму“, який в ґрунті річи є звичайним заборчим національним феудалізмом, тільки назверх трохи підмальованим та причупуреним неначе в соціалістичнім дусі. Сей останній вже без застережень виступає проти визвольних змагань поневолених народів, які неначе не завше та не скрізь є у згоді з історичною „необхідністю“ або тенденцією новочасного розвитку. Тому соціалімперіялісти відкрито виступають проти національної засади. Один з них Винік називає її „несоціалістичною“; на його думку „робітничий рух прийняв її, як багато дечого іншого, з духової збройні буржуазно-революційного періоду XIX віку“. „Соціалізм — каже він — не може ані зробити ся основою для політичного устрою нинішних держав, ані признати безумовне право кожної нації до абсолютної самостійности. Оскільки соціалізм може вплинути на нове уладження відносин після війни, мусить він притім, як і всюди, висновувати, напрям своєї волі з загальних тенденцій розвитку й інтересу пролетаріату“*).

Се вже — як дотіпно іронізує Бернштайн — договорити ся до того, що мовляв „історичним правом малих є бути проковтнутими великими“ (Цитована вище праця, стор. 754). Не без причини він остерігає далі перед величезною небез-

* Цитує після К. Кавтського: Національна держава, імперіялістична держава й союз держав, 1915, стор. 3, де знаменито скритиковані ці заборчі теорії в „соціалістичній“ маслі. Відтак про се пор. також його полеміка з Куновим на сторінках „Die Neue Zeit“ (Річн. XXXIII, т. II, чч. 3, 6, 8); далі дуже цікаву критичну розвідку Реннера: Соціалістичний імперіялізм чи інтернаціональний соціалізм? у відомій вже нам збірці статей сього автора й Гаммера. Національний дарвінізм у німецькім соціалізмі вельми річево та влучно був критично розглянутий чеським публіцистом Sigma (псевдонім) на шпальтах празького „Právo Lidu“ (1916, чч. 201, 208, 215 і 222). Пор. його серію статей під заг. К orientaci v národnostní otázce (питаннях). Псевдонауковість новітнього „соціалімперіялізму“ переконуючо засував Бернштайн у вище згаданій розвідці: Vom geschichtlichen Recht der Kleinen (в „Die Neue Zeit“, 1915, ч. 24).

пекою сього неоімперіялізму, який „не лише матеріально, але й інтелектуально заповонив соціалістів великих держав“... Зовсім слушно критикує батько соціалістичного ревізіонізму сю імперіялістичну пошесть в соціалізмі в часі війни: „Сеї імперіялізм не є тим, що промощує шляхи для соціалізму, але загрожує їх. Не є його повитухою, але вбійником, бо інакше соціалізм означає демократичну організацію та співробітництво людства“ (757). Бернштайн ґрунтовно провадить далі напад на централістичні течії в повітнім німецькім соціалізмі, правильно кажучи, що не централізм і не заборчий імперіялізм є двигуном людського поступу, але „полученне сил вільних народів для великих спільних діл...“, для чого одначе не потрібно жадного воєнного батога над ними...

Збочення соціалізму на манівці захланного та протинаціонального імперіялізму не є випадковим. Воно мало давні передумови в традиційнім централь-державнім забарвленню наукового соціалізму від самого його початку, дошкульність чого соціалізм недержавних народів (в Австрії й особливо в Росії) відчував на кождім кроці свого визвольного руху. Як ми вже зазначили вище, ревізіонізм в національній справі обмежив ся в соціалізмі лише сферою теорії, не сягаючи до щоденної практики, в якій всевладно панував старий дух державно-імперіялістичного фетишизму. Під час сієї війни, не зважаючи на те, що скрізь дунає гасло національного самоозначення, між соціалістами державно пануючих народів починає знову прокидатися та дужати сеї протинаціональний атавізм. „Національний дарвінізм“ чи „соціалістичний імперіялізм“ в Німеччині, „демократичний централізм“ в новій Росії, паперово-догматичний „екстериторіальний автопомізм у „відновленій“ Австрії й вже зовсім безпардонна примусова курателія над поневоленими народами Угорщини з боку малярських соціалістів — все се дуже вимовно свідчить про те, як навіть у міжнароднім соціалізмі залишило ся й досі багато пережитків захланного національного февдалізму*).

*) Про сі рецидивістичні появи в німецькім соціалізмі була мова вище. Про відношення нової Росії до національного питання чимало матеріалу зібрано було на сторінках „Вістника Союзу визволення України“ (Пор. між иншими мої дві статі про се: Російська революція та національне питання у Росії, ч. 146 і До національної справи у новій Росії, ч. 163. Крім того невідписану цікаву статтю: Демократичний централізм, ч. 169). Що до відновленої Австрії характеристичною є основна різниця поміж стокгольськими заявами німецької соціалдемократії й славянських (головно чеської) соціалдемократій; далі відома резолюція щодо національного питання торічного вересневого австро-німецького партайтагу у Брюні (Брні), скерованого проти державно-правних заяв не-німецької соціал-

Сей протинаціональний рецидивізм у соціалізмі саме тепер, коли в кривавих боях найлютішої всесвітньої війни родить ся новий світ, новий лад, нова суспільність — є дуже небезпечною появою, яка мусить бути переможена раніш ніж запустить глибше корінне у сучасне життя. Ми бачили вже, як національні рухи органічно й природно виплинули з повочасного розвитку суспільно-політичного ладу, як вони обумовлені й спричинені були головними факторами сього останнього, себто: капіталізмом, демократизмом і соціалізмом. Се немов природне рівнянне о чотирьох членах, які так цупко переплетені поміж собою, що ані одного з них не можна випустити без порушення загального поступу суспільности. Соціалізм, який є вищим логічним щаблем демократизму, як і розвитковим заперечником свого батька, себто капіталізму, є й мусить бути природним оборонцем і визволителем поневолених недержавних народів. Як се чудово висловив ватажок голяндської соціалдемократії Трульєстра на незабутнім противосанім конгресі Інтернаціоналу в Базелі (1912 р.): „Ми малі народи, але з нами є величя сила міжнароднього соціалізму!“

Соціалізм, завданням якого є перемогти суспільні антагонізми, мусить також покласти кінець національному ворогуванню. Підмінувавши соціальний феудалізм, він мусить так само подолати й його рідного брата, себто національне кріпацтво. Майбутній новий Інтернаціонал має бути зорганізований після національно-автономічної засади, а не державно-центральної, як здебільшого досі. Соціалізм мусить відкинути всілякі псевдо-демократичні й ніби наукові спроби „національного дарвінізму“, а насамперед антидемократичного імперіялізму у своїм власнім лоні, як він слушно відкинув т. зв. суспільний дарвінізм з боку деяких буржуазних соціологів.

демократії й спеціально проти заяви чеських соціалдемократів-автономістів. Найяскравіше одначе ся заява кидаєть ся в очі у малярської соціалдемократії, яка навні (напр. у Стокгольмі) виступає оборонцем національної свободи й рівноправности, а у себе вдома супроти угорських інородців тримаєть ся загальномалярської (бегярської) політики примусової опіки. Орган словацької соціалдемократії „Robotnícké Noviny“ (з жовтня 1917 року) скаржить ся й протестує проти того, що малярські товариші відмовляють їм право окремого власного заступництва на стокгольмській конференції. „Маяри — пише згадана часопись — хочуть, щоб про нас рішало ся-б без нас. Словацький робітник задрожить справедливим гнівом над таким поведженнем людей, які все мають повен рот міжнародности та демократизму, але не мають відваги та охоти признати нам те, на що маємо право у власнім русі. Не хочемо на будуче зносити сю безправність та надвладу.“

„Natio nationi res sacra“ (Один народ для другого рiч свята) хай буде його життєвим гаслом. Се значить, як писав найпослiдовнiйший соцiялiстичний дослiдник нацiональної справи Кавтський, що „нiякий народ не потребує рости коштом другого, жаден загрожувати инший...“ Лише таким чином згодом промостить ся шлях до епохи вiчного миру, до визволення всiх народiв, до всесвiтної спiлки вiльних народiв, словом, до Швайцарiї, обiймаючої цiлу земну кулю!...

IV. Держава та нація.

(З політичної історії національної засади.)

В природно-органічнім розвитку нації державнополітичні аспірації означають вершок, коронуючий соціально її утворення. Се показує, що внутрішня організація її, а в першій лінії суспільне повне її сформовання, є доконаним фактом, що аморфно-етнографічна маса, котра творила її зміст, викристалізована в новітній національний організм.

„Довго перед тим, — характеризує нормальну еволюцію нації Реннер — заки нація розвинеться до значіння політичного чинника, живе вона несвідомо, яко національний характер, півсвідомо яко національне почуття, а вкінці як ясна національна свідомість.“*)

Тому в ролі політично-державного фактора нація виступає доперше в новітнім часі в звязку з модернізацією держави під впливом капіталізму та демократизму.

Велика французька революція надала нації виразно державно-творчий характер. В конституції 1789 року знаходимо щодо сього такий ясний вираз висщезгаданої думки: „Суверенність є одноцільна і неподільна, повна суверенність належить ся нації.“ Навіть саме слово нація появляється власне в часі першої французької революції.**)

Держава докапіталістичної доби існувала, так сказати, поза нацією, яка тоді ще знаходила ся у недорозвиненій стадії та назверх була репрезентована здебільшого двома лише класами з правно-політичним значінням: духовенством та дворянством. Над ними був пануючий князівсько-королівський елемент, під ними безправний люд, так звана *miserable plebs*. Відповідно до такої суспільної структури докапіталістичної нації, середньовічна держава, навнутрі февдальна, назверх

*) Війна й перемири національної думки. У збірці статей Реннер-Гаммер: Національна справа, інтернаціоналізм, імперіялізм і соціалізм — 1915 р. стр. 6.

***) Пор. про се: Б. Д. Бруцкус: Національність і Государство в „Русській Мысли“ 1910, VI, стор. 160, відтак R. Kjellén: Der Staat als Lebensform стор. 102 (примітка).

утримує свою суцільність здебільшого династичним або церковно-релігійним цементом.

Церква, відтак „regna“ (королівства), „civitates“ (громади) се форми давніших державних організмів. Всесвітня „imperium Romanum“, середньовічна священно-римська імперія се реальні їх зразки.*)

Загалом сей тип держави має патріархально-абсолютистичний характер. Вся політика переводить ся згори. З бажаннями населення вона не числить ся, хоч формально не наче пеклуєть ся про його добробут. Тому в неї нема громадсько-політичної діяльності широких верств людности. „Стара автократична держава — каже Брудкус**) — не потребувала високого рівня свідомости самодіяльности має. Тих солідарних ділань, яких ся держава вимагала від них, вона досягала своїм авторитетом, майже завжди маючим релігійну санкцію. Тому автократична держава завжди прямує до релігійного единства: єдиний самодержавний володар є найліпшим представником бога на землі...“

Повну протилежність під сим оглядом уявляє з себе демократична держава, ідеалом якої є „все для люду, але і через люда.“ Народженне новочасної демократії у звязку з капіталізацією новочасного суспільного господарського життя, неминує означало заразом модернізацію до-капіталістичної старої держави: себто ліквідацію так зв. „старого ладу.“

Тимчасом розвиток національного організму під клясово-суспільним оглядом довершуєть ся утворенням „третього стану“ (tiers état) та еманципації робітництва яко четвертої кляси. Попри сім визволюванні та самовизначенні в окрему суспільну групу працюючого люду, відбуваєть ся, як ми се бачили у попереднім розділі, національна еманципація тзв. неісторичних та культурно-відсталих народів-кріпаків.

Для держави капіталістичного устрою старі основи (церковно-релігійна, династична, а далі станова) зовсім природно, вже не вистарчають. Капіталізм, утворюючи нове господарське життя на промисловій основі, революціонізує також політичний тяжеловісний лад сеї докапіталістичної держави. Новий „третій стан“ — дитина капіталізму, яка при його повстанню „не є нічим“, хоче в міру його розвитку бути всім. Появляєть ся нова ідеологія політична, в якій національний елемент, а саме почутте своєї національної

*) Реннер: Нація яко правна ідея і Інтернаціонала, 1915 стор. 4.

**) Цит. розвідка, 159.

відрубности є першорядним чинником. Середньовічний безнаціональний універсалізм, символізований мертвою латиною яко спільною мовою науково-культурного життя середніх віків, — заміняєть ся на всій лінії західно-європейського новочасного поступу демократичним націоналізмом.

Сей свого роду процес ународовлення народів починаєть ся, зрозуміло, від державних історичних народів-патрицій; насамперед національно самоозначили ся Еспанці та Французи, відтак Англійці, Італійці та Німці,*) аби згодом природним розвитком річей захопити пробудженням також поневолені народи, деякі з котрих як напр. Чехи та Флямандці почали національно самоозначувати ся також наприкінці середніх віків. Процес націоналізації держави почав ся вже наприкінці XVIII століття.***) Але типовим явищем державно-політичного життя стає він лише в XIX ст., котре тому иноді називаєть ся віком національної держави *par excellence*. Реннер називає сей процес „законом політичного розвою девятнадцятого віку. Його основою є економічний розвій від примітивної продукції товарів до капіталістичного способу продукції, розвій, який повалив старий фєвдальний і становий порядок, та довів буржуазію до побіди. Національна держава є державною ідеєю зростаючого капіталізму.“ (Підкреслено мною. І. Б.)***)

Таким чином національна держава XIX ст. є виразом буржуазного демократизму та капіталістичного індустриалізму минулого віку. Звернемо увагу на сей її характер. Далі ми побачимо, як в останній третині попереднього століття переведенне національно-державного прінципу спроквола загальмовуєть ся, хоча в теорії він процвітає ще по сей час та й досі поважаєть ся найліпшим державотворчим елементом. Ми побачимо також, що сей його занепад був обумовлений дальшим поступом капіталістичного розвою, котрий перейшов поза розмір національної держави, економічно природно-відповідаючий промисловій фазі капіталізму.****)

Але для радикально-демократичної ідеології першої половини XIX ст. непогрішним та абсолютним каноном була засада, що нація та держава мають покривати ся, чи — як її майже математично сформулували італійські самостійники —

*) К Реннер: Нація яко правна ідея, 5.

***) Пор. К. Кавтський: Національність і интернаціональність стор. 32—33

****) Війна і переміни національної думки, 4.

*****) R. Kjellén: Der Staat als Lebensform, 128.

„кожда нація повинна творити державу, кожда держава повинна обіймати лиш одну націю.“ Манціні, один з найвизначніших італійських апостолів національної засади, виясненню якої він присвятив (р. 1851) спеціальний славетний виклад: „Della nationalità come fondamento del diritto delle gente“). (Про націю яко підвалину міжнароднього права), називає її божою та святою справою.“ (Santa e divina cosa.)*

Тріумфом сеї державно-національної засади було політичне зєдиненне Італії та Німеччини, відтак повстанне самостійних балканських держав.

Здавало ся, що політичний розвиток Європи піде потім по лінії розкладу ріжно-національних держав на національні, що майбутність загалом належить сій останній формі державного будівництва.

В дійсности однак майже ніде ся революційна засада не була ідеально переведена. Утожсамленне нації з державою в дуї вище наведеного італійського гасла в політичній практиці натикало ся на майже непереможні перепони. Сливє скрізь національні держави захоплювали в свої границі инше-національні елементи. Навіть найнаціональніші з числа їх, як Франція та Німеччина, мали свої окраїни та своїх „інородців“.

Виходило без мала так, що національний канон XIX ст. надаєть ся лишє для малих держав другого рангу, та що велико-держави першої класи хоч-не-хоч мусять у більшій чи меншій степені бути ріжнонаціональними.

Ся незгода поміж теорією та практикою „національної засади“ природним шляхом муїла привести державних будівничих до думки необхідної поправки до неї, яка б дала бажану та догматичну тожсамість нації з державою. Се не тяжко було зробити: вистарчило центр ваги з нації перенести на державу.

Не прийшла гора до Магомета, то піде отже він до неї. Коли нація не може дати державі потрібної національної одноцільности, то держава витворить сю останню сама. Просто кажучи, се означало, що инш-національні елементи, нарушуючі національну одинцільність держави, мали бути нею знаціоналізовані, себто засимільовані національно пануючою більшстю. Таким робом національною засадою була освячена державна націоналізація недержавних окраїн та інородців. „Національний принцип — завважає з сього при-

*) „Народ і нація“, цитую за Бруцкусом, I, с. 140.

воду російський дослідник сеї справи Гессен — в однаковій степені тріумфує, як в тім випадку, коли нація утворює державу, так і в тім, коли держава творить націю.“ (Підкреслено мною І. Б.)

Непомітно і спроквола революційно-національна засада виродилася в своє реакційне заперечення, себто більш-менш примусове винародовлення недержавних поневолених народів, яке в русифікаторській практиці царизму, германізаторській — пруського гакатизму та угорській мадяризації, досягло своїх варварських вершків, але яке поруч з сим існувало в різних степенях напруження також і поміж недержавними народами, причім поневолений висшої степені напр. історичний нарід націоналізував поневоленого низшої степені, неісторичного кріпака, як се було напр. у Галичині (польсько-українські відносини) або в Далмації (італійсько-хорватські взаємини).

Протягом прошлого століття гегемонія нації в державі звела ся до панування сеї останньої над першою. Нація з будівничого держави стала її матеріалом. Право на національну самостійність, що фактично мало означати право на повний природний її розвиток в дійсности було признано тільки державно-пануючим народам, а з недержавних в обмеженому розсягу подекуди історичним націям, суспільно пануючим. Недержавні та поневолені народи, а насамперед неісторичні народи-кріпаки були отже усунені поза обруб національної рівноправности: видані на поталу державно пануючого націоналізму. Тут знову можна завважити певну аналогію поміж національною та соціальною справою нового часу. Революційні гасла „свободи, равенства й братерства“ з побідою буржуазії стали порожнім звуком. Пролетаріят — працюючий люд взагалі — опинив ся поза обрубом їх чарівних ділань та в полоні буржуазного капіталізму, як поневолені народи в жорстокім ярмі державного винародовлення.

Ся дегенерація та занепад національної засади подекуди вже були дані у вище наведеній французько-революційній формулі, яка (як вся французька революція взагалі) занадто державно та централістично трактувала справу нації.

Замість, щоб бути ідеальним та гармонійним подружжем, як се собі уявляла радикально-національна ідеологія середини минулого століття,*) нація та держава в багатьох

*) Як ми зазначили вище, ся ідеологія ще по сей час має своїх прихильників та оборонців. Один з них, Челлен завважає з сеї причини: „Протягом

випадках стали свого роду співкаторжниками скутими до пари тільки кайданами зовнішнього примусу, котрі взаємно ненавидять одне одного та гризуться як кіт с собакою.

Загалом державно-національна ідилія не тривала довго. Швидко виявилася деспотична вдача першої та непримирна з нею еманципаційна тенденція другої. Сей конфлікт поміж державою та нацією тим більше загострювався, чим тяжша була в дійсності перебудова держави на національній основі, себто чим палкішою ставала боротьба поневолених народів з державно-національними за політичну незалежність.

Щоб зрозуміти істоту сього антагонізму поміж державою та нацією, мусимо кожний з сих чинників розглянути з особна.

Почнемо з держави.

Державно творчі елементи.

Ми вже зазначили вище, що національний елемент у державнім будівництві є зовсім новочасною появою. Від античних часів аж по капіталістичну еру в розвитку держави він не має майже ніякого, або в найліпшій випадку має чисто зверхнє значіння. Тому насувається питання, чи національний елемент може вповні вичерпати істоту держави, іншими словами, чи сю останню можна звести тільки до національної бази, як про се мріяли ентузіясти національної засади XIX віку?

Докладна відповідь на се питання вимагала б спеціальної чималої розвідки, яку ми зрозуміло не можемо тут писати. Відсилаємо тому зацікавлених сею проблемою до знаменитої спеціальної монографії відомого шведського вченого Р. Челлена, яка вийшла і в німецькій перекладі: „Der Staat als Lebensform“ (Держава яко форма життя).

Автор її є великим прихильником національного принципу й називає його „найбільшою думкою, яка коли небудь опанувала певну епоху“ (125—126). Се однак не пере-

всіх доб держава та нація шукали одна другу, поки врешті знайшли себе в наш час національної держави. Про них можна сказати, що се чоловік та жінка яко два учасники подружжя, злучені вони для вищої органічної, інтимної, опліценної суцільності“.

Відомий німецький публіцист Рідорфер порівнює державу та націю з тілом і душею.

(R. Kjellén: Die politischen Probleme etc., стор. 49.)

шкоджає авторови без національної романтики дивити ся на природу та істоту держави, яку він, що видко вже з дуже вимовного та символічного титулу згаданої його праці, (розглядає не яко якийсь випадковий механізм, але яко живий організм, котрий повстає та розвиваєть ся після природних законів. Се, словом, дуже дотепне біо-органічне розумінне держави, котре, не зважаючи на деякі односторонности та певний доктринаризм, безперечно належить до найцікавійших теорій про державу, а тим більше тепер, коли все-світня війна поставила справу про відносини поміж нацією та державою, так сказати, руба, є дуже актуальною теорією.

Нас зрозуміло цікавить тут становище сеї доктрини, щодо органічної структури держави, себто аналізи державно-творчих елементів, з яких складаєть ся підвалина державного організму. Саме під сим оглядом дуже цікава згадана теорія шведського соціолога. Бо в ній істота держави зовсім слушно зводить ся до кількох (пяти) основних елементів, а не одного. Се насамперед країна (територія), яку Челлен називає тілом держави, та яка є одною з перших умовин існування держави й теоретичне досліджуванне чого належить до геополітики після термінології шведського вченого. Другим головним та центральним чинником є нація, яка є динамічним та, так сказати, духовним елементом держави. Етно- або демополітика студіює ролю сього чинника в життю держави. Відтак іде третій вельми важний складник — господарське життє держави, що є предметом дослідів тзв. економічної політики. Дальшим елементом є суспільна істота держави, яку досліджує соціальна політика і врешті п'ятим та останнім є політичний устрій та управа держави, що належить теоретично до царни т. зв. адміністративної політики.*)

Нація отже є одним з головних, але зовсім не єдиним державно-творчим фактором. Се отже складова частина її бази, але не самовистарчаюча основа. В органічнім та природнім розвитку держави чимале значінне саме має геополітичний та економічно-політичний момент.

Геополітичний фактор в життю держави.

Територія є в життю держави не випадковою величиною, а навпаки як найорганічнішою, без якої загалом ся

*) Порівн. цят. працю, стор. 43.

остання немислима. „Без країни — каже Челден — може бути суспільне існування, але нічого більше“ (47). Країна є свого роду тілом держави. Кожда держава має отже раз на все певне територіяльне ядро, від якого живою не може бути відорвана... Життєва форма держави є подібна до дерева, яке стоїть і падає на окресленім місці“ (55). Кожда держава має отже певні свої природні границі, з якими нерозлучно звязане поняття її незайманної інтегральности та які є необхідними умовинами її життя. Що є поза тими границями, може бути без шкоди для дальшого життя держави відірвано. Коли однак ампутується щось з середини сих границь, тоді буття держави може бути смертельно загрожене, позаяк „закон оздоровлення“ (61) у сьому випадку є безсильним, життєва сила держави може бути знищена в своїм осередку.

Інстинктовне прямування до сих природних границь є характеризовано боротьбою держави за територіяльну просторонь, найліпшим висловом якої є досягнення власної „географічної відрубности“ (65). Закон сеї „географічної індивідуальности“ здійснюється через осягнення природних границь на вні та утворення природної суцільної і замкненої області внутрі.

Ми не можемо тут далі слідувати за цікавим ходом думок шведського соціолога. Зазначимо лишень, що для нормального розвитку держави — як він слушно підчеркує та доказує — першорядне значіння мають: просторонь, положення, та форма її території, як і той чи инший внутрішній характер сеї останньої. Наперед можна сконстатувати, що кожда одноманітність та односторонність під сим оглядом є звичайно шкідливою для природного розвитку держави.

Що до просторони ідеалом була б середня територіяльна великість держави, позаяк занадто мала чи завелика гальмує подекуди свобідний її розвиток. У першім випадку через небезпеку ніби гравітаційної сили з боку сусідніх великодержав та взагалі певного натиску сих останніх, в другім, задля неможливости еластичного опанування завеликим державним комплексом при дотеперішнім здебільшого централістичнім державнім механізмі. Сумна доля малих держав підчас сеї війни (неутральних, як і ненеутральних), виданих на поталу політично-державного стоїзму обох воюючих таборів (з причини їх географічного положення залеж-

них насамперед від антантського табору) потверджує вище сказане. Царська Росія була знову зразком другої крайности.

Не слід забувати, що в справі територіяльної простори чимале значінне має географічне положення країни, яке є дуже важним чинником для існування держави.*) Що до цього державна острівна чи приморська або взагалі периферіяльна, словом, маюча необмежену або легку спромогу зносин з цілим світом, є, зрозуміло, в ліпших умовах розвитку, ніж замкнена континентальна, яка легко може бути відрізана від решти країн та частей світа. Англія є прикладом першого найвигіднішого типу положення, Німеччина (пригадаймо напр. її концентричне оточення антантою) та взагалі центральні держави засовують невигідність другого роду положення.

Таксамо загальна форма, чи територіяльна конфігурація держави має не аби яке значінне для її існування. Що до цього концентрична фігура (яку мають напр. Франція та Іспанія) є ідеалом. І навпаки ацентричність форми, себто непропорціональність поміж довжиною та шириною (Перу, Норвегія), завелика ломаність, чи вигнутість периферіяльної лінії (напр. бувшої Австрії без Угорщини, подекуди Румунія без Трансильванії) — є чималою перешкодою та навіть небезпечкою для життя держави. Звідсі інстинктовне її прямування до заокруглення, до концентричності, аби визволити ся від ацентричності форми і взагалі з геополітичної ексцентричності — сеї небезпечної державної хвороби, про яку ми говоритимемо далі.

Врешті що до внутрішнього характеру країни важним є гармонійна її ріжнотанітність і шкідливою кожда однотанітність терену, навіть і в тім випадку, коли вона сама в собі є позитивна, отже напр. лише хліборобський тип країни, не кажучи вже про те, коли ся очевидно

*) Ніде мабуть виразніше та плястичніше не виступає величезне значінне географічного положення країни для держави, як саме в Бельгії. Бельгійська проблема від самого початку своєї появи — отже від античних часів — є суто географічною справою. Трагедію історії Бельгії, а саме факт, чому вона від найдавніших часів стала „майданом воєн“, вповні поясняє ся та обумовлено її географічним положенням. Вельми цікаво під сям оглядом засував бельгійську справу голандський публіцист Лябертон. Порівн. I. H. Laberton: *De Vlaamsche Beweging* (флямандський рух), 1916, Розд. II. та III.

Трагедія чи скрутне положення підчас сеї війни малих держав та народів Сербії, Греції, Польщі, Голандії здебільшого також є в звязку з їх географічним положенням. Не без причини отже кажуть Французи, що „політика держави се їх географія“. (*La politique des états est leur géographie.*)

негативна, як у Фінляндії — „країні тисячі озер“, або в закаспійському краю — з одноманітними його піско-висками.

І під сим оглядом гармонійна різноманітність терену, в якім пропорціонально були б представлені всі його позитивні ознаки та типи, що загалом уможлиблює суцільний розвиток держави, як під хліборобським, так і промисловим та торговельним оглядом, — є ідеалом, який найчастійше досягається через злучення, напр. в Бельгії: промислової Вальонії з хліборобською флямандською Фляндією.

Вищенаведене*) можна б було зрозуміти таким ро-
бом: геополітична рівновага та гармонія по-
одиноких попереду згаданих територіяльних
властивостей є одною з головних умов нор-
мального існування та природного роз-
витку держави.

Ся геополітична рівновага держави в першій лінії обу-
мовлюється координацією периферії країни з її державним
центром, чим природно обмежується територіяльний зріст
держави до безконечности. Бо з моментом перекрочення при-
родних границь краюї просторони, якими саме обумовлю-
ється нормальне відношення поміж центром та периферією,
себто кожне зайве територіяльне поширення держави з пе-
ревагою периферії над центром спричиняє порушення згада-
ної геополітичної рівноваги держави та підготовлює ранше чи
пізнійше її розпад наслідком геополітичної ексцен-
тричності.

Німецький географ Геттнер поясняє між иншим
(у своїй відомій монографії „Европейська Росія“) занепад
колишньої Польської Річи Посполитої саме сею геополітич-
ною ексцентричністю, яку добачає у надмірнім поширенню
старої польської держави на схід, чим викликана була ано-
мальна перевага периферії (України та Литви) над центром
себто над властивою Польщею.

На сю саму хоробу хронічно слабувала стара царська
Росія, де се було вислідком програмової заборчої політики
покійного царизму. Звернувши на неї увагу та зробив наукову
її діагнозу геніяльний російський хемик Менделєєв у
своїй дуже цікавій праці „Къ познанію Росіи“, в якій він
географічно точно обчислив територіяльну ексцентричність
російського колюсу та слушно остерігав перед великою не-

*) Докладнійше про се у Челєва: Der Staat als Lebensform, II розд.

безпекою сього факту для майбутнього державного розвитку царської держави.*)

Таким робом і для держави існують певні межі територіяльного зросту, які вона безкарно не може переступати. А тим самим zarazом кладуться жалізні перепони для захланного імпералізму, який в політичній своїй формі (напр. у царської Росії) не є вислідом природного зросту та зміцнення держави, в котрій життє мов іде через край, але як ми вже вище зазначили, був свого роду державно-політичною програмою, з очевидною метою ціною гальмуючого периферіяльного поширення здихати ся невідбутнього новочасного зреформовання політичного устрою в центрі.

Економічно-автаркічний бік істоти держави.

Попри саме розглянутім вище геополітичнім моменті в основі держави велике значіння має органічно з ним зв'язаний і таксамо сильно географічно обумовлений економічний момент. Господарче життє держави подекуди творить власне основу та умовину її існування взагалі. Звідсі прямування кожної держави до економічної незалежності себто самовистарчальности тзв. автаркії, закон якої Челлен формує таким робом: „Держава мусить бути такого роду природною областю, аби мала запевнену відповідну самовладу в змислі самозабезпечення“ (I. с. 76). Се значить насамперед використати всі скриті господарчі можливости та сили свого краю. „Автаркія — каже цитований автор — є дана лише латентно в земній поверхні і мусить бути добута працею: могутне систематичне оброблення землі, прямує не лише для того, щоб розвинути її добрі якости, але й для подолання її недостатків, означає великий вклад в індивідуальність держави“.

Автаркія є таким чином економічною індивідуальністю держави, подібно як країна географічною, а народ етнічною.**)

Ідеалом державної автаркії як і територіяльної є знову гармонійна ріжноманітність. Отже ненадпромисловість і односторонній торговельно-фінансовий розвиток (у Челлена тип надкультурної рентової держави вроді Англії або Франції),

*) Докладніше про се в моїй праці: Поневолені народи царської імперії ст. 19.

***) R. Kjellén, I. с. 162.

але і не аграрний примітивізм та колоніальний тип взагалі (напр. Росія), тільки середньо-пропорційальне поміж сим двома полюсами, себто такий державно-економічний організм, який би насущні потреби народа покривав з помічних жерел власної держави, або осібна від інших, замкнена в собі продуктивна та споживча область, яка на случай кризи могла б сама істнувати поза зачиненими дверима. Се значить отже: жадний всепожираючий промисел, жадна така торгівля, що веде до залежності від чужини, але й жадна занадто переважаюча хліборобська господарка коштом вищих культурних домагань, тільки гармонійна зміна та взаємне забезпеченне судійности внутрі продукційного життя, так, аби різнманітні життєві потреби високорозвиненого народу могли б бути заспокоєні внутрі власних границь.*) Вищенаведені умови державної автаркії — се, розуміть ся, ідеал, в життю дуже рідкий. Тим цікавіше, що Україна вповні відповідає всім сим вимогам автарко-економічного ідеалу, та що під сим оглядом має цілком запевнене своє майбутнє державне істнуванне.

Одначе багато сучасних велико-держав дуже хоруге під сим оглядом. Особливо напр. Англія, наслідком чого вся її політика, головно еґоїстичне утримуванне самовладного панування над морем має виключно економічні мотиви і причини.***) Таксамо Росія без України та без доступу до моря була б під сим оглядом у вельми скрутнім положенню. Звідсі ворожнеча її проти українських або фінляндських самостійних прямувань.

Коли великодержавна експансія давнійше мала в першу чергу стратегічно военний характер, за новітніх часів вона здебільшого обумовлена економічними причинами. Великодержавна політика нашої доби розвиваєть ся під прапором економічного великокапіталістичного імперіялізму, котрий лише з традиції послуговуєть ся національною ідеологією, фактичнож переходить вже за межі національної держави сього ідеалу XIX ст.***)

*) R. Kjellén, l. c. 162.

**) R. Kjellén, l. c. 158.

***) В сій всесвітній війні автаркічний момент грає одну з провідних роль. Центральні держави окружені та заблоковані антантою на сумнім досвіді відчувають всі приєми наслідки невистарчаючої власної автаркії. Передвоєнний німецький плян Берлін—Багдад та навманівська „Середня Європа“ чимало обумовлені були бажаннем витворити автаркічну повну незалежність та самостійність, хоча поруч з тим у них (особливо у Навмана — „спільність околів“)

„У пануючих кляс — каже Реннер — інтереси державности відобрали вже першенство старому ідеалови нації... тепер розходить ся не про оборону національної ідеї, але про оборону господарчих інтересів, історично здідиченої економічної спільности“ (курсив автора).*)

Сей економічно-державний імперіялізм між иншим зробив з Мадярів (котрі прецінь здобули свою державну самостійність також під прапором національної засади ХІХ ст.) фанатичних гнобителів всіх поневоленних угорських народів та фактично непримирних заперечувателів гасла самоозначення народів.**)

Таксамо і незвичайний зріст серед Поляків політичного зацікавлення для тзв. „wschodnich kresów“ колишньої Річи Посполитої та програмова і дуже систематична пропаганда за їх прилучення до майбутньої польської держави — здебільшого обумовлені сею самою причиною, правда не для всіх визнавачів відбудови історичної Польщі цілком ясної, але тим не менш підсвідомо (чи свідомо) лежачої в основі згаданих польських прямувань.***)

Наприкінці сих уваг про господарчу самовистарчальність держави слід зазначити, що таке палке та безмала життєве значіння має проблема автаркії лише в сучаснім мілітаристично-капіталістичнім державнім устрою, в яким існуючі держави та народи здебільшого жили після відомих стереотипних засад: „Людина людині вовк“ (Homo homini lupus est) або „Хочеш миру, готов ся до війни“ (Si vis pacem para bellum).

рішаючу роль грає і стратегічно воєнні огляди. Порівн. критику свого останнього в брошурі Кавтського: Die Vereinigten Staaten Mitteleuropas, 1916.

*) Війна й перемири національної думки, 16.

**) Звідсі напр. страшенне лютованне мадярських політиків та преси проти масвої (1917) державноправної заяви Чехів, претендуючої також на включення до евентуальної чеської держави угорських Словаків. Звідсі програмова публіцистична мадярська діяльність в обороні власних „історичних“ прав на всю Угорщину та трактованне угорських інородців як свого роду невдячних зайців, котрі мовляв нахабно розпаношли ся в неначе чужій хаті. Пор. напр. чималу працю про се дра Карачоні (Karácsóni) A magyar nemzet történeti joga. (Історичне право мадярського народу). Далі цікаву статю про сі заходи мадярів словацького публіциста Штефанка: Maďáři se brání (боровять ся) в пражських Národních Listech, 1917, ч. 308.

***) Див. про се мою статю — Поляки та „Wschodnie Kresy“ у В. С. В. У, 1917 р. ч. 178—179.

„В нормальній позавоєній добі державна автаркія є власне цілком ілюзорною, наслідком абсолютного зінтернаціоналізованя новочасного господарчого життя, коли навіть найбагатші держави уявляють з себе лише провінції світової господарки“, коли в однім одинокім дні життя кожної людини лучать ся пять частей світа, щоби заспокоїти її дрібні потреби одежі й поживи та бідолашні забаганки зовнішних прикрас. Від рана до вечера, від капелюха на голові аж до підшов чобіт вона є споживачем світової господарки, величезного спільного обороту всіх народів, консументом інтернаціоналі в розвиненім матеріяльним значінню сього слова...“*)

Господарче житте нашого часу фактично отже далеко вибігає поза межі державно-національної автархії, розвиваючи ся чим далі більше в всесвітнім напрямі.

Не без причини тому К. Кавтський в своїх писаннях зводить проблему економічної автаркії до раціональної комунікаційної системи, до суцільної доріжняної сіти в кожній державі (Verkehrseinheit).**)

Без сумніву, що при загальнім зінтернаціоналізуванню господарчого життя при помочи водних та земних шляхів легко можна усунути автаркічні недостатки кожної країни і для кожного народу, раціонально звести справу задоволення господарчих потреб до фактично єдино можливої автаркії всеї земної кулі.

Але при сім не слід однак забувати, що в дотеперішнім устрою державного життя, коли міждержавні кордони легко та довільно можуть зачиняти ся, коли цлові границі можуть стати в економічній конкуренції справжніми китайськими мурами, комунікаційне, так сказати, рішення проблеми автаркії є лише умовне, а його діланне обмежене, а на випадок війни зовсім неможливе, як се добре видко було на господарчім положенню центральних держав, економічно бльокованих антантою від вибуху всесвітньої катастрофи 1914 року.

Кавтський отже не зовсім слушно цілком відкидає якесь значінне автаркічного моменту в життю держави, принаймні для існуючої ще мілітарно-капіталістичної держави.***)

*) Реннер: Війна й Інтернаціонал (в цитованій збірці статей), ст. 45—46.

**) Пор. його нову брошуру: Die Befreiung der Nationen, ст. 27, а також Die Vereinigten Staaten Mitteleuropas, ст. 19—20.

***) Збагненне проблеми державної автаркії є загадом вельми тяжке, до того ще ускладняєть ся значно через те, що великодержавний імперіялізм нового

Соціяльний та режимополітичний чинник в органічній структурі держави (згідно з згаданою на початку цього розділу теорією Р. Челлена) з огляду на тему та завдання цього нарису є дуже цікаві, бо новочасний фатальний конфлікт, а відтак і гострий антагонізм поміж існуючою державною системою та еманципаційними заходами поневолених народів здебільшого повстає, так сказати, в області їх ділання та впливів.

Тому мусимо тут присвятити їм трохи уваги.

При звичайнім дотеперішнім погляді на державу, як на випадковий механізм, а не природний організм, що розвивається після певних свого роду біологічних засад, — суспільність, яко форма людського співжиття, так само як і нація уважала ся нормально за щось вище за державу або принаймні природнійше. Поміж державною та суспільною організацією зазначувало ся, як що не суперечність, то принаймні якийсь дуалізм, що видно з відповідної термінології вже від античних часів (у Аристотеля — „*koinonia*“ супроти — „*polis*“, а у Цицерона „*societas*“ та „*civitas*“).**) Фактично однак сей неначеп антагонізм є дуже часто ілюзорним та обумовленим низчими стадіями розвиткового процесу, як державного так й суспільного.

Напряж же сеї еволюції веде до гармонійного синтезу з одного боку поміж державою та нацією, а з другого поміж державою та суспільністю. Метою цього процесу є, щоб кожна держава була суспільністю, а кожна суспільність державою (Челлен, 172).

Суспільність є отже звязуючим цементом поміж нацією та державою. Через повне усуспільнення аморфної народної

часу дуже часто послуговується фіювим листком автаркії для замаскування своєї заборчої та захланної експансивности. Саме славетна навманівська *Mittel Europa* є власне прикладом такого послуговання автаркічною засадою також і для економічно та стратегічно імперіалістичних цілей.

(Пор. влучну критику цього навманівського проєкту в цитованій вище розвідці Кавтського: „Сполучені держави середньої Європи“).

*) Як читач бачить, ми тут користуємося з орієнтаційної схеми державної структури та звязаної з нею спеціальної термінології шведського вченого Р. Челлена; в загальних основах та під методичним оглядом ми вважаємо їх добре зладженими та багато обіцяючими для дальшого наукового дослідження проблеми держави, але в деяких висновках та деталях цілком не згоджуємося з ними, що й зазначаємо в відповідних місцях сеї розвідки.

**) R. Kjellén l. c., 171.

маси в соціально складний національний організм веде шлях до здобуття державної незалежності недержавними поневоленими народами.

В чім різняться нація та суспільність, яко форми людської організації, видно з цього окреслення їх Челленом: — „Суспільність — се реальна різноманітність протилежних інтересів, тимчасом як національний нарід се природна єдність подібних одиниць. Суспільність — се працюючий член культурного світа, тоді як нація є фізичною формою людства“ (173).

Соціально-політичний момент далі близько сходиться за вище розглянутим економічно-політичним або автаркічним. Завданням обох є, мовляв, забезпечення державного організму перед голодом. Тільки що перший годує державу здебільшого матеріально, а другий духово.*)

Ми знову одже бачимо, що держава се рівняння о кількох взаємно залежних та обумовлених даних серед котрих, як побачимо далі, в новітніх часах нація виступила наперед. — Вище ми згадали, що конфлікт поміж суспільністю та державою впливає найчастійше та буває обумовленим недорозвиненням нормальних форм кожної з них, що отже гармонійний синтез між ними — які взагалі між всіми державотворчими складовими частинами — буде можливим лише на вищій щаблі вселюдської еволюції, себ-то можливо в тій добі людської історії, котра почнеться від сеї все-світньої війни.

Окидуючи загальним поглядом і нашвидку дотеперішній суспільний та державний розвиток, легко можемо завважити в нім певний паралелізм.

Примітивна, родова форма суспільного життя, так характеристична для дитячого віку людства, спочиває на спорідненню крові. Відповідної форми держави властиво нема, бо їй бракує здебільшого одної з найголовніших передумовин державного організму території, сталого осідку.

Лише на дальшій стадії суспільного розвитку — з переходом до хліборобства та певного осідку, себ-то з перевагою територіяльного моменту над ієнеальогічним — спільним походженням — повстає завязка примітивної держави; рід перетворюється в громаду; починається суспільно-класове розверствлювання досі одноманітної соціально-аморфної маси. З нього згодом народжується становий тип су-

*) R. Kjellén l. c., 175.

спільности, а поруч з тим і відповідаюча йому фєвдальна форма держави.

Се значить на горі суспільно-державної піраміди кілька упривільюваних нечисленних верств, „*beati possidentes*“, а під ними десь в лѡху (Челлен) сеї будівлі величезна більшість поневоленого люду, так звана „*miseri plebs*“.

Французська революція розбила твердиню фєвдальної суспільности. Вона знесла станові привилєї та мала визволити всіх, хто стогнав в ярмі суспільного поневолення й кріпацтва, але фактично визволила лише т. зв. „третій стан“, себто буржуазію.

Нова пореволюційна суспільність, номінально безстанова, в дійсности від свого народження хронічно слабує на клясові суперечности та боротьбу. Вона називаєть ся звичайно „горожанською суспільністю“, але властиво є буржуазно-клясовою та капіталістичною, як і відповідаюча їй новочасна держава. В неї більш-менш щезли давнійші релігійні та політичні обмеження й поневолення, але тим гострійше та виразнійше виступає суспільний утиск та несправедливість і нерівність.

Перед війною ся буржуазно-капіталістична суспільність досягла верхку свого розвитку, а денеде наблизилась навіть до смерку свого істнування. Війна ушвидчить її розклад та допоможе народженню дальшої та нової стадії суспільно-державної еволюції, в якій, сподіваймо ся, щезне врешті всяке поневолення й утиск і всі прояви та прямування громадського людського життя істнуватимуть гармонійно разом.

І се буде дальший етап в розвитку держави, яка таким робом осягне своєї суспільної індивідуальности, що буде доповненням її географічної, національної та автаркічної особистости.*)

Коли дотеперішня суспільність і держава тримала ся на засаді станової, чи клясової залежности та підрядности, ся нова майбутня громада будуватиметь ся на прінципі загальної рівности та співрядности всіх своїх складових елементів.

А що й новочасні національні антагонізми здебільшого мають — як про се була мова у попереднім розділі — також суспільні підвалини, і є отже свого роду клясовою боротьбою поміж пануючими та поневоленими народами,**) то

*) R. Kjellén: l. c., 180.

***) Пор. про се також, R. Kjellén; l. c., 182 про соціально-політичний момент в державі.

в сій майбутній громаді державно-національний конфлікт під соціальним оглядом усунеться уможливленням швидкого усупільнення, себто повного природного соціального розвитку поневоленних народів, перетворення сих останніх з аморфної етнографічної маси (або тільки слабо національно визначених формацій) у вповні скрісталізовані національні організми та індивідуальности.*)

В тім, що Челлен**) називав режимовою політикою держави, себ-то іншими словами, в політичнім устрою та ладі держави — найсильніше проявляєть ся дух держави, найскритіші тайники її внутрішньої істоти. Тому саме в режимі-політичній сфері звичайно найгостріше проявляєть ся ворогування держави з нацією, особливо-ж у випадку боротьби поміж поневоленими та пануючими народами. Там, де держава з нацією більш-менш покривають ся, себто в лоні державних народів, режимополітична боротьба ведеть ся в суспільній поверхні, маючи природно соціально-клясовий характер.

Що внутрішній лад держави та її устрій не є чимсь випадковим та зверхнім, що його не можна довільно октроювати та механічно перероблювати всупереч розвитковим тенденціям державного організму, відомо кождому, хто хоч трохи уважнійше задумував ся над сею справою.

Не підлягає жадному сумніву, що режимова політика держави залежить не лише від суспільних та господарських відносин в ній, але й від її географічного положення та територіяльного характеру взагалі. Приморське чи континентальне положення держави, тропічне або холодне її підсонне, хліборобський чи промисловий її тип, мала чи велика її просторонь — все се має вплив на характер державного устрою, все се відбиваєть ся в її конституції, коли не писаній, то справжній, згідно з котрою фактично живе кожна держава.

*) Докладнійше у Челлена, IV розд.

**) Саме що до сього наші погляди найбільше розходять ся з оригіальною теорією держави шведського соціолога. Спеціально його природна схема державних форм (від абсолютизму через конституціоналізм до демократизму вгору, а потім занепад через принципат до нового абсолютизму в формі цезаризму — пор. 195—196 стр. цитов. його праці), на нашу думку більш дотенна, ніж раціональна зі становища дійсного державного розвитку. Тому в сих наших увагах найменше місця присвячуємо засованню режимі-політичних поглядів Челлена, критика яких виходить поза межі сеї нашої праці.

А насамперед величезне значінне має під сим оглядом на ціональний момент в державнім життю, себ-то вдача, культурний рівень, історичні традиції та ідеали майбутности заселюючого її народа (або народів).

— „Кожен нарід є унікаум“, — каже Челлен (188) — і тому вимагає спеціального, йому відповідаючого та до нього пристосованого державно-політичного ладу.

Під сим оглядом чи не найідеальнішим зразком є Англія, конституційний лад якої протягом століть природно та органічно розвивався й виріс з молекулярної та невпинної праці англійського народу так, що нині — по словам одного німецького дослідника Англії — виріс до нього „як шкура до тіла“. (К. Петерс).

Зовсім иншим — революційним шляхом витворився новочасний лад Франції, котрий мав потім рішуче значінне для утворювання державно-політичного устрою в цілій Европі, а подекуди й скрізь поза нею, де лише прийшло до демократизації політичного життя.

Там, де держава під національним оглядом є однонаціональною (очевидно лише в певній мірі однонаціональною, бо всі європейські великодержави в більшій чи меншій степені національно ріжнomanітні), — розвиток режимової політики був і є порівнююче легшим і органічнішим, ніж там, де під одним державним сволюком — живе кілька народів (за вивятком трінаціональної Швайцарії, конституційний лад якої розвинувся зовсім своєрідно, історично-еволюційним шляхом, — отже де-в-чим нагадує під сим оглядом розвій Англії), де звичайно державно-пануючий нарід є творцем конституційного ладу, якому мусять коритися, пристосовуючи до нього, поневолені недержавні народи. Так в Австрії верховодили Німці й австрійська режимова політика не лише була німецькою, але по змозі хотіла бути германізаторською. Ще гірше під сим оглядом положення в Угорщині, де панувала безоглядна мадярська гегемонія. А що при більшій національній ріжнomanітності — приклад чого маємо саме в габсбургській монархії — фактично не можлива (принаймні хочаб при номінально-конституційно-парламентарнім режимі) якась національна моно чи бігегемонія, то з числа поневоленних народів державними верховодами деякі висувають на „пануючих“ другого рангу. На таких помічників звичайно вибирають не „неісторичні“ народи-кріпаки, національно мало викристалізовані, але колишні державно-історичні народи, що з панів занепали до

стану плебеїв. В Австрії а саме в Галичині, таким пануючим народом другої класи були — Поляки, в Угорщині — Хорвати.

Одначе такий довільний, ніби родинний, поділ національної гегемонії можливий лише доти, доки суспільно та культурно не розвинули ся останні поневолені народи і то лише при псевдоконституційнім чи суто-абсолютистичнім державнім устрою напр. в бувшій царській Росії, в якій номінально існувала навіть моногегемонія.

В міру суспільно-політичного розвитку нової доби, а поруч з сим і швидкої еманципації поневолених народів скорше чи пізнійше виринає конфлікт та антагонізм поміж державно-пануючими й недержавно-кріпацькими народами з приводу вищезгаданої національної гегемонії та односторонньої режимової політики. З сим явищем здibuємо ся саме в австрійськiм політичнiм життi останнiх десятилiть та особливо від весняної парламентської сесії 1917 року.

Поневолені народи прямують до повного політичного самоозначення, до власної режимо-політики. Не хочуть бути кріпаками в ярмі ворожої державности та чужого національного утиску. Проти дотеперішнього принципу абсолютної державної суверенности скрізь стихійно лунає гасло національної суверенности, домагання признання права всім народам на повну державну незалежність та самостійність. З сього власне приводу трапичний конфлікт між державою та нацією досяг підчас війни свого найвищого напруження та прийняв найгострійші форми. В сій безоглядній боротьбі між державою та націєюч асто-густо відкидаєть ся всі реальні та об'єктивні передумовини існування як гноблених держав, так й поневолених народів. Вона здебільшого ведеть ся по лінії „*ria desideria*“, національного та державного максималізму, під брандівським гаслом: „все або нічого“.

Висловом її є національний сепаратизм та ірредента, сї так характеристичні явища в державнім життi нового часу.

Війна поставила сю суперечність поміж державою та нацією з приводу режимо-політики руба. Категоричне рішення сього конфлікту неминуче та невідкладне. Компроміс та всякі виверти, як повчає дотеперішній досвід, сї справи зовсім не полагодять, тільки ще більше загострять. Так само не поможе, а лише пошкодить, історичне її трактування ворогуючими дуелянтами.

Бо справа режимо-політики, себ-то власного політичного устрою та ладу для кожного народу є справою його

існування, повного чи обмеженого, загальмованого розвитку та поступу, словом: природного розцвіту або примусового животіння.

Зрозуміло тому та природно, що всі поневолені народи прямують до власної незалежності та державної самостійності, що вони хочуть бути панамі у власній хаті.

Але з другого боку й існуючі держави, се не тільки „в'язниці народів“, але, як ми бачили на попередніх сторінках цього розділу, — під багатьома оглядами — живі організми. Розторозити їх, річ певна, можна. Але иноді та для декотрих поневолених народів се, zarazом, означало-б підтягти власні життєві коріння, зломити сук, на якому вони самі сидять. Сього не слід забувати при обговоренню справи, про яку тут мова. Її не слід односторонньо трактувати лише з державного, або тільки з національного становища. Се добре розумів напр. Драгоманів, який державну перебудову Росії уявляв собі як федерацію автономних країн, утворених „відповідно цілості географічних, економічних і етнографічних умов“.

Розв'язання національно-державної проблеми нашого часу треба перевести у всій її заплутаності та суцільності, а передовсім з узгляненням її, так сказати, біоутилітарного боку. Кожен ідеологічний фанатизм або фетишизм загальмує лише її полагодження й навпаки тверезе та неупереджене трактування всіх її складових частин уможливить розумне, а головню практично-доцільне її розв'язання.

Про се однак далі, бо ми й так подекуди забігли наперед. Зараз мусимо познайомити ся з істотою нації, як на попередніх сторінках цього нарису запізнали ся з проблемою держави.

V. Про націю взагалі й під державно-політично-правним оглядом зокрема.

Ми вже зазначили в передмові до сеї розвідки, що досі національна проблема не була систематично та во всій своїй многосторонности науково досліджувана, що не існує ще в суспільних науках окремої дисципліни, спеціально присвяченої такому її дослідю, котру ми наперед охрестили назвою *націологія*.

Є правда, вже чималий причинковий дорібок щодо сього. Але се дотихчасове наукове оброблення цікавлячої нас тут справи саме з причини вищезгаданого браку систематичности та якогось одноманітного методу — є загалом вельми фрагментарне, не достає йому злучуючого цементу, багато в нїм є випадкового, а головно поодинокі складові частини сеї дуже скомплікованої проблеми не однаково в нїм узглянені та опрацьовані.

Подекуди се можна обяснити тим, що національна справа во всій своїй пекучости та нагlosti проявила ся доперше в недавнім часі, а відтак і тим, що й соціологія ся молода наука нової доби — не могла ще здіференціювати ся та виспеціалізувати ся відповідно до всіх головних проявів дуже складного та багатого суспільного життя нашого часу. На нашу думку сей факт має ще й свої спеціальні причини. В нїм подекуди відбивають ся відносини сучасної офіційної науки до всього, що хоч трохи має суспільно-політичний характер, де отже дуже тяжко утримати ся на безстороннім становищі об'єктивного наукового дослідю та правди, вияснення *sine ira et studio*.

Цитований вже нами тут англійський дослідник расової проблеми др. Скольс, констатує сей факт ще в більшій розмірі діагнозує його яко „страх перед правдою“ й винить в нїм пасивність сучасної науки (а також і релігії), яко співчинників у вселюдській суспільній поступі. З сього приводу він завважає: „Я не хочу сказати, що наука та релігія цілком затають правду, я лише тверджу, що вони її говорять в залежности від політичних

поглядів (підкреслено мною. І. Б.). Суспільне життя, закони, виховання, торгівля, релігія, література, наука, філантропія, все се нині обмежується очевидно не в теорії — політичними оглядами. Згідно з ними правду або укривається, або зясується лише її частину“.*)

Ми звернули тут увагу на сей політиканствуючий, так сказати, характер науки, а поруч з тим і на її абстинентизм щодо деяких палких справ нашого часу в звязку з попередньою нашою увагою про т. зв. „то щось инше“ в трактуванні національної проблеми. Власне т. зв. наука дуже часто витворює передумовини такої подвійної бухгалтерії в національних справах. Для утворення польсько-українських відносин чимале значінне мали, напр. тенденційні писання про українську справу Равіти-Гавронського, Брікнера, Смольки, та інших польських „українольовів“, які під прапором науки доставляли польському загалови звичайну націоналістичну контрабанду.

З сею метою трактування національних та расових проблем здібуюмо ся скрізь, де ведеть ся боротьбу поміж пануючими та поневоленними народами. Недосяжними віртуозами в ній є Німці (їх винахід т. зв. „політична антропология“ стала свого роду каноном наукового націоналізму для всієї Європи), зневживають її Мадяри, послугували ся нею царські вчені та великоруські державники, процвітала вона во Франції та Англії, тут здебільшого на расовім ґрунті. Серед таких обставин справжня наукова націоналія не могла повстати. А колиб і повстала — як про се можно гадати з деяких натяків та спроб в сїм папямі, то булаб лишень науковою карикатурою в роді згаданой вище „політичної антропологии“, якаб не тільки що не спричинила ся до зясування дуже важкої національної проблеми, але ще більше затемніла б її всякими „науковими“ упередженнями та забобонами.

Так отже націоналія лишається справою повоєнної майбутности. Вона може повстати лише в очищенім повітрі нової науки, визволеної з февдальних кайданів думки.

*

По увагах в попереднім уступі не може нас дивувати, що в білянсі дотеперішнього наукового досліджування напі-

*) Цитую за статтею Діонео: — „Избранныя“ и „отверженныя“ расы — в „Рускомъ Богатствѣ“, 1908. VIII, стр. 35.

ональної проблеми не має навіть якогось одноманітного та всевичерпуючого означення самого поняття нація.

Всі дотеперішні справи зясування істоти нації за посередництвом зовнішніх ознак, себ-то об'єктивним робом, як ми се зараз побачимо не вдали ся.*)

Робило ся се генеалогічною методою, себ-то на основі племенного походження народів та споріднености їх крови. Але се означало лише повторюванне аналогічного досліджування проблеми раси. Ми вже казали попередю, що об'єктивна наука не знає ніяких чистих, себ-то генеалогічних одноманітних рас. Найстарші відомі раси були вже мішаними, вислідом складного перехреснування ріжноманітних расових елементів. Навіть археологія не докопала ся до питомих рас одноманітного кровного походження. Існуючі расові класифікації зовсім довільні й антропологічно не обосновані. Відомий французський антрополог Топінар каже з сього приводу: „Нам говорять про расу латинську, германську, англійську, славянську, хоча ці терміни зовсім не наукові. Перед нами лише чисто політичні поняття, якими хочуть означити випадковий зліпок, витворений з ріжних антропологічних жерел“. „Всі спроби гуртувати людство на основі антропологічних ознак — завважає сей самий вчений — не мають ніякого значіння“.

Сказане ще, мовляв, в кубі відносить ся до всяких спроб племенного трактування істоти нації, яка є вислідом довгого історичного процесу та склала ся під численними ріжноманітними впливами, серед котрих власне расовий є зовсім підрядним. Бо саме під сим оглядом новочасні народи уявляють з себе справжню мозаїку, дуже ріжноманітну та многогранну.

Не без слухности завважив з сього приводу Челлен: „По свідочтву всесвітньої історії в життю народів кров ледве чи є густійшою ніж вода“ (106). А дальше він констатує: „Коли ми розглянемо сучасні культурні нації зокрема, то віде не найдемо чистої, нефальшованої крови... Певні, визначені нації нашого часу розпадають ся під генетичним оглядом на ріжноманітні елементи, які взаємно злучили ся тільки потім та згодом“ (106, 107).

*

Звичайно за найхарактеристичнішу ознаку націй поважаєть ся м о в у. Вона має бути неначе найправдивішим

*) Цікавий огляд сеї справи у Челлена в цят. праці, розд. III.

проявом істоти та духа сеї останньої. Безперечно, мова є одним з найголовніших складників в структурі національного організму. Вище ми звернули спеціальну увагу на величезне значіння рідної мови в культурно-національним самоозначенню народів. Одначе й ся ознака не є абсолютно певна та не вичерпує всього багатого та ріжноманітного змісту істоти нації. Історія знає приклади зміни мов народами. Ірландці здебільшого вже говорять по англійські, але національно є відрубною індивідуальністю ворожо настроєною супроти Англіїців.

Історія знає й інші під сим оглядом дуже цікаві приклади: два народи з одною мовою; напр. Сербів та Хорватів, Фляманців та Голяндців (а подекуди й африканських Бурів; отже навіть три нації з одною спільною мовою.)

Слушно тому каже Челлен: „Мова є важним показником переведеного та закінченого утворювання нації, але вони не є причиною сього, тільки одним з наслідків його. Вони є дзеркалом народу, в яким ясно відбиваються ся його темперамент та геній, а рівночасно й наймогутнішим знаряддям, котрим він утримується та заховується; тому нарід цупко тримається ся мови й поважає її своїм заборолом, від якого залежить захованне його власного життя...“ (109).

Загалом однак ядро нації спочиває глибше ще — за мовою.

*

Територію рівнож уважається ся здебільшого безумовною ознакою нації. Ми побачимо далі, що й ся характеристична прикмета нації має не абсолютне, а тільки релятивне значіння. Її роля в життю нації є двоякого роду. З одного боку вона безперечно впливає на внутрішнє утворювання індивідуальної своєрідности нації, з другого вона обумовлює зовнішнє її поширюванне, себто впливає на формуванне національно-краєвих областей. Се двояке взаємовідношенне поміж територією та нацією можна було відповідно назвати антропогеографічним та геоморфологічним. Загальноно відомо, що вдача та побут окремих народів в значній степені витворили ся під впливом країни, яку вони заселяють. Підсонне, географічне положенне країни, характер її террену — відбиваються ся в національній психології та вдачі народів, її замешкуючих. Фінський письменник Юхані Ахо цікаво зясував у своїй книжці „Галуска Ялівця“ (Katajainen Kansani) антропогеографічну взаємо-залежність поміж його батьківщиною та народом,

кажучи: „Там у рідному краю сонце світить косо й зимно, земля порепана й неплодюча. Ростини там на півночі трохи вищі від болотняної берізки. Люде там задумливі та мрійливі; їх інтелігенція пересічна, а обрій обмежений“.*) Або ще виразнійше символізує сі взаємини словами: „Яко в ереск держимо ся обома руками й навіть зубами ріллї своєї батьківщини. Хто бажав би відірвати нас від неї, мав би лише стебло в руках, бо коріння лишили ся-б у ній і вирости-б знову...“**)

Відомий російський історик Ключевський у своїм славетнім „Курсеї русскої історії (т. I.) незвичайно дотепно зясовує утворенне великоруської національної психології та вдачі в зязку з природою та характером країни навкруг Москви, де формував ся національний тип сього народу. Її природа — після Ключевського — поклала незатерте тавро на душевну вдачу Великорусів, обумовила його відоме „авось“ та иншу не менш характеристичну його рису: — „быть сильным з адним умом“.

Щодо українського народу (в порівнанню з Москалями) цікаві причинки можна знайти у відомій монографії Костомарова — „Дві руські народности“.

Загалом досліджуванне сього взаємного стосунку між нацією та територією входить в обруб антропогеографії, чому ми й назвали його антропогеографічним. З огляду на предмет сеї праці для нас цікавішим буде другий бік сього стосунку, названий нами геоморфологічним, бо він нагадує де-в-чим вищерозглянутий геополітичний момент в життю держави.

Певна річ, що окреслена країна є необхідною умовою осідлоу побуту народа, а таким робом і передумовою його культурного та суспільного розвитку й поступу. Певним є так само і те, що територіяльне розселенне народів, не було зовсім przypadковим, що в нїм грали рішучу ролю географічні та тектонічні мотиви. Нація як держава прямує до відповідної їй територіяльної цілости, до власної географічної індивідуальности.

Первісне її розселенне звичайно детермінувало ся геоморфологічними умовами. Драгоманів слушно звернув увагу на сю обставину, кажучи, що „з малими виїмками люди одной породи (себ-то нації І. В.) заняли

*) Пор. мою розвідку: Фінляндія та фінляндське питанне ст. 41.

***) Там же, 2.

на землі країни з більше-менше однородними умовами для господарства й існування взагалі.“*) В наведених словах великого українського дослідника національної справи влучно зясовано взаємо-залежність всіх головних чинників в структурі нації, аналогічних з тими, котрі ми пізнали вище як державнотворчі елементи, себто — географічного, економічного та соціального. Під кожним з сих оглядів нація так само як і держава, прямує до власного самоозначення та відрубности. Не диво отже, що серед певних обставин лнії розвою держави й нації стривають ся і коли не покривають ся, то мусять перехрещувати ся, що згодом викликає вище згаданий конфлікт та антагонізм між ними.

Кавтський ще виразнійше підчеркує сю співзалежність поміж нацією та територією кажучи: „При національній державі можна брати в увагу лише замкнену яzikову область. Кожний живий нарід заселює таку область. (Курсив мій. І. Б.)**)

На початку сього уступу було відразу зазначено релятивне лише значінне територіяльної позначки задля характеристики нації. Потім була мова про те, що нація прямує до територіяльної індивідуальности, але zarazом та навмисно підчеркнуто, що розселення народів наперед, так сказати, було детерміновано геоморфологічними умовами.

Се було нам необхідно для того, аби виказати, що гармонія поміж нацією та територією не скрізь була, а головню може бути досягнена, що дуже часто вона є тільки ідеалом, на шляху до здійснення якого стоять непереможні перепони географічно-природного характеру.

Геоморфологічна карта Європи допоможе нам зорієнтувати ся в сій справі. В західній та периферіяльній частині Європи ми добачаємо сильну територіяльну ріжнманітність: ніби низку, мовляв, „географічних індивідуальностей“, самою природою призначених за осідок для народів чи за гео-

*) Цит. за М. Лозинським: — Українське національне питання в творах М. Драгоманова 1915, стр. 92

***) Die Befreiung der Nationen, стр. 28. Читач, може, звернув увагу на те, що Кавтський говорить про яzikову, а не національну область. Се є в звязку з його поглядом на нарід, як на виключно яzikову спільність (Sprachgemeinschaft, 32 стр. цит. праці). Новочасні нації він розуміє навіть як спільність на ґрунті лише літературної мови. Се саме зразок одностороннього розуміння істоти нації, хибної, заміни цілої істоти нації одним з елементів її, себто мовою. Трохи вище ми саме говорили про те, що мова не є всевщерпучим елементом нації; не мусимо отже полемізувати з сим поглядом Кавтського.

політичну підвалину держав. Але чим далі від західно-північної території Європи йдемо в глиб її континенту в південно-східнім напрямі, тим більше щезає геоморфологічна її ріжноманітність (Центральна Європа є під сим оглядом перехідним етапом), зарозом зростає географічна одноманітність, яка саме в Східній Європі порівнююче досягає свого вершку.*)

Коли ми відтак подивимо ся на новочасну етно-національну карту Європи, то спостережемо певну аналогію поміж нею та вищезгаданим геоморфологічним її виглядом. Під національним оглядом вона найбільше та найвиразніше зіндивідуалізована також в західній своїй частині та в периферіяльній зоні. (Напр. і особливо у Скандинавії.) Відтак у східнім напрямі розмежування національних груп починає бути менш виразним, національно-язикові області та границі не так ясно та суцільно означені. Вже в східних частинах осередньої Європи появляеть ся тип національно-мішаних областей, котрий чимдалі на схід набуває переваги та подекуди стає навіть нормальним явищем в західній периферії бувшої царської імперії.**)

На сей географічний характер Східної Європи та несприятливий вплив його на історично-національний розвиток тамошнього населення звернув увагу та добре вясував його Драгоманів у відомій своїй монографії: „Историческая Польша и великорусская демократія“, де з сього приводу читаємо такі дуже цікаві спостереження: „Історія кожного народу обумовлюеть ся географією країни, котру він заселяє, або инакше, землею (почвою), на якій він живе. Щасливі ті народи, яким довело ся заняти країни вигідні й, так сказати, легкозрозумілі, себто такі, прикмети та відно-

*) Балканський півострів при дуже сильнім своїм теренім зіндивідуалізованню, з етнонаціонального погляду, коли так можна сказати, навіть переборщеним, уявляє з себе, мовляв, мозаїкову суцільність (подібно, як і Кавказ), що знайшло свій державно-політичний вислів в новочаснім гаслі „Балкан балканським народам“ та в прямуванні балканських демократичних елементів до балканської федерації. (А щодо Кавказу аналогічною появою є постулат Кавказської Швайцарії.)

**) Зрозуміло, се твердження не слід уважати за якийсь непогіршний догмат або взагалі трактувати його якось фаталістично. З певним застереженням можна визначити деякі географічно-національні індивідуальности і в Східній Європі. Напр. цікава спроба визначення такої польської області зроблена Налковським. А щодо України то недавно саме обґрунтування її географічної відрубности зробив др. Ст. Рудницький. Правда, що дві вищі згадані області під кожним оглядом належать до порівнююче найвиразніших у Східній Європі.

сини в котрих легко зрозумілі навіть і тоді, коли нарід стоїть ще на невисокім щаблі розвитку. Але лихо тому народові, якому доведеться жити в країні, географічні прикмети котрої затагують його в складні відносини, опанувати які можна тільки на високім культурнім рівні та під умовою дуже ясного розуміння, витривалости й послідовности. Отже такі вельми „тяжкі“ країни дісталися майже всім Слavianам, котрі заселяють велику східну рівнину Європи з її продовженням на Заході до долини Ельби, се-то: Полякам, Білорусам, Українцям та Москалям. Рівнинний характер країни вабить її мешканців до поширювання. Зв'язуючими нитками служать лише ріки, але тому, що вони перехрещують своїми притоками, то їх басейни легко переходять один у другий, а їх населення переплутується між собою (стр. 14—15. Курсив мій І. Б.)

Трохи нижче Драгоманів резюмує свої уваги в отсїм висновку: „Таким робом географічно-історичні умови країн поміж Балтійським та Чорним морем спричинили те, що там інші народи, будучи відпихувані від морських берегів, мусіли наптовхуватися один на одного, на очевидну власну шкоду“ (19).*)

Хай читач не думає, що ми занадто відхилилися від теми сеї розвідки, присвячуючи стільки уваги з'ясованню взаємин поміж геоморфологічним характером Європи та її етно-національними відносинами зі спеціальним зазначенням ріжниць під сїм оглядом між західною та східною її частиною.**)

*) Мимохідь завважимо, що відомий т. зв. „Drang nach Osten“ також обумовлений вище згаданим геоморфологічним характером Східної Європи. Ті, хто уважає його за специфічну прикмету германського поширювання та бачать в нїм характерстичний прояв германського расово-національного духа, дуже помиляють ся. Се ж основний чинник історичного розвитку всіх центрально- та східно-європейських народів. Експансія Поляків на українську територію, українського народу на Крим, Кавказ та в сусідню великоруську область, Москалів у колишню фінно-угорську країну, — се все варіанти тогож самого „змагання на Схід“. Народи, як вода, поширюють ся по лінії найменшого відпору. Звідси сей загальний середньо-європейський „Drang nach Osten“.

**) Сю ріжницю між геоморфологічним характером західної та східної Європи завважили європейські дослідники Росії, починаючи Леруа-Боле автором відомої клясичної праці про царську імперію. Вони однак, прикладаючи, так сказати, західно-європейське мірило до східної Європи (не зважаючи на вище згадану їх ріжницю), прийшли до хибних висновків щодо майбутнього утворення національних відносин в сїй останній, — бо передбачали та вічували немінучу в ній амальгамацію ріжнородних елементів в один одноманітний

Бо як для теоретичного досліджування національної проблеми, так і для практичного її полагодження, се — факт чимало значіння, досі на жаль дуже нехтований або знову вельми односторонньо трактований. З одного боку він, правда, стверджує очевидну взаємо-залежність між територією та нацією, але з другого показує, що се залежність не є такою

національний тип, за винятком лише польської та фінської національної групи, утриманне та розвиток яких і на будуче не підлягало для них питанню. Згаданий Леруа-Боле твердив, напр., що „російська земля сотворена для єдності“, що всі її народности здебільшого занадто слабкі, занадто розділені, щоб мати які-будь претенсії до незалежності: вони будуть засимільовані самим поступом цивілізації, який скрізь мало сприся малим племенам та відрубности мов...“ (Курсив мій І. Б.) Про се докладніше в моїй праці: Поневолені народи царської імперії, стр. 12—13. (Дуже цікавим з огляду на повноту наші уваги про відношенне науки до національної проблеми, був вплив згаданої європейської теорії на російську науку, особливож історію та географію, в яких вона свідомо чи підсвідомо стала знаряддем для обґрунтування та оборони державно-централістичної ідеології, так характеристичної для російського загалу. В політичній практиці царизму, оскільки се взагалі потребувала якогось ідейового умотивування, сеї теорії знеживало ся для примусового винародовлювання „інородців“ та „возосєднення“ окраїн, мовляв, в душі природних тенденцій Східної Європи.)

В дійсности само життя скоригувало неслухність сих поглядів. Теоретично наукову їх односторонність річево скритикував український географ др. Рудницький, а саме в своїх німецьких працях про Україну (*Ukraine: Land und Volk*) та про східний терен війни (*Der östliche Kriegsschauplatz*). Загалом ся похибка цікава під тим оглядом, що показує, як не слід занадто фаталістично трактувати взаємо-залежність поміж геоморфологічним характером країни та національною її фізіономією, себто стверджує отже тільки релятивне значінне території яко національної позначки.

Через се останнє повстало, на наш погляд, дуже механічне розумінне антропогеографічного та геоморфологічного моменту в нації (про се була мова вище в звязку з територіяльно-національним характером східної Європи), яке найдужче проявило ся в акліматизаційній теорії походження нації, представники котрої (напр. покійний німецький антропогеограф Кірхгоф) дивлять ся на природні області (*Naturgebiete*) як на свого роду національні „відливні форми“ (*Gussformen*), в котрих ріжноманітні етнічні елементи перетоплюють ся спрєквола в одноманітний новочасний національний тип. Такою *Gussform*-ою мала бути Східна Європа й такою є — на думку прихильників згаданої теорії — Америка, де саме відбуваєть ся в великім розмірі сеї процес національної акліматизації, прямуєчий до витворення одноманітного американського національного типу. (Пор. про се уваги та критику Челлена в навед. праці, стр. 120—121).

Є добре відомий факт, що європейська еміграція на американськїм ґрунті здебільшого дуже швидко асимілюєть ся та національно занепадає. Звичайно сеї процес національної акліматизації відбуваєть ся протягом трьох поколінь Перше, себто батьки знають лише свою мову. Друге покоління, себто діти, вже

безумовною, як у держави, яка без країни немислима та для якої територія в абсолютною познакою. При динамічним характері нації (в порівнянні зі статичним держави) — країна творить безперечно основний елемент, біологічного значіння, однак не абсолютний в значінню „conditionis sine qua non“ її істнування.

Ми могли-б покликати ся щодо сього на приклад „вічного народу“ без батьківщини, розсіяного по цілім світі, який саме в Східній Європі почав національно відроджувати ся й знову означати ся подібно до пробуджених з довговічного сну „неісторичних“ народів-кріпаків. Але тому, що національ-

двомовні, але з перевагою нової, американсько-англійської мови. Врешті третє, внуки — говорять вже лише сею останньою та звичайно зовсім не знають європейської мови своїх предків так, що иноді діди з внуками не можуть вже навіть порозуміти ся. Се схема згаданого процесу, яка в життю однак не скрізь та не завжди ідеально здійснюеть ся. Тому ми саме вище казали, що емігранти здебільшого асимілюють ся. Бо поши згаданім процесі акліматизації європейських „діаспор“ в американськім „голусі“ завважаєть ся останніми часами цілком протилежне явище: прямування й рухи серед європейської еміграції в Америці до національного заховання, ба навіть до відродження. Поміж американськими Чехами та Поляками чимало зроблено для заховання національної своєрідности в новій заокеанській батьківщині. Для Литовців після російсько пруських протилитовських заходів, Америка стала на якийсь час (до першої російської революції 1905 р.) — справжнім національно-культурним Пемонтом. Подібну ролю вона відіграла також в новожидівськім національно-автономічнім русі. Що вона є центром ірландських самостійницьких прямувань, — загально відомо так само, як і чималій національний поступ американських Українців (особливо в Канаді).

Сей останньо-згаданий процес завважали, природно, й американські націоналісти. Що він їм дуже не до смаку, зайво казати. Менше відомо, що проти нього вони пропонують сумнословетві європейські вшародовлюючі методи. Цікаві під сим оглядом міркування пророка та апостола американського націоналізму, Ө. Рузвельта, ідеолога т. зв. американізму. (Пор. німецьке виданне вибраних його промов та статей в збірці — *Amerikanismus* — в т. зв. „Реклямці“ ч. 4919). Він отверто заявляє в програмовій промові (цвітень 1894 р.) затитулованій „Справжній американізм“, що Америка потребує зовсім не Європо-американців, але чистих Американців „під кожним оглядом: що до мови, політичних поглядів та повань, як і їх розуміння, відносин між державою та церквою“. (стр. 22). Він, словом, за абсолютну асиміляцію європейської еміграції, за англійську лише мову навчання в американських школах. „Назва Американець — каже він — є почесним титулом. Хто инакше про се думає, не має права вживати сього титулу, а коли він прийшов з Європи, хай чим скорше тям ліпше знову туди вертає“ (23). А трохи вище Рузвельт завважає: „Насамперед мусить емігрант навчити ся говорити та думати не американськи“ (25). Як видно, європейський національний феудалізм захоплює також і демократичну Америку.

ний характер жидівської справи на європейським ґрунті звичайно заперечується, то ми лишимо на боці сей спірний зразок. Зазначимо тільки, що „діяспора“ зовсім не є характеристичною прикметою тільки жидівського народу; вона є не аби якою рисою, напр., вірменського народу. В новітніх часах у звязку з капіталізацією суспільного ладу завважається сильна „діяспоризація“ між середньо-європейськими та головню східньо-європейськими народами. Двома шляхами — еміграцією та кольонізацією — она йде, розриваючи замкнену суцільність та відрубність національних областей, розмиваючи не лише її периферію, але подекуди й зачеплюючи вже саме ядро їх.

Не однакові результати її для державно-пануючих та недержавно-поневоленних народів; бо по лінії кольонізації, себто зросту, здебільшого відбувається сей процес у перший, а шляхом еміграції, себто звичайно коштом власного національного ослаблення йде він у других. Правда, й для сих має він позитивне значіння, оскільки селянське „інородецьке“ населення з поворотом добуває винародовлені міста на власній території. (Напр. в давнійше понімченій Чехії.)

Масова еміграція з Європи до Америки працюючого люду кріпацьких народів (головню Словаків, Ірландців, Жидів, Українців і т. д.), еміграція польського робітництва до Силезії або з Познанщини до Вестфалії, Чехів до Долішньої Австрії і т. и., — се все зразки такої новочасної „діяспоризації“ народів, яка поволі, але невпинно порушує суцільний тип національних областей, витворюючи новий чим далі все дужчий — мішаний тип, котрий можна назвати національно-мозаїчним.

В Осередній та Східній Європі (напр. Силезія), де національна ріжнотність поодиноких країн мала вже географічні й історичні передумовини, сей мозаїчно-національний тип властиво починає бути нормальним. (Пригадаймо для прикладу Литву та Білорусь.)

Се перетворювання національно-територіяльних відносин знайшло вже навіть відгомін в теоретичнім досліджуванні національної проблеми. Маємо на думці оригінальні спроби Бавера та Реннера екстеріторіяльно-персонального полагдження національних справ з огляду вже на неможливість рішення їх дотеперішнім територіяльно-автономним або державним шляхом.

Зовсім не якийсь тільки випадок, що ці спроби позатериторіяльного трактування національної справи зроблено

в Австрії, де саме національні відносини переплелися вельми складним узором, який годі вирисувати на територіальній канві. (Існуючі австрійські територіальні провінції, т. зв. „коронні краї“ — здебільшого вміло викроєні області з певним узглядненнем історичного моменту, але національно не мають власного індивідуального обличчя. Тому вони вже нині анахроністичні та суперечать життєвим прямунням поодиноких австрійських народів).

Потім не припадок, що австрійська соціалістична теорія екстериторіальної — персональної автономії — знайшла прихильників та продовжувателів серед російських „іногородців“ (особливо Жидів, з посеред яких вийшло кількох талановитих дослідників в сій царині, напр. відомий бундівський публіцист В. Медем).

В Росії національно-територіальні відносини ще більше переплутані, ніж в Австрії. Тому в ній поалагодження національної справи по територіальному принципу для багатьох „іногородців“ — особливо з малим числом членів — означало б майже національний погром.*) Наведені тут саме уваги

*) Під сим оглядом дуже цікаві обчислення зробив вищезгаданий В. Медем. (Пор. його розвідку „Къ постановкѣ націон. вопроса въ Россіи“ в „Вѣстникѣ Европѣ“, 1912, ч. 8—9). По його числам навіть найсуцільніші національні області, як польська та українська мають понад 20% иншоонаціональні меншости за межами своїх країв. Такіж провінції як північно-західний край (себго Литва та Білорусь), Прибалтійський край, відтак Кавказ та Закавказзе національно-територіально уявляють з себе незвичайно пестру мозаїку. Головний національний елемент творить в кожній з них тільки порівнюючу більшість (від 50—80%), лишаючи поза обрубом власної області чималій відсоток (аж до 25%)! І найкомпактніша національна область — естонська (91%) всеж таки виказує 6% меншість поза своїми межами. Для малих $1\frac{1}{2}$ —2 мільонових народів се вже чималій національний мінус. (У Литовців він = 13%, у Вірмен понад 30%. Се в російських Вірмен, а загалом — коло 50%).

Коли зсумуємо разом національні меншости тільки головійших територіальних областей Росії, то побачимо в „діяспорі“ живе цілком понад 11 мільонів ріжновонаціонального елемента, отже число, яке само по собі значно перевищає скількість т. зв. малих народів та наближається до норми середньовеликого народу або держави.

Правда, царсько-російський адміністративний поділ, бюрократичний в своїй суті та протіноходецький по своїй тенденції, навмисно та свідомо обминав природні національні межі та штучно витворював подекуди національно-територіальну мозаїку. Медем доказує однак, що коли перевести нове областне розмежування для досягнення максимума можливого національного територіалізму, то всеж таки лишать ся скрізь поза територіально-національними областями чималі національні „діяспори“, котрі власне для менших народів означали б дуже важкий національний мінус. Тому сам він висловлюється за екстериторіально-персональне

мають не абияке значінне для державно-політичного моменту в національнім питанню, себто для спору про те, чи справу політично-самостійницьких прямувань поневолених народів можна полагодити тільки утвореннем національних держав, чи її можна розв'язати в рамках держави національностей і нарешті, чи поза сими двома можливими способами не існує ще якийсь инший, котрий би ліпше та національнійше, а насамперед доцільнійше рішав проблему державно-національного будівництва.

Отже, закінчуючи її уваги з приводу взаємин поміж територією та нацією, мусимо знову констатувати, що ані ся її прикмета — як се вже зазначено на початку отсих міркувань — не всевичерпуюча й не абсолютна, а в життю й розвитку нації має лише релятивні вплив та значінне побіч инших складових її елементів. І коли територіальну познаку нації денеде — особливо в новітніх часах — уважало ся за спеціальну й необхідну її прикмету, то поясення сього факту слід подекуди шукати в иншій области, а саме: в державно-політичних самостійницьких прямуваннях поневолених народів, проти яких гостро виступають народи патриції, вважаючи свій історично-державний територіальний „стан посідання“ за якесь свого роду незайманне та нечипальне „табу“. Державні та історичні народи витворили, ідеологію „територіального фетишизму“, і до нині гондують їй. Неісторично-кріпацькі народи без державних традицій, а головно без окресленого якогось територіального „стану посідання“ трактують ся ними навіть у власній батьківщині (напр. в Угорщині), як „гости“ або „зайди“, котрі не мають ніякого державно-політичного права на країну, заселювану ними віддавна.

Самостійницькі прямування поневолених народів відкидаєть ся во імя схолястичного догмату державної інтегральности та суверенности.

Се, словом, знайомий вже нам конфлікт між нацією та державою, власне пануючими та поневоленими народами на ґрунті режимно-політичнім, обумовлений здебільшого націо-

полагодженне національної справи в Росії. Дійсно, при вишезгаданім мозаїчнім укладі національно-територіальних відносин, в Осередній та Східній Европі, національні справи її неможна полагодити лише краєво автономним (чи державним) способом і його треба буде пноді комбінувати з екстериторіально-персональним. Подекуди се останне відносить ся такж до Австрії, в котрій так само неможливо полагодити всі національні питання, основуючи ся тільки на територіальнім принципі.

нальним фєвдалїзмом, про який була мова в попереднїм роздїлі та про що ще говоритиметь ся на дальших сторїнках сього нарису.

*

Як вже зазначало ся вище, всї дотеперїшнї справи об'єктивно-наукового збагнення істоти нації за посередництвом зовнїшнїх познак, не вдали ся. „Треба сказати — завважає про се Челлен — що як лїнгвістичне так і генеалогїчне (а ми додаємо — також і територїальне) полагодження (сеї справи) збанкрутувало“ (l. c. 110). Зовсїм зрозумїло, що ся невдача змусїла дослідників нашої проблеми шукати розяснення її істоти иншим шляхом, а саме психологїчно-суб'єктивною методою.

Ренав, один з найоригїнальнїших мислителїв в сїй паринї, автор вельми цїкавої розвідки: „Що таке нація?“ (*Qu'est ce qu'une nation?* 1872), проголосив націю — „психологїчним прїнципом“, назвав її „душею“ (*une âme*). Внутрїшня самосвідомість є, на його думку, головним націотворчим елементом. Нація, по його окресленню, се — психїчно-культурно одноманїтна, суцїльна громада, заложена на „свідомости спільного самопожертвоування за спільне житте та на бажанню й на будуче разом жити“.

Вона є, так сказати, внутрїшнім проявом волї до власної вїдрубности, до утримання індивїдуальної своєрїдности, до повного самостїйного життя кожної такої національної одиницї. Сей психо-суб'єктивний характер нації плястично зясує вїдоме вже нам італїйське самостїйницьке гасло „*Italia farà da se!*“ означає національне зєдїненнє й утвореннє національної держави власною волею й силою; а ще виразнїше висловлює сю її істоту шилерівський надпис на берлїнськїм парламентї сполученої Нїмеччини: „Ми хочемо бути зєдїненим народом братїв!“

Новочасна наука здебільшого прийняла се психологїчне розумїннє нації. Соціолог Л. Гумплович, географ Кїрхгоф, дослідник державної проблеми Єлінек та історик Майнеке трактують проблему нації саме з сього психо-суб'єктивного становища.*)

З сього погляду нація подекуди нагадує людину, але нїби в більшїм та колективнїм виданню. Се по словам Майнеке — „великолюдина“ („макроантропос“), потенцїяльна індивїдуальність, яка точно відзеркалює всю змислово-розумову істоту людей.**)

*) R. Kjellén: l. c., 110.

**) Тамже, 112.

Але такою нація стає лише на вищій щаблі свого розвитку, просвітлена, так сказати, кристалізуючим та організуючим діланнем вищезгаданої національної самосвідомости та національного чуття.

В розвитку нації сю психічну фазу попереджає звичайно біологічна, себто природний процес перетворювання (здебільшого шляхом перетоплювання ріжнومانітних первісних етничних елементів та достосуванням їх до зовнішніх природних умовин) етнографічної аморфної маси в самосвідомий національний організм викристалізовану відрубну національну індивідуальність.

Челлен неслухно називає нації з ґрунту природними істотами, біологічними організмами, даючи оттаку загальну їх дефініцію: „Нації без сумніву є особисто закрашені істоти з окресленими як фізичними, так і психічними характеристичними рисами, які, очевидно, підлягають змінам подібно до характеру поодиноких людей, але в незрівняно помалійшій темпі і тому лишають ся порівнююче постійними“ (114).

Таке біо-психічне розумінне істоти нації пояснює (але природна річ, зовсім не виправдує) дуже ріжнومانітну, а загалом вельми нерівну й неоднакову її етику, про що вже ми зрештою згадували, говорячи про характеристичне явище в національній співжиттю — т. зв. „*to co innego*“. Як ми зазначили там, ся душевна познака нації органічно звязана з її природою. „...Національне почутте — як влучно завважив Челлен — само по собі ані добре, ані зле, але здатно до одного й до другого, як до наймогутнійшого й найбагатшого особистого розвитку, так і до засліпленої несправедливости й упередження“ (116).

У націй, як і в поодиноких людей підсвідоме часто переважає свідоме, сліпий природний інстинкт панує над критичним та дісциплінованим розумом. „Бо вони первісні організми в біологічній розумінню. Одиноко міцне в них, се інтереси, упередження та інстинкти: інстинкт самозахавання та зросту, воля до життя й воля до могутности“ (Челлен 117). „Нації — пояснює потім цитований автор — як такі з ґрунту чисто природні істоти, котрі від історії бажать не об'єктивної правди й права, але лише свого й для себе“ (118).

Відомий італійський „*egoismo sacro*“ є в дійсно-сти сүто-національною познакою взагалі. Національний альтруїзм, властиво живий інтернаціоналізм, себто реальне від-

чування міжнародної справедливості й рівноправності, се все покищо та здебільшого національна „музика майбутнього“, потенціальна сила та напрям національного життя, які, сподіваймо ся, по сій всесвітній війні здійснюватимуть ся в суспільнім розвитку дужче та скорше, ніж перед 1914-им роком.

Власне ся світова катастрофа виявила національний егоїзм во всій його захланній гидоті й обридливості.

Подекуди се було обумовлено аномальним існуючим державно-політичним ладом, в яким одні народи мали запевнений не лише повний власний національний розвиток але й хижацьке панування над иншими, тимчасом як сі инші в більшій чи меншій степені були видані на поталу першим та загалом були вельми обмежені в своїм природнім життю й поступі.

Сей факт стоїть в звязку з державно-політичним моментом в національній проблемі, про який зараз говорити меть ся.

В нашій орієнтаційній схемі національного відродження ми вже звернули увагу на те, що процес ународовлення сирої етнографічної маси починаєть ся звичайно витворенням спільної та відрубної рідної мови, далі продовжуєть ся в області виплекання національно-культурної своєрідности народу, який новоформуєть ся, а поруч з сим також в області його господарчо-суспільного упевнення, по чім завершаєть ся політично-державним самостійництвом. В головних чертах подібно до сього національного відродження поневолених та приспаних народів відбув ся, лише в значно повільнішій темпі, природний процес народження та розвитку історичних народів. Відродження поневолених народів е отже лише скороченим та ушвидченим повторенням нормального процесу націоналізації взагалі.

Відомий іскелівський біо-генетичний закон можна б з певними застереженнями (бо всі аналогії дуже релятивні, й не мають абсолютного значіння) приложити для плястичнішого зясування взаємного стосунку поміж новочасним національним ренесансом „неісторичних“ народів та первісним утворюваннем й розвитком історичних народів. Добачав вже та передчував його Драгоманів, згадуючи про певні існуючі закони національного розвитку. Хто любить точну номенклятуру, міг би вищезгаданий паралелізм назвати національним біо-генетичним законом.

Ми тут одначе лишимо вже чисто біологічний момент в утворюванню нації й звернемо нашу увагу на найвищий

щабель психічного розвитку нації, котрий по нашій схемі характеризується державно-політичним прямуванням її до власної незалежності.

Прихильники національного принципу в його розумінню з середини минулого століття — поважають звичайно сей момент за найважнійший в життю народа. Від нього вони власне датують національне існування поодиноких народів. Перед судом всевітньої історії се найбільше напруженне національно-творчої енергії є єдиним та виключним „доказом фактичного народження народу“ (Челлен, 125). У зв'язку з сею метаморфозою можно сказати про націю, що вона „стала людиною“. „В сій точці біологічний процес перетворюється в політичний... Державне буття — каже Челлен — є таким робом завершеном життєвих прямувань нації... В державі отримує нація найвищий духовий зміст, котрого їй, яко такій, не доставало“ (125).

Ми навмисно навели тут повищі цитати з Челлена, бо вони вельми яскраво зясовують національну ідеологію нового часу, яка розцвіла пишною квіткою в XIX ст. відтак подекуди занепала, виродивши ся в отруйне зілля воюючого націоналізму, а підчас сеї всевітньої війни знову розцвітає, переживаючи неначе свою другу весну...

Прихильники сеї ідеології гадають, що здійсненне національної засади під державно-політичним оглядом, яке почало ся в XIX ст., має докінчити ся у всім своїм обемі в біжучім столітті. На їх думку, „гріхи проти національного принципу являють ся — як повчає щоденний досвід — отвєртими ранами на державній системі, зовсім так само, як гріхи проти природи“ (Челлен, 130). Тому „нова Європа мусить бути нині цілком перебудована відповідно до засади права народів на зєдinenне та свободу (там же, 129; підкреслено мною І. Б.). Одначе фактична реалізація сих новочасних прямувань нації до державно-політичної індивідуалізації не так легка й проста. І се не тому лише, що проти сих самостійницьких прямувань безоглядно та захланно виступають існуючі держави та пануючі народи-патриції (пор. напр. становище Німців та Мадяр до політичних прямувань австро-угорських недержавних народів або категоричний протест російської ліберальної демократії та навіть і соціалістів проти українського домагання суверенности. Див. про се статю: „Укр.-рос. напруженне перед повстаннем большевиків“ у „Вістнику

С. В. У.“ ч. 178.), але в чималій мірі обумовлено складности проблеми держави й нації, їх взаємною залежністю, а відтак залежністю кожної з окрема від зовнішніх об'єктивних чинників (напр, геополітичного й економічного), про що докладнійше говорило ся на попередніх сторінках сього нарису.

Простолінійне рішення сеї справи в душі перебудови дотеперішньої державної системи Європи в нову — на лише національно-етнографічній основі — в дійсности майже неможливе, як се подекуди видко з дотихчасових спроб в сїм напрямі протягом XIX ст., про які говоритиметься далі. Розуміють та добачають се вже й найбільш захоплені прихильники національно-етнографічного прінципу в державнім будівництві й ставлять ся тому до нього з певним критицизмом. Англійський — знайомий вже нам з сих нарисів — дослідник національної проблеми Сетон-Уатсон слушно завважив з сього приводу, що „нація зовсім не є талісманом, який відчиняє всі брами“. Інший прихильник сеї засади, Челлен остерігає читача й радить не бути „рабом національної думки“.*) А перед тим сеї самий вчений завважає щодо сього: „Домаганне національного прінципу в моїм розумінню не означає ще, що національна держава є останнім словом історії“ (там же, 53).

Він розясняє своє розуміння сеї справи, розрізняючи в ній два моменти, оскільки розходить ся про поняття свободи нації. Сю свободу він уявляє собі передовсім яко право народів на зєднання для осягнення передумовини повного розвитку національної своєрідности. Але абсолютна свобода або державна суверенність се, на його думку, вже дальший та другорядний момент сеї справи. „Апріорне право нації — пояснює Челлен сю свою думку — поширюєть ся лише до зєднання, але не до суверенности; для сього вимагає воно во ім'я порядку признання існуючої державної громади. Се признання з боку останньої мусить спочивати на певних як позитивних, так і негативних передумовинах. Одна нація не сміє бути небезпечною для свободи та порядку другої. Розпалювачів пожежу та підпальні вогнища не можна терпіти во ім'я національности...“ (Там же, 53—54.)

В сих характеристичних увагах шведського соціолога плястично зясовано фатальний дуалізм в сучасній ідеології щодо державно-національної справи. З них яскраво видко

*) Die politischen Probleme des Weltkrieges, 55.

те роздоріжжє, на яким опинило ся під сей час питаннє державно-національного будівництва.

Ми називемо сей фатальний вузол кризою існуючою до державности взагалі. Вона характеризує не наче непримирним конфліктом та антагонізмом поміж старим поняттєм абсолютної державної суверенности й зростаючим новочасним прямуваннєм до також абсолютної державної суверенности. Сі два протилежні абсолютизми не можуть побіч себе істнувати. Звідси отже така палка новочасна ворожнеча між державою та нацією. Челлен додає та відчуває сю кризу й державно-національний антагонізм нашої доби. Він добре спостерігає, що рівночасно неможна служити богови держави й богови нації, що отже вихід з сього фатального положення один: „поза двома існуючими світоглядами з учорашнього дня — староконсервативним та староліберальним треба шукати вищої єдности, яка повстане з сьогодняшньої дійсности та з завтрішніх домагань“ (там же, 55).

Характеристичною познакою вищезгаданої державно-національної кризи, кажучи словами Реннера, є фетишизм суверенности, на що слабує як держава, так і нація. Такий фетишизм міг повстати та розвинути ся на ґрунті безправного державно-політичного положення поневолених народів та надправного, так сказати фактичного істнування держави, себто власне державно-пануючих народів.

Сю аномалію в сучасних державно-національних відносинах мав певно на думці великий німецький філософ-поет, Фр. Ніцше, кажучи в славетнім своїм творі: „Десь є ще народи та отари, але не у нас, мої брати: тут є держава. Держава? Що се таке? Се найзимнійше зо всіх зимних чудовищ. Зимно воно також бреше. І ся брехня виповзає з його рота: „Я, держава, — на рід!“

В сих словах автора „Also sprach Zarathustra“ мистецьки засований той факт, про який ми вже згадували вище; себто виліплюваннє нації державою, чи верховодство державно-пануючих народів над недержавно-кріпацькими.

Такий стан річей і звязану з сим сучасну кризу державности обумовлено й уможливлено фактичним браком правних підвалин в державно-національнм життєу нашої доби. Державне право взагалі, міжнародне (власне міждержавне, бо справжнього міжнародного права — себто такого, котре б нормувало співжиттє та взаємини народів, яко таких, без огляду на їх державно-політичну

приналежність, — немає ще й досі, а його витворення буде одною з найпекучіших справ повоєнної майбутності) зокрема існували здебільшого в теорії: в кодексах та літературі, але реально над ними всевладно та свавільно панував фетиш державної суверенності, себ-то, матеріальна сила та міць. Не дарма славетний Бернгарді, захоплений апольоет сього державного абсолютизму, автор сенсаційної праці „Німецьчина й найближша війна“ — з пихою проголошує: „Дбати про свою силу, ось — найвищий етичний (!) обов'язок держави“ і вважає війну „етичною konieczністю“ в міждержавнім життю, а поруч з сим п'ятує пацифічні прямування, яко неморальні (!), пацифістів же лає „нікчемами“.

Доки отже існуватиме такий державний абсолютизм, доки суверенність окремих держав та народів не матиме над собою якогось вищого загального обов'язуючого всесвітнього, міжнародного трибуналу, котрий нормував би взаємні відносини між державами та народами, а головно унеможлилював би вибрики та примхи їх абсолютизму, доки, словом, державно-національне життя не будуватиметься на певнім непохитнім правнім ґрунті, — доти всі спроби поладження вищезгаданого державно-національного антагонізму й звязаної з сим сучасної державно-національної кризи будуть сизифовою працею.

Д. Й. Гіль, автор цікавої розвідки „Організація народів і сучасна держава“ вельми переконуюче з'ясував сю неможливість оздоровлення сучасного міждержавного життя, спочиваючого на необмеженім абсолютизмі надправної суверенності. Ось що каже він з сього приводу: „Колп держава абсолютна, немає нікого над собою й не підлягає ніякому закону, тоді неможливо зорганізувати народи в правнім розумінню, і тоді мусить остати ся на віки, вічні стільки чисто самовільних одиниць, які анї не підлягають ніякій управі, анї не дозволяють собою управляти — скільки є суверенних держав, наслідком чого в області інтер-національних зносин віки вічні запевнилося б анархія“.*)

З сеї останньої уваги видно, що майбутнє удержавлення недержавних, поневолених народів не усове ще згаданої державної кризи й зовсім не обмежить існуючої анархії

*) Цитую за дуже цікавою, присвяченою интересуючій нас тут справі розвідкою Реннера, „Нація яко правна ідея й Інтернаціонал“ (1915, стр. 11), в котрій докладно обговорено вищезгадану кризу сучасної державности.

в інтернаціональнім політичнім життю. Подекуди навіть ще збільшить її, збільшуючи так сказати, число державних абсолютистичних суверенностей.

З сього очевидно не випливає, що самостійницькі прямування поневолених народів треба якось обмежувати чи гальмувати. Се лише значить, що їх треба полагодити новими методами, а саме: на точно та ясно сформулованій правній основі. Крім того, се значить ще, що так само треба перебудувати і все існуюче державне життя, себто, що майбутня правно-політична реформа має охопити собою не лише недержавні, але й державно-пануючі народи. Се, словом, має бути загальна ревізія державно-національного „status quo ante“ та існуючого національного „стану посідання. Не якась доктринерська реформа, розвалююча живе буття во ім'я мертвого теоретичного догматизму, але саме навпаки, раціональне та доцільне уладження державно-національного існування згідно з вимогами й умовами, як об'єктивно-зовнішнього, так і об'єктивно внутрішнього характеру.

Коли для сього треба насамперед повалити ненаситного молоха державно-абсолютистичної суверенности, то рівночасно необхідно доповнити сю деструкційну працю відповідним позитивним чинником, себто політично державно-правним унормованнем нації, яко такої.

Річ дуже цікава та гідна уваги: засаду суверенности нації проголошено, як відомо, вже французькою революцією, але фактично її поширено тільки на державні нації.

Недержавні та поневолені народи не мають правно-призаного характеру ані по сей час. Під сим оглядом їх уважаєть ся за свого роду живий інвентарь чи рухоме майно тої держави або тої території, до котрої вони належать чи котру заселяють. Навіть в чисто культурних справах на інтернаціональнім форумі, вони мусіли здебільшого виступати анонімно під загально-державною фірмою, бо більшість інтернаціональних наукових, мистецьких, професійних і партійних організацій та товариств будуєть ся на принципі державної, а не національної репрезентації. Навіть соціалістична інтернаціоналя питома та здебільшого тримала ся сеї засади, зробивши виїмок для Поляків, соціалістичні партії котрих — з усіх трьох „заборів“ — мали в ній спільне національне представництво. На міжнародних виставах, напр., народи бувшої царської імперії та габсбурзької монархії мусіли фігурувати під російською й австро-угорською державною етикеткою, а не під власною національною фірмою.

Сей парадокс сучасного державно-національного безглуздя чи не найяскравіше проявляв ся в Австрії, в сій класичній державі національних проблем. Отже ані в сій реторті національної різноманітності, нація, яко така, не мала правно політичного характеру. Австрійська конституція знала лише державну та кравві мови, далі, „коронні краї“, але для неї не існували живі представники обох, себ-то народи.

І коли саме від мая (1917-го року) серед поведених австрійських народів вибух стихійний рух в напрямі здобуття для себе правно-державного признання, — він зустрів ся з не менш стихійним відпором з боку австро-угорського німецько-мадярського пануючого елементу, цупко обороняючого їх дотеперішній національний „стан посідання“, оснований на традиційнім анахронізмі. Вихід з сього фатального лабіринту один: дотеперішній державно-суверенний абсолютизм треба скасувати. Право політичного самоозначення необхідно признати всім народам однаково: державним, як і недержавним. Се значить, що потрібно скасувати фєвдально-національні привилєї пануючих народів-патриціїв, а рівночасно признати поневоленим народам-плебейцям державно-політичну рівноправність. Загалом отже дотеперішню засаду, державно-національної суверенности треба замінити прінципом державно-національної автономности.

Ми знаємо, що се останнє слово — залякає деяких фанатичних самостійників, бо автономія досі здебільшого означала саме обмеженне самостійницьких прямувань поневолених народів, мала бути для них суроґатом куцої незалежности, а до того ще, коли не з ласки, то принаймні з дозволу державно-пануючих.

Одначе не слід ніколи бути рабами слів чи абстрактних понять. В нашім державно-національнім розумінню поняття автономія, — (яке зрештою зовсім не суперечить фактичному його змісту, автономія ж дослівно означає самозаконність та самоуправу) — вона не лише що зовсім обмежуватиме осягненне національної незалежности всім народам, а в додатку ще — що особливо важно з огляду на дотеперішній розвиток міжнароднього життя в дусі засади: „війна всіх проти всіх“ — забезпечує здійсненне інтернаціональної солідарности людства, реалізацію заповітної його мрії „вічного миру“, сеї вчорашньої утопії, сьогоднішньої можливости, а завтрашньої неминучости.

В нашій розумінню автономізм має стати правовою нормою нового майбутнього державно-національного життя отже загальною засадою дальшого державно-національного будівництва, а не образливою милостинею, кинutoю з палаців державно-пануючих патрициїв до загарбаних їми насильно власних хат народів-кріпаків.

Такий автономизм не обмежуватиме природних вольних прямувань поневолених народів, але тільки унеможливуватиме дотеперішню сваволю державно-пануючих народів під егідою суверенного абсолютизму, таким чином отже спричинить ся до здійснення нарешті засади національної рівноправности, яко обов'язуючої та основної норми майбутнього державного життя.

Реннер (котрий, як ми вже вище зазначили присвятив спеціальну розвідку вивченню сього дуже цікавого боку національної проблеми) так характеризує зміну, яка спричинить загальне правне унормування нації: „Наслідком такого перетворення нації в правну особу досягається очевидно новий й вищий ступінь культури який відбігає від попередніх так далеко, як часи цивільного процесу від часів права п'ястуга, а до того ще досягається його так, що притім не потребує й не буде затрачувати ся ні один культурний елемент, який містить ся в національності« (цит. праця, стр. 18).

Таким автономічним унормуванням державно-національних відносин усунеть ся дотеперішній конфлікт та антагонізм між державою й нацією, скинеть ся нарешті пута національного феудалізму визиск та поневолювання одних народів другими, — словом, всі добре та загально відомі національні злидні останнього часу. Се, на нашу думку, шлях до витворення того нового світогляду щодо державно-національної проблеми, котрий передбачає Челлен, констатуючи невистарчальність існуючих ідеологій в сих справах, які трактують взаємний стосунок між державою та нацією дуже однобоко або сутодержавно, або знову сутонаціонально.

Наслідком сього відпаде, нарешті, небезпека того, щоб політичні прямування й розвиток якогось народу могли загрожувати світовий мир або були підпалювачами чи вогнищем міжнародного пожару, як се бувало звичайно досі, з чим саме числить ся Челлен, признаючи нації право самоозначення під політичним оглядом лише яко право на зєднання і тільки з застереженням (оскільки се не спричини-

до б якогось міжнародного конфлікту) — на повну самостійність.

З хвилиною бо, коли впаде деспотичний фетиш абсолютної суверенності, коли отже всі держави та народи будуть рівноправні, себто в однаковій мірі автономні й відвічальні перед міжнародним державно-національним правним трибуналом та езекутивою, якісь заколоти чи пожари на ґрунті політичних прямувань поодиноких народів будуть неможливі, позаяк не буде викликаючих їх причин: національного утиску та визиску, словом, дотеперішнього національного поневолення й феудалізму.

Так згодом припинить ся природним шляхом дотеперішні боротьби й ворогування між нацією й державою. Процес унормування державно-національних відносин, як він нами тут передбачаєть ся, де-в-чим нагадує перебіг та розвиток відносин між поодиноким особистостю й суспільностю в громадським життю.

Тут довший час лютувала неначе непримирна вороженча між індивідуально-еманципаційними прямуваннями поодиноких осіб та суспільно-поневолюючим абсолютизмом загалу. І тут в жертву молохови суспільної суверенності приносило ся живі й природні інтереси й потреби поодиноких людей. А яко протест проти сього суспільного деспотизму часами здіймав ся бунт антисоціального індивідуалізму, котрий найрадше розторожив би в щерьть весь будинок суспільности й на руїнах його піднес би прапор протисуспільного еґоїзму, себ-то індивідуального абсолютизму.

В новій добі поладодження сього індивідуально-соціального антаґонізму відбуваєть ся по діагоналі, пробігаючій більше менше посеред між крайніми полюсами сих неначе супротивних прямувань. З одного боку повалено фетиш суспільного авторитаризму й поруч з сим признано суспільностю природні права індивідуальности, а з другого — поруч з сим почали притупляти ся гострі грані протисуспільного експентричного індивідуалізму й признано природні потреби та права суспільного загалу. Одним словом, суспільність ніби почала індивідуалізувати ся, а поодинокі індивіди — усуспільнювати ся.

Повної гармонії між ним ще, правда не осягнуто, але принаймні знайдено шлях, йдучи по яким, можна прийти до неї. Сей шлях веде до нової суспільности, яка під сей час уявляєть ся в образі соціалізму. Отже й се не випадкове, що таке розв'язанне національно-державної проблеми, про

яке була мова вище, випрацьовано соціалістичними теоретиками (Бавером, Реннером, Жоресом*) — і що вповні може здійснити ся лише в соціалізованій суспільности.

Значить се нове розв'язання вимагатиме й нових, відповідних до нього, форм державно-національного будівництва, бо в дотеперішніх старих полагодах існуючих державно-політичних справ не могло-б вповні зреалізувати ся, як се ми побачимо в дальшій нарисі сеї розвідки.

Вже по видрукованню попередніх розділів сеї праці, автор мав нагоду познайомити ся з дуже цікавою й вчасною розвідкою відомого чеського вченого д-ра Ф. Вейра (Weyr): — *Soudobý zápas o nové mezinárodní právo* — (Сучасна боротьба за нове міжнародне право, вийшла в моравськїм Берні, 1919), в якій фаховим дослідником переведено безоглядну критику дотеперішнього міжнароднього права й вельми переконуючо засовано повну його невдержність як загалом так і зокрема щодо існуючої в нїм фетишизації принципу державної суверенности, яку ми поборювали тут, яко вже зовсім перестарілу й неутримальну (пор. стр. 83—94).

На думку цитованого вище чеського вченого „суверенність“ є... найгодовнійшою, а zarazом і найфатальнійшою прикметою юридичних суб'єктів існуючого міжнароднього права. (75). „Самозначенне народів“ — каже він далі — є... найбільшим ворогом сеї старобулої державної „суверенности“. З прийяттем одного з сих двох постулятів конче падає другий“. (101).

Не абсолютистична й самовільна суверенність поодиноких держав, але колективна суверенність „Союзу народів“. Не принцип сили, себто иншими словами — право п'ястука, що досі найбільш було рішаючим в міжнародніх зносинах, але засади правної й моральної справедливости та відвічальности треба положити в основу нового майбутнього міжнароднього права. „Не військові події та результати битв, як каже Вейр, але льобічні аргументи та етичні принципи мали-б бути рішаючими для будучого упорядкування міжнародніх відносин...“ (115).

Цитована тут вище чеська праця не обмежуєть ся однак лише критикою дотеперішнього старого міжнароднього права:

*) Пор. про се відповідні уваги в III-ім розділі.

друга її частина присвячена з'ясуванню нового міжнародного права. Під сим оглядом дуже цікавими й повчачими являють ся нариси про „самоозначення народів“, про „Союз народів“ та про „відзброєння народів“, які слід було б переложити на українську мову з огляду на оригінальність їх думкового змісту та загально принципіального трактування чеським дослідником досі все ще раціонально не полагодженої державно-національної проблеми...

VI. Національно визвольні прямування й існуючі типи держав.

Минув якраз рік*) від часу, коли написано попередні нариси сеї розвідки. Між тим в загально-міжнародній ситуації в звязку з всесвітньою війною дійшло до епохальних — майже неймовірних — переворотів. Мілітарно-стратегічний успіх осередніх держав, який досяг свого вершку в першій половині 1918-го року, потім від невдалої німецької спроби прорвати ся до Парижу почав очевидно занепадати, аж на початку осені спав до перифея катастрофального їх погрому, розпочатого капитуляцією Болгарії, яка автоматично майже викликала відтак повний розпад всього хитро сконструованого механізму почвірного союзу.

Болгарія була свого роду його життєвим центром, утримуючим в рівновазі весь складний механізм сього мілітарно-політичного спілчанства осередніх держав. Коли отже з сього механізму випала болгарська його точка опертя, повний його погром був вже лише справою недалекого часу. І дійсно після болгарської капитуляції — турецька була вже тільки льогічним висновком; так само, як і катастрофальний розпад чорножовтої габсбурзької монархії. Ізольована Німеччина очевидно не могла довго сама утриматися. Соціально-політична революція німецького люду з очевидними большевицькими тенденціями була відтак неминучою відплатою за страшенні злочини прусько-гогенцолернівського абсолютизму.

Історія Європи не записала досі в своїх аналах таких бурхливо-революційних подій, як ті, яких ми були свідками наприкінці жовтня та протягом падолисту 1918 року.

Старий лад („ancien régime“), котрий почала розторощувати велика французька революція 1789 р., поваленне котрого відтак протягом XIX ст. було метою революційних вибухів (1830, 1848, 1871 pp.), а на сході Європи першої осінньої російської революції (1905—6 р. р.), смертельний удар котрому нанесла друга, весняна російська революція (1917), і котрий потім в щерть розторощила большевицька її фаза — „старий лад“, котрий у своїх пережитках дуже цупко три-

*) Писано в падолисті 1918 р. І. Б.

мав ся ще в Пруссії, Угорщині та Австрії — розпав ся на наших очах від стихійного вибуху революції в осередніх державах, викликаній повною їх військовою поразкою.

В Австро-Угорщині — сій зразковій лабораторії національної інквізиції, — ся жовтнева революція мала виразно національно-політичний характер, була стихійним проявом самостійницько-визвольних прямивань поневолених австро-угорських народів. На руїнах чорно-жовтої монархії майже протягом одної ночі повстала низка самостійних національних республік: чесько-словацька, юго-славянська, австро-німецька, українська, малярська.

Поруч з соціально-політичним рухом, національний чинник відіграв отже найголовнішу роль в сій революційнім перевороті. Під його залізними ударами розпали ся підвалини старої державности, сього непримирного ворога політичного, соціального та національного розвитку й поступу. А разом з нею розторожена була твердиня національного фєвдалізму й скрізь побідно буцім-то запанувало чарівне гасло національного самоозначення, себ-то инакше кажучи — засада національної свободи та самостійництва.

Ми навмисно підчеркнули вище слова „неначе“ й „буцім-то“, позаяк в дійсности й на жаль так не стало ся ще. Бо національний фєвдалізм був многоголовою гидрою. Державність пануючих народів була лише її панцирем. Революція розторожила його й відрубала пару голов сєї гидри. Але лишєли ся виші в постати всіляких „історичних прав“, територіяльного ідопоклонства, географічних або економічних необхідностей, які народи-пани пустили саме в хід проти визвольно-самостійницьких прямивань народів-кріпаків, аби вратувати що ще вдасть ся з старого національного „стану посідання“, щоб не випустити зовсім зпід своєї опіки досі поневолених народів.

Саме в бувшій Австро-Угорщині — сій клясичній державі національних антагонізмів — найкраще можемо бачити сю останню боротьбу пораженого на смерть старого режиму національного панування проти нового життя національної свободи.

Здавало ся, що там — після повалення чорно-жовтого абсолютизму та німецько-малярської гегемонії — має настати справжнє національнє Ельдорадо, та що ся наддунайська держава стане зразковим прикладом ужиття в дійснім життю вишєзгаданого гасла національного самоозначення; тимчасом так не стало ся. Навпаки майже скрізь на пери-

ферії новостворених національних держав дійшло до дуже ворожих проявів і навіть озброєних конфліктів. (Пор. мадярсько-чесько-словацьку війну, італійсько-югославянський спір, польсько-українську криваву розправу в Галичині, мадярсько-інородський конфлікт взагалі, німецько-чеське чимале напруження з приводу т. зв. „Deutschböhmern“ то-що).

Отже замість національного Ельдорада, кривавий привид національних воєн, або, коли хочете, подібна балканізація національних відносин, як в Росії після повалення революцією царської „в'язниці народів“, а особливож після берестейського „миру“, котрий старими методами розв'язав складні й заплутані східно-європейські національні проблеми.

Насовуваєть ся, природна річ, питання: чому се так є? Хто винуватий в с'їм? Бо що-ж може бути простішим, ніж скрізь справедливе й однакове ужитте чарівного гасла національного самоозначення!!

Ми вже звернули увагу на те, що одним з винуватців, причиняючих с'їй національний хаос, — є старі темні сили, які не хочуть добровільно зрікти ся національного панування. Попри се співчинником подібного роду є далі т. зв. „національний егоїзм“, „національна рація існування“, „національна логіка“ й загалом суб'єктивне й, коли так можна сказати, націоцентричне трактування національних справ однаково здебільшого, як з боку старих державно-пануючих народів, так і молодими поневоленими та простуючими до визволення народами. Психологічним висловом сього національного ексклюзивізму є „to со іn nе go“, що Челлен формулував як свого роду детермінізм в національних відносинах, унеможлиwiająчий дійсно об'єктивне й безсторонне трактування спірних справ поміж народами.*)

*) Для ілюстрації наведемо хоч би с'їй приклад з сучасної національної пражки. Австрійські й чеські Німці домагають ся відокремлення північних частин Чехії яко самостійної німецької провінції т. зв. „Deutschböhmern“ покликаючися на засаду національного самоозначення (зрештою не зовсім оправдано, бо в с'їй провінції німецький елемент не творить компактної маси, а потім у ній є чимало чеського елемента й ще більше примусово та лише зверхньо по нїмчених Чехів. По жовтневім перевороті протягом кількох днів зголосило ся коло мільона таких бувших „Німців“ до Чехів). Одначе історично, географічно й економічно с'їй край „Deutschböhmern“, творить органічну складову частину всеї Чехії й тому Чехи не хочуть навіть чути про відокремленне с'їй півночі змкненої області, geschlossenes Sprachgebiet, уважаючи її німецькі сепаратистичні прчмування за прояв безглузлого націоналізму. (Пор. про с'ю справу інформаційну збірку статей: — Český živel v „Deutschböhmern“,—

Сей національний субективізм народів не міг би однако відігравати великої ролі (принаймні тепер, коли повалено режим державно-політичного абсолютизму), як би його не підтримували й надалі чинники об'єктивного характеру, унеможливляючи простолінійне розв'язання національних проблем в душі абсолютного застосування лише до етнонаціонального принципу.

Вже в попередніх розділах сеї розвідки, де говорило ся про структуру держави й органічні елементи нації, зясовано, як різнманітна їх істота та як переплутані й ускладнені впливами інших чинників (прикл. географічного, економічного, історичного то що) взаємини нації й держави. А проте національний принцип здебільшого ще й досі вважаєть ся як не за єдиний, то в кожному випадку за найголовніший державно-творчий фактор.

Воєнним погромом центральних держав і революційним переворотом в них, національні справи, якими слабувала колишня Австро-Угорщина, а подекуди й Німеччина розв'язано *via facti* й здебільшого кожним поневоленням народом по лінії власного національного прямування та без огляду (або порівнююче з дуже малим оглядом) на суперечні або протилежні національні тенденції інших народів-сусідів. Звідси саме вищезгадана балканізація національних від-

зладжений проф. Д. Капрасом, Прага 1918). З другого боку Чехи вимогли для своєї нової держави так само на основі засади національного самоозначення угорську Словаччину й обурюють ся, коли Маляри протестують проти відокремлення сеї своєї провінції з тими-ж самими доказами, з якими вони з свого боку виступають проти сепаратизму „*Deutschböhmen*у“, себто-історичним, географічним й економічним.

Повну аналогію сих прикладів признає й чеський соц.-дем. публіцист Д. Гудець в своїй цікавій новій брошурі — *Sebeurčeni (самоозначення) národů a marxism.* (Критика марксизму з hlediska (погляду) národnostního) Прага, 1918. „Без сумніву, територіально, фізіографічно й економічно нахил угорських Словаків мусить бути від Карпатів додолу, до Дунаю, Будапешту, Відня, а зовсім не через Мораву до Карконошів, Рудних гор, до Лаби й Волтави та Праги. А в Чехах знову природний й економічний нахил не може йти через Велетневі й Рудні гори до Німеччини та Берліну, але йтиме до центру власної країни, до Праги...“ (стр. 26).

Всеж з погляду чеської національної логіки Словаччину треба прилучити до Чехії, а „*Deutschböhmen*“ не сміє відокремити ся й прилучити ся до Німеччини.

Ми лишамемо наразі осторонь морально-психичний та утилітарно-політичний бік сеї справи, з якого Чехи мають порівнююче рацію, але зясовуємо на сїм прикладі подвійну мірку національної логіки в абсолютнім її прояві.

носни в бувшій наддунайській монархії, в своїй основі серйознійша й заплутанійша, ніж би се на перший погляд могло здавати ся

Словом, як в пореволюційній Росії, так і в розбитій Австро-Угорщині покищо національна справа не полагоджена новими методами та в дусі принципіальних норм, котрі могли-б усунути й унеможливити дотеперішню національну ворожнечу й стали війну. Здебільшого се було послуговуванням лише новими гаслами при утриманню дотеперішньої державно-національної техніки.

Через таке полагодження національні справи й спори, ще не усовували ся з черги політичного життя. Вони лише набули інших форм. Причина сього спочиває головно в тім, що дотеперішні державні типи здебільшого не надають ся вже до раціонального й об'єктивного розв'язання й здійснення національних прямувань недержавних народів. Зясуванню сього боку цікавлючої нас проблеми присвячуємо дальші сторінки сього нарису, які мають бути критикою дотеперішніх державних типів в їх відношенню до нації та знадібками до нових організаційних форм, уможлиwiająчих мирне співжитте нації з державою.

Насамперед одно застереження. Не має таких панацей, таких універсальних ліків, які-б усунули раз-на-все всі національні домагання та розв'язали-б національні спори так, аби се заспокоїло всіх заінтересованих співучасників. Неможливість такого ідеального полагодження національної проблеми обумовлено саме неможливістю точного розмежування народів наслідком причин і мотивів географічного, економічного, історичного й культурного характеру.

Істнуючий капіталістичний лад, спочиваючий на засаді визиску, а ргіогі виклював можливість національного миру й згоди та природно наслідком неоднакового суспільно-господарчого розвитку поодиноких народів, — підтримував й спричиняв національну ієрархію, поділяючу народи на панські й кріпацькі.

Сей капіталістичний лад всесвітньою війною вбивчо доторкнуто в саме серце, підміновано в його підвалинах. Червовий прапор соціалізму починає побідно повівати над ним. Але було би наївністю гадати, що на другий день по остаточній ліквідації війни, в Європі запанує справжній соціалістичний лад. В найліпшій випадку Європу „соціалізуєть ся“ в роді Австралії, себто *de facto*, вперше вповні

з демократизується в її політичній і суспільній життю. В сій майбутній напівсоціалістичній режимі, національні антагонізми очевидно притуплять ся, але не щезнуть зовсім. Вони існуюватимуть лише в інших формах. Не так отже в суспільно-господарчій виді, як головню в політично-культурній формі саме там, де дотеперішніми державними методами витворено нові національні ірреденти, або утримають ся чималі іншонаціональні діаспори.

Повторюємо: реально трудно уявити собі такі державно-політичні форми, які задовольнили би всі національні індивідуалізми. В сій саме спочиває найфатальніший трагізм державно-національних взаємин. Реннер плястично зясував його, кажучи: „Домагання нації й держави стоять супроти себе як квадрат та круг. Квадратури круга не найдено; так само ніхто не винайде й чарівної формули, яка державу з нацією звяже без жадного тертя“...*)

Сього не слід забувати, приступаючи до спроб розв'язання національної проблеми. Завданням реальної політики може отже бути: в межах можливости звести до мінімуму се фатальне тертя поміж нацією й державою; усунути все зайве, що спричинює його; забезпечити всім народам можливий максимум національного розвитку й поступу.

Тому треба шукати таких нових державно-політичних типів, в яких сі вищенаведені постуляти можна було би як найкраще та найпевніше здійснити.

*

Але раніше, ніж шукати нових шляхів до полагодження сеї найбільш палкої й болючої справи нашого часу, мусимо в загальних рисах зясувати дотеперішні головні типи, держав з узглядненнем національного елементу в їх структурі.

З огляду на інформаційне лише завдання сих нарисів й обмежений їх розмір ми можемо тут лише загально порушити сей вельми цікавий момент національної проблеми, відсилаючи читачів для близшого ознайомлення з ним до нище наведених праць Бавера, Реннера, Кавцького та Челлена, де їх вельми цікаво й докладно зясовано.**)

*) Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen (Право народів на самоозначенне). Липськ—Відень 1918 стор. 228.

**) Пор. цитовану вже тут монографію дра Бавера: Nationalitätenfrage und Sozialdemokratie (Нац. справа й С.-Д.), особливо III й IV, частина. Реннер: Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen (Право народів на самоозначенне), т. I. Його ж збірку статей: Öster-

Що до сього істнують власне два зовсім протилежні погляди. З одного — тип національної держави (Nationalstaat) є й має бути найліпшим розв'язанням національно-самостійницьких прямивань нашого часу. Оборонці сеї теорії добачають в новітній історії Європи від середини XIX ст. побідний поступ сього державного типу.

З другого погляду — національна держава, спочиваюча монополю на національній засаді, яко виключнім державно-творчим чиннику — була лише переходовою фазою в новочасній історії європейського державного будівництва; була інгермеццо, відповідаючим весняному романгизмови ліберального демократизму, економічним відповідником якого був молодий повстаючий капіталізм. Національна держава, на думку прихильників сеї другої теорії, є висловом лише буржуазної демократії. З розвитком капіталізму, з переходом його у вищу фазу переважно фінансового капіталу, рамки її вже не вистарчають навіть для господарчого поступу та розцвіту й державно-пануючого народу.

Наслідком сього de facto національна держава згодом й спроквола природним розвитком капіталістичного поступу перетворюєть ся в новочасний тип держави національностей (Nationalitäten-Staat), який не лише більше відповідає розвитковим тенденціям капіталістичної еволюції, але й є раціональнішим з огляду на розкладову ролю геоморфологічного фактора в життю народів, часто унеможливаючого їх повне зєдинення в однім державнім організмі.

Тому, на думку ідеологів сеї другої теорії, типом майбутности є зовсім не національна держава, але держава національностей, сеї неминучий етап до всесвітньої федерації, до будучої світової спілки народів, в якій нарешті остаточно й навсе та однаково справедливо для всіх народів поладить ся всі національні антагонізми й спірні справи.

Історично перша теорія повстала в революційній атмосфері „весни народів“ 1848 р., окріпла відтак і зміцніла в імпозантнім здійсненню італійського зєдинення й утворення

reichs-*erneuerung* (Відновлення Австрії) т. I. 2 розділ; Челлен: *Der Staat als Lebensform* (Держава, яко форма життя); головно III розділ. І нарешті Кавтського також наведену вже тут розвідку: *Die Befreiung der Nationen* (Визволення народів — в Києві вийшов її укр. переклад), саме IV і V її нарис. Його-ж нову брошуру: *Serbien und Belgien in der Geschichte* (Сербія й Бельгія в історії), нарис посліднього розділу. В решті, В. Левинського „Народність і держава“.

самостійної італійської національної держави, далі не менше вражаючого переведення німецьких національно-державних прямувань. Не є випадком, що ся теорія має первісно італійську сигнатуру, що Манчіні клясично її зформулував у славетнім своїм відчиті (1851 р.) „про націю яко основу міжнароднього права“ (*Della nationalità come fondamento del diritto delle gente*), в котрім він національний принцип — сю „святую й божу річ“ (*santa e divina cosa*) — проголосив виключним державно-творчим чинником (Челлен, 128) й що Мадзіні був й лишив ся ніби історичним втіленням сеї націо-державної ідеології.*)

Ся теорія стала отже політичним каноном державної філософії ліберального демократизму, себто *de facto* й згодом молодого стану, „*tiers état*“ (буржуазії), а відтак у поневолених та недержавних народів, віроісповідною ідеологією національної демократії й навіть соціалізму національного напрямку.**) Блюнчеллі ляпідарно зясував основну суть теорії в сих кільканайцяти словах: — „Кожен нарід є покликаним й управненим утворити державу. Як людство є розділено на певне число народів, так світ має бути розділеним на таке-ж саме число держав. Кожний нарід — одна держава, кожна держава — одна національна істота“. (Підкреслено мною. І. Б.). З сеї формули випливає насамперед домагання національного зєднання, а відтак постулят національної свободи та державної самостійности для кожного народу.

Діланне її в політичнім життю є двоякого роду: 1) інтегральне — оскільки національна держава повстає шляхом політичної кристалізації з існуючого національно-політичного аморфізму, себто конкретно кажучи, через усуненне дотеперішнього дрібнодержавного національного партикуляризму (напр. повстанне новочасної італійської й ні-

*) Про соціалізм в його відношенню до національної справи пер. вище III нарис сеї розвідки. Про спеціальне його відношенне до порушеного в сїм розділі питання й особливо про еволюцію соціалістичного думання що до сього підчас війни див. нашу статтю: — „Соціалізм й націон. питання — (Вістник політики, літератури й життя, 1918 ч. 35—36). Звертаю увагу при сій нагоді на цікаву вищепитовану чеську брошуру Гудця — Самоозначенне народів і марксизм — в якій добре скритиковано ортодоксальне марксистське розумінне національної проблеми.

**) Пор. напр. що до сього заголовок недавньої розвідки Реннера: *Marx oder Mazzini?* в „*Kampf*“ 1918. р. V.

мецької держави через систематичну інтеграцію попередньої італійської й німецької дрібнодержавности); а відтак 2) воно буває також диференціальне, а саме в тім випадку, коли під розкладовим впливом сепаратизму старі ріжнонаціональні державні конгломерати розпадають ся на свої національні елементи. (Прикл. повстання балканських держав в наслідку розкладу Туреччини).

Се очевидно лише схема, в яку оборонці першої теорії хочуть втиснути всю державно-політичну історію від середини минулого століття. На їх думку протягом сього часу не повстала ніяка нова державна організація, що суперечила б духови національної засади яко державно-творчого фактору. Челлен завважає з приводу сього: — „Коли дійсна державна істота може далі жити й іншими ніж національними коріннями, то на-будуче все-ж-таки жадна нова держава не може повстати помимо сеї живої особистости. „По відкриттю істоти нації на-будуче не може держава мати иншого джерела та підвалини“.

(Стр. 208. Підкреслено мною І. Б.)

Навіть анексії в минулім століттю відбували ся, по твердженню прихильників першої ідеології, не в протинаціональнім напрямі. К. Кавтський, котрий зовсім слушно пояснює генезу національної держави з політичних розвиткових тенденцій новочасного демократизму та національно-визвольних прямувань у звязку з ним серед відроджених т. зв. „неісторичних“ народів, — з приводу анексій в новітній добі каже: „Дійсно важніші зміни границь й анексії, які в Європі стали ся за останні сто років — в Італії, Німеччині, на Балкані — відбували ся в напрямі національної держави, а не проти неї“ (Befreiung der Nationen, 21).

Ми казали саме вище, що Кавтський повстання національних держав обумовлює потребами новочасного демократизму, політичними прямуваннями пробуджених кріпацьких народів, котрі домагають ся повної власної самостійности. Одним з найголовніших моментів при сїм є державна мова, якою в часах поступової демократизації політичного й громадського життя очевидно може бути лише національна мова народних мас. Власне ся справа державної мови й урядування стала головним камнем преткновения в життю ріжнонаціональних держав, як наприклад. в Австро-Угорщині.

„Національна держава — завважає що до сього Кавтський — зі становища демократії безперечно є найліпшою формою держави, а саме такою, в якій народня маса найскорше може мати вплив під політичним оглядом, бо вона там в своїй суцільности посідає державну мову, мову політичного життя, політичного інформування й агітації“ (Там же 27).

На його думку державно-творчий процес нового часу в звязку з розвитком капіталізму та поступом демократизму йде по лінії достосування держави до національного, а не ріжнонаціонального типу. (Там же 23—24).

Доказом сього, крім вищенаведених прикладів, мали бути австро-угорський дуалізм від 1867 р. (яко перехідний етап мадярського сепаратизму) й відокремленне Норвегії від Швеції в 1905 р.

Зовсім инакше та майже протилежно поясняє ся новочасну політичну історію Європи під націо-державним оглядом представниками другої з вищезгаданих теорій що до сеї справи, а саме й головнo т. зв. австро-марксістською школою, оригінальними ідеологами якої є відомі віденські соціалістичні письменники др. Бавер та др. Реннер.

На думку сих останніх не національна держава, але держава національностей є державним типом майбутности. Національна держава була лише перехідною фазою в державнім будівництві Європі, яка свого найбільшого розцвіту досягла в часі італійського та німецького державно-національного зєднання, отже в межі часі 1848—1878 р., але зовсім не була й не є провідним мотивом всеї політичної історії від середини XIX ст.

Навіть навпаки наслідком економічного розвитку й поступу капіталізму від примітивної націоцентричної фази до всесвітньої господарки нашого часу — завважає ся спрокволий зріст й перетворюванне національної держави в державу національностей. Природний сей процес на півдні й сході Європи підтримує ся чимало геоморфологічною структурою її (на Балкані та в бувшій Росії, а подекуди й в Австро-Угорщині), яка майже унеможливляє переведенне там засади національної держави та містить передумови утворення тут держав ріжнонаціонального типу.

З сього погляду Австро-Угорщина — ся „образна національної засади“ — не була отже зовсім державним анахронізм-

мом, засудженим на неминучу смерть, але, кажучи словами прихильника національного принципу Челлена: „всесвітньою державою en miniature“, завданням якої було поладити чималу справу „злучення в одній політичній єдності різноманітні й до того ще свідомі сеї своєї різноманітності людські породи“.*)

Се була ніби експериментальна лабораторія, в якій треба було дійти до синтезу державного з національним елементів та винайти нову формулу для державного типу майбутності.

Бавер в своїй цитованій монографії старався доказати, як в дійсности й під впливом економічного фактору національний демократизм, під знаком котрого повставали національні держави, поволі еволюціонував в національний імперіялізм, наслідком чого „вже не національна держава, але імперіялістична держава національностей являється метою її (національної буржуазії І. В.) прямувань“ (І. с. 426).

На думку Реннера так само для майбутньої організації людства „держави національностей є правзором й емпіричним каменем“ (Selbstbestimmungsrecht..., 94). Національний імперіялізм Бавера він називає паннаціоналізмом та уважає сеї останній за характеристичну позначку сучасного вищого шаблю капіталістичного розвитку.

Ми пригадаємо тут читачеві вже цитовану вище формулу національної держави, яку дає Гессен в своїй розвідці „Нарід і нація“: „Національна засада — каже він — однаково тріумфує як в тім випадку, коли нація творить державу, так і в тім, коли держава формує націю“.

Перша частина сеї формули відповідає первісній національній фазі новочасного державного будівництва, друга — є висловом паннаціонального або націоімперіялістичного періоду в ній, так характеристичного для кінця минулого й початку нашого століття.

Докази сього останнього наведемо низче. А тепер вернемося ще до дальшого зясування другої теорії в інтересуючій нас справі.

На думку Реннера новітня політична історія Європи достарчає більше прикладів на користь теорії про перевагу

*) Die Grossmächte der Gegenwart (Сучасні великодержави)

типу держави національностей над типом національної держави, ніж навпаки, як се старають ся доказати прихильники сеї останньої.

Критично розглядаючи державну карту сучасної Європи, він констатує, що в дійсности переважає нині скрізь тип держави національностей, а не навпаки. „Три скандинавські держави, відтак Голяндія, Еспанія та Португалія (отже зразки національного типу держави. І. Б.) — в ніякім випадку не є головними чинниками на світовім кону. Національна держава в дусі Мадзіні не є вже правилом або принаймні зразком. Історично уважані за зразкові національні держави, як Франція й Італія, переступили вже межі національних областей й уважають се поширення життєво-необхідним. Для них самих світова держава старого стилю є пануючою політичною думкою. Але світова держава є неминучо багатомовна, неминучо є державою національностей! Так отже національна засада належить вже до історії, як не тяжко націоналістови пізнати або признати сей факт“ (Oesterreichs Erneuerung, 27).

Реннер доказує далі, як національні великодержави (Італія й Франція, а особливо Англія) в своїм імперіалістичнім поступі саме остатніми часами здобули нові „окраїни“ й „інородців“ та як їх колоніяльна політика абсолютно нехтує національну засаду, підбиваючи не лише дикунські чи напівдикунські народи, але навіть й „інородців“ з конституційним ладом, або й європейською культурою (прикл. Мароканців, африканських Бурів то що).

На доказ переваги типу ріжнонаціональної держави він наводить далі Канаду та південно-африканську державну унію.

Правда й сі цитовані ним факти та докази ідеології першої категорії зводять до свого типу національної держави, а саме в дусі кінцевої частини вищезгаданої гесенівської формули, яка числить ся вже власне з державно-пануючим народом й після якої навіть бувша царська Росія та сучасна Англія уважають ся вельми часто національними державами.

Тут отже слід звернути увагу на те, як останніми часами робили ся національні держави навіть там, де населення в більшій чи меншій степені було ріжнонаціональне, але де положення „окраїн“ й „інородців“ було зовсім безправне.

Мусимо собі насамперед добре уявити, що засада національної держави *de facto* майже ніде (з винятком західно-

периферіальній зоні Європи, де се — про що говорило ся в попередніх розділах сеї праці — уможливлено відповідними геоморфологічними умовами, бо лише в сих частинах Європи географічні й етно-національні індивідуальности більш-менш покривали ся, так що принцип „одна нарід — одна держава“ міг бути справді здійсненним) — не була ідеально переведена. В дійсности або поза національною державою лишила ся частина незєднаного власного народу та кусник рідноїк раїні (отже т. зв. „terra irredenta“, як наприкл. італійська в Австрії), або знову — і се майже скрізь — в національній державі опинило ся чужомовне населенне та „окраїни“ (як прикл. Познанщина та Поляки, або шлезвицькі Данчане, ельзас-льотаринзькі Французи в новій німецькій державі, поза межами якої лишило ся однак 15 міл. Німців, не рахуючи до сього американських емігрантів та російських кольоністів).

Навіть такий клясичний зразок національної держави, як Франція, ще й досі має коло $2\frac{1}{2}$ міл. інородського ріжнонаціонального населення, себ-то принаймні 7%.

Коли отже нації не вдало ся здебільшого витворити держави в дусі національного принципу, то держава могла витворювати націю „по образу й подобию“ державно-пануючого народу.

Так почала ся скрізь програмова й примусова асиміляція „інородців“ та „окраїн“ в дусі державно-національної думки.

Безглузда русифікація поневолених народів в царській Росії, сумно-славетний пруський гакатизм в дусі гасла „ausrotten“ (внищити) і нарешті дикунська мадяризація в Угорщині, де de facto „інородці“ були в чисельній перевазі (53.6% проти 45.4% державно-пануючого народу) — се все практично-політичні результати новітньої методи витворювання „національної“ держави.

Ми їх зясуємо в кількох словах на клясичнім мадярськім прикладі, ширшому загалови досі на жаль менш відомім, ніж царсько-російський або прусько-гакатистичний способи насильного винародовлення.

В Угорщині в сій середньовічній камері національної інквізиції — державно-пануючий нарід (azurak kodó nemzet), себто Мадярський, в дійсности нетворячи навіть половини населення Угорщини, завзяв ся зробити з неї силоміць „національну“, себто мадярську державу й з сею метою

насильно змадяризувати немадярських іногородців („idegen a j k u a k“) отже більшість населення.

Сю паннаціоналістичну політику Мадяри почали переводити дикунськими засадами під відомим гаслом „мадярської державної думки“ (a m a g y a r á l l a m e s z m e).

Мадяри здійснювали сей свій ідеал з безприкладним майже ідеологічним цинізмом. Історик новочасної Угорщини й захоплений прихильник насильної мадяризації — Г. Бекшич (G. Beksiics) в своїй розвідці про дуалізм писав напр.: — „Зусилля перетворити історичну державу в національну віддавна було головною ознакою мадярської політики. Під час влади Тіси (Коломана, батька недавно застріленого угорського прем'єра, 1875—90 р. І. Б.) се прямування знову проявляєть ся й набуває впливу з одного боку тому, що щиро прагнуть ся, а з другого тому, що ся праця чудово вдаєть ся. Тим, хто се заперечує (де-які мадярські шовіністи не були задоволені навіть лютою мадяризаторською політикою Коломана Тіси. І. Б.) — можна відповісти статистичними даними, котрі постарчає перепис населення з 1880 р. й котрі засовують, який величезний успіх мала мадяризація, а новий перепис покаже се ще яснійше...“*) Згаданий мадярський історик ставить сю справу зовсім ясно та недвозначно: — „Або Угорщина стане великою національною державою, або перестане бути державою взагалі“ (I. c., 193).

Державні мадярські діячі, політики та головно преса прилюдно заявляли, що здійснення мадярської національної держави може стати ся лише шляхом безоглядної винародовлюючої політики.

Відомий мадярський політик й державний діяч барон Ванфі (V a n f f y) казав напр., що „без шовінізму не можна збудувати суцільної національної держави“ (idem, 199). Сей самий політик заявив у будапештській соймі, говорячи про національну державу: — „Ми хочемо правної держави, але її будуватимемо аж по забезпеченню національної

*) Цитую за чудовою монографією англійського публіциста Scotus Viator'a: — Racial problems in Hungary — (Націон. справа в Угорщині, вийшла в Лондоні в 1907 р.), в якій вельми докладно й детально засовано страшенну долю немадярського населення в Угорщині. Не маючи зараз під рукою оригіналу сеї гарної книжки послуговуюся чеським її перекладом: — Národnostní otázka v Uhrách — (Brno, 1913).

Се одна з праць, які треба би перекласти на укр. мову, тим більше, що автор пише в ній також і про сумну долю угорських Українців.

держави.. Інтереси угорської країни вимагають того, щоби сю національну державу збудовало ся на дуже шовіністичних засадах". (Підкреслено тут і далі мною І. Б.).

При иншій нагоді Банфі сказав: „Мирно сього завдання не можна полагодити. Ми з ними (іногородцями І. Б.) дорозуміти ся й угоду зробити не можемо, бо ми хочемо мадярської національної держави, а вони бажають ріжноромної держави, а в ній однакових прав для всіх народів“ (там же, 216). Тіса — син на однім банкеті (в 1905 р.) констатував: „Коли громадяне немадярські хочуть користати ся законними правами, вони мусять безумовно признати, що ся держава є мадярська“ (а Magyar állam).

В Угорщині, як відомо, на папері існує ніби ліберальний національний закон з 1868 р. (відома XLIV ст. основних законів угорської держави), котрим Мадяри звичайно й не без чималого успіху обдурювали Европу, представляючи їй свою державу яко „острів свободи“, проти політично-національного лібералізму й поступу якої невдячні „інородці“ неваче лише безглуздо й злочинно бунтують.

Отже про сей папіровий закон Тіса в згаданій будапештській промові говорив:

„Мадярський нарід не зобовязав ся, що сей закон признавितиме на все й що його не змінить... , як що змінять ся відносини і ми переконаємо ся, що сим законом даємо права своїм ворогам і таким чином ділаємо проти себе“ (217).

Прихильником безоглядної мадяризації був і инший мадярський політик та державний діяч Коломан Селі (Széll), на думку якого „насамперед треба забезпечити, щоби ся країна була мадярською, а потім вже хай буде освіченою, багатою, культурною й поступовою“ (218). Страшенно шовіністично писала про се мадярська преса. „Pesti Hírlap“ — один з найголовніших мадярських органів пинічно признавав ся напр.: „Ми, мадярська суспільність... хочемо абсолютно змадяризувати Угорщину“ (217).

Його не задовольнило-б те, як би „інородці“ були вірні мадярській державі, признавали-б мадярську державну думку, говорили-б по мадярськи, але заховали-би при сїм свою національну своєрідність та відрубність. Се для мадярського

провідного журналу замало: він хоче, аби все інородське в Угорщині було вщерть винародовлено й змадяризовано.

Ось як малярські патріоти уявляли собі плян утворення „власної“ „національної“ держави.

Ми присвятили трохи більше уваги сій малярській методі утворення національної держави, позаяк в ній вельми яскраво проявився державний паннаціоналізм так характерний для нашого часу повної дегенерації національного принципу — у всій його безглуздій виключності та звірючості. Ми не хочемо твердити, що сї малярські методи утворення нації державою є пересічною нормою в сучаснім політичнім життю. Але безперечно, що сей малярський рецепт є до вподоби всім визнавачам націоналізації держави з ріжномовним населенням; тільки що не скрізь і не всі паннаціоналісти мають цинічну малярську відвагу явно й прилюдно переводити сю зоонаціональну політику. Де-хто з них напр. у фаризейській гіпокризії покладає надії на „природну“ й „добровільну“ асиміляцію иншомовних „окраїн“. Але всі вони однаково примусовим чи непримусовим робом найрадше-б проковтнули „братерських“ інородців, як би сї опинилися під їх пануванням.

Саме тепер, коли на руїнах старих державних організацій з'являються нові, під національною фірмою, але здебільшого з чималим додатком інородського населення, справа набуває не-абиякого часового значіння. Щоб на будуче запобіглося таким винародовлюючим методам, якими послугувалася перед війною Угорщина, треба буде положення „окраїн“ й „інородців“ в чужих державах так міжнародно забезпечити, аби наперед унеможливилося сваволі державно-пануючих народів супроти них. Було-б фатальною похибкою покладатися що до сього на добру волю й справедливість сих останніх та на академічне захоплення їх гнучким і досі все ще мало фактично спрецизованим т. зв. „правом народів на самоозначення“. Бо не слід забувати, що в національних справах завжди й скрізь суб'єктивізм панує над об'єктивізмом, а „to со іннего“ є майже звичайною й пересічною нормою. В атмосфері сього національного суб'єктивізму й найідеальніше та найбільш справедливе „право самоозначення народів“ легко може бути зловжито задля національного поневолення недержавних народів, оскільки положення сих останніх не упорядкуются й непохитно

незабезпечить ся інтернаціонально. Але про се говорити меть ся в кінцевих увагах сеї розвідки.*)

Переглядаючи попередні сторінки сього нарису, читач міг легко подумати, що автор глузує з нього. З викладу обох головних теорій про взаємини між нацією та державою виходить, ніби обидві вони мають рацію та що реальне політичне життя Європи фактично потверджує, як першу, так і другу.

В дійсности-ж ані автор не глузував з читача, ані обидві сі протилежні теорії не є такі слухні, як на перший погляд може видавати ся. Кожна з них має лише зглядну рацію, але жадна — повної й суцільної, бо на інтересуючу нас справу вони задивляють ся з діаметрально протилежного становища й тому жадна з них дотикає лише одної її сторони, але на основі сього однобокого погляду рішає про весь зміст і характер сеї проблеми. Словом, се стара й відома історія про двох людей, що дивили ся з протилежних позицій на диск, з одного боку червоний, а з другого білий і страшенно спорили й переконували один одного, що сей диск є лише червоний або лише білий. В дійсности зглядну рацію мав кожний з них, повної не мав жадний.

З попередніх розділів сеї розвідки**) вже видно, що ідеальна національна держава в душі засади „оден нарід — одна країна“ не існує ніде, або в найліпшій разі є дуже рідким випадком. Що до сього мають отже більшу рацію прихильники теорії держави національностей, до котрих, яко одного з перших каменярів її, слід зачислити також Драгоманова, котрий задалегідь й майже пророчо відкрив деякі тайники націо-державного співжиття. Сі теоретики ріжно-національної держави мають рацію навіть помимо недавнього розпаду Росії та Австро-Угорщини, що неначе й на перший погляд промовляло-б на користь першої теорії. Бо на руїнах сих останніх повстають не чисті однаціональні держави, але здебільшого лише під фірмою національної держави *de facto* в більшій чи меншій степені зриву ріжнонаціональні держави. Драгоманів, передбачаючи се свого часу, характеризував сей процес як роздроблення одного великого централізму на низку малих

*) Пор. що до сього нашу статтю: — Про інтернаціонально-правний захист недержавних народів і національних меншостей — „Вістн. пол., літ. й життя“. 1918, 17 та 18. чч.

**) Пор. також нашу статтю: — До питання про національну державу — у „Вістн. П., Л. й Ж.“ — 1918, ч. 42.

і менших. Та обставина, що сї нові держави обіцяють своїм „окраїнам“ й „інородцям“ повну рівноправність в згоді з засадою права народів на самоозначення — не може бути міродайною, бо 1) як історія повчає в аналогічній ситуації державні народи здебільшого й часто обіцяли автономну свободу поневоленим, робили се навіть Мадяри, навчені де-яким сумним досвідом з протиінородською політикою, відгомонам чого є й вищезгаданий їх національний закон з 1868 р., а 2) що сї інородці та „окраїни“ не хочуть признати такого рішення (прикл. „Deutschböhmen“, україно-польський конфлікт з приводу східної Галичини) та що тепер вже відразу замість національного миру маємо в осередній Європі чималу балканізацію національних відносин, себто ще більше загострення старих національних спорів і болячок, які після всього „полагодить ся“ старим способом, себто імперативно й з узглядненням лише одної з двох сторін, друга мусіти не хоч-не-хоч піддати ся, бо — „vae victis“!

Коли-б засаду національної держави перевело ся ідеально й однаково справедливо для всіх, се означало-б ні більше ні менше, як улаштування державно-політичної карти після етно-національної засади, себто заварення такого загальноєвропейського хаосу, серед якого відоме гасло Гоббса: — „Bellum omnium contra omnes“ — (Війна всіх проти всіх) — затріумфовала-б в страшенній своїй людоїдській безглядности й жорстокости.

Тому з такого простолінійного застосування національного принципу глузує не лише Реннер і прихильники різнонаціонального типу держави, але не признають його й народи оборонці національної держави (прикл. Чехи в справі „Deutschböhmen“, Поляки що до де-яких українських країв і т. д.); неможливість такого його здійснення признає також Кавтський, кажучи: „Було-б безглуздом новочасне національне прямування уявляти собі так, що візьметь ся національна карта Європи й ухвалить ся, що означені на ній язикові області перетворюють ся в таке-ж саме число національних держав“ — (Die Befreiung der Nationen, 31).

Попереду він з приводу сього пояснює: „Утворення національної держави не слід отже так розуміти, що при сїм неначе розходиться про втілення до неї всіх областей, заселених одною народністю... для національної держави може брати ся на увагу лише замкнена язикова область...“ (idem, 28).

Неможливість ідеального переведення постуляту національної держави обумовлено різноманітністю елементів її структури, про що докладно говорило ся в попередніх розділах; міродайними при сім є не лише фактори т. ск. об'єктивного характеру (отже головно геоморфологічний, соціальний і економічний), але й елементи суб'єктивної категорії (як історично-культурний, політичний та релігійний).

Кавтський, сам чималий прихильник типу національної держави, вельми плястично зреасумував всі сі перешкоди до здійснення ідеалу сього типу держави, говорячи:

„Всі сі чинники — розірваність мовної області, мовні острови, перемішанне мов на границях національних областей, різниця між мовними й природними межами, потреба вільного доступу до світового моря, історично дані релігійні та політичні умовини — всі сі фактори можуть для переведення національної держави в де-яких країнах і в де-яких добах утворити тяжкі перешкоди навіть серед самого населення. Прямунанне до національної самостійности, яке тісно сполучене з сучасною комунікацією та з повставшою з неї новітною демократією, через се не ослабне, бо воно не скрізь проявляє ся в формі стремління до національної держави“ (idem, 31).

Ся цитата ясно підчеркує знову різноманітність структури держави й складність взаємин між нею та нацією. Однаковою похибкою обох тут засованих теорій про сі взаємини й спочиває саме в тім, що вони не досить узгляднюють сей факт структурної гетерогонії держави й марно змагають ся звести суть національного державного відношення до якогось одного знаменника (виключно-національного — перша та лише економічного — друга), а наслідком того замість справжнього малюнку сього останнього, мають в дійсности тільки здеформовану його діаграму, ніби викривлену в сферичнім дзеркалі однокобокого їх думання.

Очевидний факт, що національна держава була-б ідеальним розв'язаннем націо-державного питання. Й тому сей державний тип є *primum desiderium* самостійницьких прямунань всіх поневоленних народів. Не слід однако при сім забувати, що націо-державні взаємини на жаль являють ся політичним рівнаннем не одвох, але о кількох невідомих, і тому марно рішати його елементарним способом, редукуючи до одної лише якоїсь даної величини.

Не можна обмежувати ся лише констатуванням факту, що політичний розвиток сучасної Європи йшов та йде в напрямі до національної держави або через неї, себ-то отже до держави національностей. Треба також подивити ся на те, як той чи инший тип держави проявив ся реально-політично в щоденнім життї, як заспокоїв громадські потреби народів, який мав вплив на міжнародне співжитте й поступ людства то що.

При такім критичнім розборі обох сих державних типів, побачимо, що в дійсности жаден не вистарчає й не заспокоює. Передвоєнна австро-угорська національна гризня була характеристичною прикметою сеї наддунайської держави національностей. Але й на Балкані, де робило ся компромісові спроби здійснення постулату національної держави, не було так само ніякого раю на землі. Навпаки Балкан став політичним вулканом Європи, стало загрожуючим всесвітній мир. З приводу Балкану дійшло до світового пожару 1914—1918 рр. Правда, до сього чимало спричинило ся інтернаціональне положення Балкаму та конкуруючі втручання до балканських справ європейських великодержавних впливів. Але факт, що й внутрішнє державне житте самого Балкану було джерелом постійних міжбалканських націодержавних суперечок та наїружень, хоч би наприкл. з приводу злочасної Македонії, так що сьому політичний наш словник завдячує навіть спеціальний термін: — балканізація відносин, що означає дуже хитке й непевне полагодження політичних справ.

Не диво отже, що в лоні балканської демократії (а головню й насамперед серед тамошніх соц.-дем. партій) появило ся чимале прямування від існуючого типу поодиноких національних держав до загальної ріжнонаціональної й кількдержавної балканської федерації в дусі гасла „Балкан — балканським народам!“, переведенне чого означало-б з одного боку еманципацію від імперіялістичного впливу європейських держав, а з другого — справжнє унормовання внутрішньо-балканських національних і державних справ.

В сих федерально-інтегруючих тенденціях на Балкані прихильники другої теорії добачають як раз аргумент на користь ріжнонаціонального типу держави й очевидний доказ проти придатности до життя національної держави. Причини сього, на їх думку, головню економічного характеру, а відтак містять ся в тім, що тип національної держави здебільшого приводить до дрібно-державного атомізму, що суперечить ніби-то новочасному політичному розвитку,

який простує до великодержавного типу, обіймаючого вже цілі континенти та частини світа (прикл. в Австралії*) в Північній Америці), а не до середньо-європейського державного ліліпутизму.

Реннер повторює афоризм англійського державного діяча Сесіля Родеса про те, що повочасне політичне думання й життє оперує вже „світовими континентами“.

На його думку економічно-географічний фактор переважає в державнім будівництві над національно-язиковим. Закон економічної автаркії вимагає вже великих наднаціональних державних організацій (прикладом сього типу мала бути проєктована „Mittel Europa“).**)

„Національна держава є замала — каже він; — світ розділюєть ся на кілька великих груп; треба думати в частинах світа. Навіть найсильніші з великодержав ізольовані й ослабі для поставлених перед ними історичних завдань. Історія прає до наднаціональних формацій, до держав більших за націю. Доба осамотнених малих народів і багатьох суверенностей вже минула.“ (Österr. Erneuer., 39).

Заведення національної дрібнодержавности на руїнах ріжнонаціональної великодержавности являєть ся, на його думку, фатальною економічною реакцією, яка суперечить духови сучасного господарчого розвитку й поступу. Дотеперішня дрібнодержавність засуджена саме економічно на поталу.

„Розміри новітнього культурного життя не зносять вже дрібнодержавности; вони вимагають великих господарчих і комунікаційних спільностей, в порівнанню з котрими вже й великі народи замалі. Націоналізм став нині тим, чим перед сто роками був партикуляризм“ (Österr. Erneuerung, 32).

„Для ізольованих, незалежних малих держав, що існують без звязку побіч себе, нема вже місця“ (там же, 53.)

Держава національностей, а взагалі державна спілка, сей стан переходу до наднаціональної держави є отже в життєвім інтересі малих народів і країн, які лише таким

* З приводу Австралії Е. Бертон завважив ось що:

„Вперше в світовій історії ємо тут один нарід для одного континенту та один континент для одного нарчу“ — отже також свого роду приклад національної держави цілоконтинентного розміру.

** Österreicher's Erneuerung, статті про наднаціональну державу. стр. 36, 39; відтак — Selbstbestimmungsrecht... §§ 15, 30 стр. 133.

чином, в наднаціональній державній організації вищого майбутнього типу, єдино та найліпшим способом можуть забезпечити своє національне існування й самобутність та свою краєву своєрідність. „Наднаціональна“ держава — каже Реннер — не є нісенітницею, а являєть ся життєвим імперативом для малих народів та національних черепків в часі, коли й найбільші народи лишаючи ся ізольованими вже заслабі (*idem*, 43).

В сих увагах визначного австро-марсеівського теоретика попри безперечно слушні спостереження є чимало одностороннього теоретичного схематизму й підсвідомого упередження супроти національної ідеології нового часу.

В його думках про малі народи й дрібно-державність чути напр. очевидний відгомін теорії про спроектованне сих останніх великодержавами по аналогії з доктриною про концентрацію капіталу (див. про се Кавтський: *Die Befreiung der Nationen*, 22) або иншою подібною гіпотезою про „політичний гравітаційний“ закон в державнім співбутті, після якого державну конфліґрацію порівнюють ся з планетарною системою в котрій великі держави сонця скорше чи пізнійше пожирють сусідні менші й малі, або принаймні включають їх (економічно й політично) в сферу свого обігу на правах свого роду сателітів. (Пор. про се Челлен: — *Die Grossmächte der Gegenwart*, 154).*)

Кавтський слушно одначе звернув увагу на те, що в сьому міркуванні занадто зловживаєть ся економічного аргументу. Для новітньої держави з огляду капіталістичного розвитку рішачим є не територіальне поширення аж до досягнення економічної автаркії, але запевнення сеї останньої шляхом відповідної суцільної й змкненої комунікаційної системи. (*Die Befreiung der Nationen*, 22, 27). Протилежне твердження є на його думку впрост нонсенсом, бо жадна держава в дійсности не є економічно-автаркічною (стр. 27). Кричаче положення малих держав і народів обумовлюєть ся оже не економічним, а головно географічним і особливо мілітарно-стратегічним моментом (напр. для Сербії й Бельгії підас сеї війни).**

*) Сею аналогією послуговував ся також і Навман в своїм відомім проекті „*Mittel Europa*“, в яким справу малих народів і держав розглядаєть ся саме зі становища політично-гравітаційно закону.

**) Критику сеї переборщеної економічної науки й справжню не-економічну підвалину її читач знайде в цитованій вже тут иншій праці

Спір отже про державний тип (національна держава, чи держава національностей), про який мова була в сьому нарисі, уявляєть ся нам у виді нової ділеми: великодержавна (очевидно ріжнонаціонального характеру), або дрібнодержавність (здебільшого відповідаюча сучасним пряманням до однонаціональної держави).

І тут знову добачаємо цікаву познаку новочасного політично-державного розвитку. Дрібнодержавність так само, як і тип національної держави, є здебільшого висловом новітньої демократії. В більшим демократизмі малих держав, обумовленим здебільшого безсиллем їх правительств переводити глитайсько-заборчу політику великих держав, і спочиває, на думку Кавтського, „притягаюча сила (сих останніх) для їх населення“ (Serbien und Belgien, 94).

Тимчасом отже коли прихильники економічної теорії (Кавтський називає її вульгарним або воєнним марксизмом) доказують занепад дрібно-державности на користь великодержавної концентрації, Кавтський навпаки бачить у новітнім часі сталий зріст першої. „Порівнюючи з сим економічним законом європейську державну історію від віденського конгресу в 1815 р. (добачаємо) вдаряючу суперечність її з ним. По сїм часі не знаходимо в Європі ані постійного абсорбовання малих держав великими, ані поширення національної держави в державу національностей“ (idem, 91).

Не трудно бачити, що в з'ясованім тут представленню справи типу державности з двох вищезгаданих протилежних становищ є трохи доктринерського схоляцизму, який неминучо приводить до парадоксального діаметралізму висновків та до ніби-то безвихідного „зачарованого кругу“.

Адже останній висновок Кавтського легко можна би зкорегувати прихильникам другого теоретичного напрямку. Вони могли-б напр. доказати, що дві найбільші сучасні національні держави — італійська та німецька — повстали на руїнах попереднього політичного партикуляризму та дрібнодержавности, коштом що найменше 11 малих держав — (Челлен: Der Staat als Lebensform, 212—213) і можуть бути влучним доказом формування новочасної великодержавности наслідком синтетичного ділання національного, географічного й економічного чинників.

Кавтського — Die Vereinigten Staaten Mitteleuropas — (З'єдинені середньо-європейські штати) — Штуттгарт, 1916.

Відокремленне-ж новочасної Бельгії від Нідерландського королівства є знову скерше доказом проти національної держави, ніж за неї, бо се останнє обіймало майже всю флямандсько-голяндську людність і в кожному випадку більше наближувало ся до типу національної держави. Але саме в сім випадку можна добачати чимало диференціюючої сили географії, економіки, історії, релігії та культурної й суспільної психології, разом міцнійших, ніж інтегруюче діланне національного побратимства й мовної спільности. Очевидно, що й проти сих прикладів можна-б було навести контраргументи й продовжувати таким чином сей спір до безконечности.

Тут пригадуєть ся отже слушність того твердження, після якого, коли на певну справу можливі дві протилежні відповіді, то се значить, що розгляненне її в основі було кепсько поставлене. Похибка сеї невірної постановки, на нашу думку, головню спочиває в спробах, так сказати, м о н і е т и ч н о г о трактування сеї вельми плуралістичної щодо свого змісту проблеми.

Відсилаючи читача до попередніх уваг про ріжнотанітність структури держави та нації, як і про складність їх взаємин, хочемо тут звернути увагу на певні очевидні тенденції в новочаснім політичнім життю до витворення нового державного типу, синтетично узгляднюючого та обіймаючого всю вище зясовану ріжнотанітність націодержавної проблеми. Можливо саме, що на сім шляху знайдуть ся врешті методи та засоби до остаточного полагодження націополітичних й державних конфліктів, до досягнення отже тої світової й міжнародної гармонії, про яку людство віддавна мріяло й до якої йшло кривавими манівцями історії.

Під час сеї війни наслідком катастрофального її ділання та впливу на все людство, безпосередню відчуте та віднесенне багатьма народами й країнами, скрізь по всьому світу залунало майже стихійно гасло Загальної Ліги або Союзу Народів, яко конкретної форми політичного переведення відомого й дуже популярного принципу с а м о о з н а ч е н н я народів, через що мали-б утворити ся передумовини й запоруки міжнародного та вічного миру.

Визначні політичні й державні діячі головню антантського табору (Роберт Сесіль, Ед. Грей, Л. Буржуа, В. Вільзон, Дж. Ллойд та інші), та й з центрально-державного (проф. Ферстер, Лямаш, німецький політик Ерцбергер), як і нейтрального (головню президент

швайцарської республіки — Кальондер) — з великим розумінням боронили сю думку міжнародного спілчанства, яко майбутнього типу державно-політичної організації нової Європи та всього світу взагалі.

Ся думка інтернаціонального або світового союзу народів не є новою. Навпаки вона належить до найстарших та заповітніших мрій людства. Початки її можна простежити від найдавнішої доби античної історії. Конкретний прототип її добачають в старогрецьких племенних союзах т. зв. „амфіктіонах“. В III ст. всесвітній мир пропонував римський цісар Пробус. Відтак на релігійнім ґрунті бажав його здійснити католіцизм, ся після назви своєї загальносвітова релігія. Середовічні монахи й схоластики та мислителі чимало присвечували уваги сій цікавій проблемі. Королі й володарі тогочасні ріжними шляхами змагали ся реально її розвязати. Згадати лише проєкт універсальної всесвітньої монархії, гарно й оригінально засований великим італійським поетом А. Данте, або гарно продуманий плян великого чеського гуситського короля-демократа Юрія з Подєбрад (з 1462 р.) утворення європейської імперії вічного миру.

З новочасних мислителів головню Руссо та Кант — оригінально розглядали сю стару, але вічно молоду мрію людства. Перший в єдиненню малих держав для захисту проти сваволі великих бачив шлях до її здійснення, другий конкретно пропонував у своїй славетній розвідці „До вічного миру“ („Zum ewigen Frieden“ (з 1795 р.) утворенне всесвітнього союзу народів в одній загальносвітовій республіці.

На українським ґрунті київські „братчики“ з Костомаровим і Т. Шевченком на чолі, з їх мрією про федеративний союз славянських народів, також належать до числа каменярів сеї великої думки, яка в особі Драгоманова знайшла визначного свого товмача й аналізатора, оскільки розходило ся о синтез її національного та космополітного елементів.

В новітніх часах пропагував її знаменитий й славетний знавець міжнароднього права, проф. Блюнчлі, в своїм проєкті „Всесвітньої конституційної держави“.*)

Молода Європа середини минулого століття, новочасна демократія, первісний соціалізм та інтернаціональний пацифізм своїм програмовим домаганнем виставили „Європейські Сполучені Штати“.

*) Див. про се інформаційну статтю — „Myšlenka svazu národů v dějinách“ (Думка союзу народів в історії) в пражькім — „Právo Lidu“ — 1918 від 4. вересня.

Ся велика ідея міжнародного братерства та світового миру й досі все ще в заповітної метою вселюдських та національних прямувань. До вічного миру дотеперішня історія людства прямувала кривавими шляхами періодичних війн, серед яких остання світова війна безперечно належить до найстрашніших і найжорстокіших, які людство коли-небудь досі пережило.

Одначе вона не лишила ся зовсім без впливу на реальне політичне та державне життя людства. Її конкретно-політичний постулат — „зєдинені штати“, себто сполучені держави не являєть ся все ще якоюсь абстрактною утопією, бо його вже реально здійснювало ся де-не-де; він служить отже показником державного розвитку в напрямі вищих форм політичного будівництва, та є цікавим причинком нового й раціональнішого державного типу.

Сї „зєдинені штати“ або „сполучені держави“, спочиваючі на принципі федералізму, — є спробами нових конструкторських форм в державнім будівництві, синтетично й гармонійно узгляднюючих всю різноманітну та многосложну структуру держави.

Дотеперішнім зразкам сього державного типу — головно з поза європейської державно-політичної практики — вдало ся таке згармонізуваннє географічного, економічного та соціального чинників. На нашу думку, варто-б їх було випробувати для полагодження націю-державних антагонізмів на європейській ґрунті, що зрештою, як ми се зараз побачимо, подекуди вже почало ся.

Легко вгадати, що одним з найстарших прикладів нового державного типу, який ми маємо тут на думці, являють ся Американські Сполучені Штати, політична історія яких є дуже повчаюча для нового державного будівництва. Адже тут відбула ся рішуча боротьба поміж європейським державним індивідуалізмом, з його одностороннім захопленням для всїляких антиінтернаціональних „ізмів“, з прямуваннями до державного типу, коли так можна сказати, колективно-суспільного, або саме всевітнього характеру, не придушюючого природний політичний індивідуалізм, але обмежуючого паталогічні його прояви, себто політичний еґоїзм свідомо чи підсвідомо антиколективного та проти-міжнародного роду.*)

*) Вгадати лише наприкд. анарходержавну теорію південних штатів про *jus nullificandi* (себто права непризнавання для себе недогідних чи неприємних державних законів) або *jus secedendi*, себто права сецесії, т. є довільного відокремлення, як його сформулував Саємон, прихильник абсолютної суверенности поодиноких американських штатів на не-

Політично-державна еволюція Амер. Сполуч. Штатів від первісної дуже вільної конфедерації 13 держав (1781 р.), з перевагою сепаратистично-індивідуалістичних тенденцій в них, до пізньої (1865 р.) й теперішньої федеративної республіки, з очевидною перевагою колективного авторитету державної спілки над поодинокими суверенітетами 43 штатів, 2 територій й 1 союзної області, означає не лише безприкладний в історії технічний рекорд державного будівництва, але не менш важне теоретичне рішення державної теоремею о багатьох різноманітних складових елементах і факторах.

Найважливішим явищем при с'єм є власне побіда нового розуміння справи державної суверенности.

Витворенне поняття вищої колективної суверенности — суверенітету державної спілки, переважаючого умовні суверенности поодиноких держав,**) — се й є те, що головню браковало старій Европі, де партикулярні абсолютистичні суверенітети всіх і кожної держави в дійсности унеможлилювали довший мир і викликали неминучі періодичні криваві конфлікти. В с'єму спочивала головна криза старої европейської державности, про що нам не раз доводило ся критично писати. Останньо в статті — Мировий Конірес і Деклярація прав народів (у „Вістн. П., Л. й Ж.“, 1918, ч. 41) — ми казали з приводу с'єго: — „Таке розумінне державної суверенности суперечить духови демократизму та новочасних політичних прямувань взагалі. Воно є з одного боку сумною спадщиною занепавшого політичного фєвдалізму, а з другого — висловом капіталістично-буржуазного індивідуалізму, сутоєгоїстичного й протисуспільного характеру.

Воно мусить тому зникнути разом з старим ладом, який починає розпадатися наслідком війни.

Так само, як в громадськєм життє протисуспільний єгоїзм та абсолютизм одиниць обмежуєтє ся й параліжуєтє ся авторитетом соціальної гегемонії всеї суспільности, — подібно також майбутнє міжнародно-державнє й політичнє життє має спочивати на засаді релятивної лише суверенности поодиноких народів і країн. Повна суверенність буде атрибутом тільки загального Союзу Народів,

користь всеї державної спілки й як його відтак вжито підчас т. зв. сецесійної війни (1861—65 рр.) між південними й північними штатами з приводу справи чорного невіллячтва (Пор. E. Daenell: Geschichte der Vereinigten Staaten von Amerika — Історія америк. сполучених штатів, Липськ, 1914, стр. 81—82.)

**) E. Daenell: l. c., 106.

зложеного з представників сих поодиноких народів і держав, Союзу, перед котрим сі останні будуть відповідальні за свою політичну діяльність, як навні, так й внутрі...“ (стр. 546).

Так ми розуміємо автономну суверенність поодиноких держав-членів майбутнього світового або зпочатку європейського державно-національного союзу, який лише сумарно мати ме повну й інтегральну суверенність.

В північних А. С. Ш. бачимо приклад реального переведення такої автономної й інтегральної державної суверенности, приклад, який нова Європа неминучо мусить перенести до свого державно-національного будівництва, коли вона хоче забезпечити свій мирний і поступовий розвиток на будуче.

Поза Америкою проблема нової державної організації *via facti* й спроквола рішала ся в Австралії, де ріжнomanітні й часто протилежні інтереси шести штатів треба було помирити для добра й користи всіх та кожного.

І знову після довшої боротьби центрофугальних партикуляризмів з концентраційною гравітацією, проблему сю розв'язано утворенням 1901 р. „Common Wealth of Australia“, отже австралійської державної спілки, про повстання якої відомий німецький дослідник австралійського життя А. Манес написав в своєму звіті з подорожи до сеї части світа: — „на початку нового століття, після тяжкої боротьби, пята часть світа стала ся одною з найбільших держав, а до того не так, як сполучені держави німецька, швайцарська, американська й канадійська наслідком війни або натиску зовні, але на основі чисто раціональних міркувань і зовсім добровільно, в почуттю національної співналежности“ (підкреслено мною. І. Б.)*)

В 1909 р. повстала більш менш аналогічним шляхом південно-африканська державна унія англійських кольтоній. Вище ми вже чули, що подібного типу державою є Канада, *nota bene* з незвичайно ріжнонаціональним населенням й з дуже цікавою англо-французькою справою, завдяки якій ся спілкова держава має чималий спеціальний інтерес для Європи, де вісю політичних спорів і є головна національна проблема.**)

*) А. Манес: — *Do zemi divú sociálních* — (До країни суспільних чудес) - Чеський переклад, Прага, 1915.

**) Докладно тип сполученої держави в цікавіших її проявах засовано в монографії М. Залізняка: Головні федерації сучасного світа.

Наведені тут приклади федеративного державного будівництва з позаєвропейської практики майже не доторкають ся безпосередно цікавлячої нас тут національної проблеми. Се не значить ще, що сеї методи й державного типу не можна вжити до полагодження націо-державних справ в Європі.

Навпаки, на нашу думку, сеї вищий тип державної організації, котрий розвинув ся в позаєвропейській політичній атмосфері, неотруєній міазмами європейського політичного маразму, атавізму, колтунства, словом, чималої й придушуючої спадщини столітньої реакції та абсолютизму, з великим успіхом можна й слід вжити в майбутній націо-державній перебудові нової Європи.

Вже і в старій передвоєнній Європі були цікаві й небезуспішні спроби та проекти націо державного будівництва, зглядно перебудови в федеральнім дусі та в напрямі до спілкової держави.

Отже насамперед клясичний приклад німецького націо-державного зєдинення, шляхом утворення з сумнославетної німецької дрібно-державности національної державної спілки.

Попри вищезгаданий американський приклад, се другий чи не більший ще рекорд державно-будівничої техніки, тим тяжчий, що в сїм випадку треба було перемогти не лише дуже міцну історичну інертність і резистенцію страшного многоголового партикуляризму безчисленних всіляких державних організацій, але й рішити чи не найскладнішу теорему державно-політичної геометрії загалом. Бо мусимо собі уявити, що зєдинена Німеччина складаєть ся аж з 26 державних членів, а саме: з 4 королівств, 6 великих герцогств, 5 звичайних герцогств, 7 князівств, 3 мійських республік, або т. зв. вільних міст, й одної державної області.

На жаль німецьку спілкову державу (*Bundestaat*) від народження здушено прусько-гогенцолернівською мілітарно-абсолютистичною гегемонією; тому її розвиток був аномальний, а теперішній дочасний розпад (сепаратистичні прямування після вибуху революції з гаслами „*los von Berlin*“ = Геть від Берліна, або „*gegen Berlin*“ = проти Берліну!) є вислідом не лише колишніх історичних традицій, але головню безглядного прусько-берлінського втручання й централізаторської політики.

Не підлягає одначе сумніву, що майбутність німецького народу скорше чи пізнійше політично забезпечить ся в союзній федеративній та демократичній республіці.

Другий приклад з європейського політичного життя — се грандіозний проєкт англійської „*Imperial Federa-*

tion“ (імперської федерації) на основі „Home rule all round“ (Самоуправи скрізь довкола), в напрямі утворення „Бритійських Сполучених Штатів“.*) В англійських колоніях державно-федеративну перебудову вже, як ми бачили, здебільшого переведено крім Індії. В європейській Англії на черзі дня був досі ірландський „Home rule“.

Проект, про який тут іде мова, хоче поширити засаду федеративно-державного спілчанства також і на географічні та національні частини головного великобритійського острова; отже на кельтійські Шотландію й Уельс та й на саму Англію, оскільки сього вимагатимуть гео-економічні або демо-політичні умовини (федеральне відокремлення Лондону, Лян-каширу, осередньої Англії). Ся програма внутрішньо-державної федералізації Англії називаєть ся „devolution“, отже розв'язаннем (Челлен, тамже 115). Але не розв'язаннем в значінню розпаду й розбиття держави, навпаки в дусі скріплення та зміцнення її, через заспокоєння оправданих потреб геонаціонального індивідуалізму, в державній організації вищого типу. Сей проект має бути поширеним відтак і на Індію.

Навчена добрим і злим досвідом стара Англія шляхом федерації в британських сполучених штатах хоче почати нове й молоде життя й запевнити свою майбутність (Чемберлен).

Шлях безперечно певний, однаково добрий для центру, як і для „окраїн“.

Європейські сполучені держави, сей de facto проєктований після війни союз або ліга народів може спробою здійснити ся також лише у виді кількох державних спілок, в яких мають бути синтетично згармонізовані гео-й націоналітичні своєрідности Європи.

Осередньо-європейська й східно-європейська, балканська й кавказька, дунайська або чорноморська та балтійська державні спілки — все се варіанти й мотиви, з яких має скласти ся згодом загально-європейська унія.**)

*) R. Kjellén: Grossmächte der Gegenwart, 175.

**) Досвід останнього післявоєнного року, на жаль, дуже вимовно показав, що європейські народи, особливо-ж з категорії пануючих та історичних, не доросли ще до справедливого зрозуміння зясованого тут (стр. 124—128) федералістично-спілкового державного типу; вони прийняли-б федерацію (в осередній та східній Європі) хіба тільки для відновлення своєї довоєнної гегемонії та панування. (Проекти дунайської „федерації“ та відновлення Росії). Поневолею та визволюючим ся народам не лишаєть ся поки що иншого виходу, як прямувати до майбутніх Сполучених Штатів Європи шляхом власної самостійности. Отже через повну самостійність до будучої всевітньої федерації. Такий має бути лозунг під сей час поневоленних і недержавних народів Європи.

Правда, в них географічний та економічний чинник є неначе-б на першій місці, творячи контури майбутніх державних кістяків. Зрозумілою могла-б бути небезпека, щоби національне життя не стало знову жертвою сеї державно-політичної геометрії.

Се одначе буде неможливим з хвилию, коли національне право всіх і кожного поставить ся під міжнародню контролю вищої світової або принаймні європейської суверенности, коли наперед унеможливить ся національну експлоатацію.

Зрозуміло, що державна геометрія в межах можливости придержуватиметь ся національних вказівок й уникатиме безглуздої національної вивісекції старої Європи. Де одначе з гео-економічної або з інших подібних причин се буде неможливо, там вона творитиме нові Швейцарії, сей найсвоєрідніший і найкращий досі зразок націо-державного будівництва.

Низка сполучених штатів національного й ріжнонаціонально-швейцарського типу, ось на нашу думку шлях до розв'язання європейської державної проблеми, в цілій її многоскладности й ріжноманітности.

Реннерівська дефініція наднаціональної держави де в чім зясовує дух сього нового спілкового типу держави, оскільки розсходить ся про характеристику його під національним оглядом. — „Ся держава держав — каже він — в своїй суцільній появі інтернаціональна, її члени держави національні, головна держава одначе наднаціональна. Вона як в цілости, так і в поодиноких частинах, не є ненаціональна чи безнаціональна“. (Selbstbestimmungsrecht).*)

*) Л. Буржуа, голова комітету для „Союза народів“ — як пишуть часописи — випрацював (1918) в дусі гаських конференцій проект державної організації, з колективною наддержавою на чолі, якій припадало-б контрольне право й виконавча сила над поодинокими державами-членами в справах міжнародно-державного життя. Се отже варіант або знахідка до проблеми, про яку говорило ся в кінцевих увагах сього розділу.

Замість кінця.

Ся праця, як видно з повизшого заголовку, виходить без кінця, отже в іншому подекуди виді, ніж була первісно проєктована.

Пояснюєть ся се тими величезними змінами в політичному життю та конструкції Європи й усього світу взагалі, що стали ся протягом останнього року, наслідком катастрофального розпаду осередно-європейських держав в осени 1918 р.

Ся праця в своїй основі була насамперед критикою національно-державної структури старої Європи, яка підчас всесвітньої війни, а головно в часі викликаной війною революції — розпала ся в фундаментальних своїх підвалинах.

Кріза старо-європейської державности, про яку писало ся на попередних сторінках сеї праці, мусіла скінчити ся й скінчила ся таки катастрофальним її занепадом, наразі й поки що, правда, в дотеперішній її концепції.

Реально-політичні зміни в довоєнному укладі Європи, про які була мова вище, споводували те, що ся праця виходить без кінця, себто без дальших проєктованих ще нарисів, завданнем яких мало бути зясуванне національної структури довоєнної Європи, аналогічно до того, як в попередньому розділі представлена була державно-політична її конструкція.

Нині, після розпаду царської Росії, габсбургської дуликкої монархії та турецької імперії й після повстання на їх руїнах (*de jure* чи *via facti*) нових держав, проєктоване зясуванне національних форм старої Європи мало-б здебільшого вже, мовляв, історично-порівнюючий характер. Тому автор вважає можливим обійти ся без сих нарисів в сій розвідці. Звідси й заголовок сього останнього розділу — замість кінця.

Все-ж таки до попередних частин сеї праці, на нашу думку, конче треба додати деякі кінцеві уваги та пояснення, в звязку з найостаннішими подіями (протягом 1919 р.) в Ев-

ропі, позаяк вони дуже безпосередно відносять ся до справ і питань, що були головною темою сих нарисів.

Характер і перебіг тих подій був та є того роду, що оправдує опублікування сеї праці, присвяченої головно, як про се вже згадувало ся вище, старій Європі, котра правда вмерла, але залишила по собі в спадщині новій Європі, що є саме *in statu nascendi*, чимало зі своїх патальогічних та розкладових елементів, які від самого початку загорожують не лише існування, але навіть і сам факт народження нової й вільної Європи, однаково справедливої для всіх народів Європи, без політичного та національного кріпацтва, збудованої на певних та тривких фундаментах соціальної та національної рівноправности й визволення.

Нова Європа родить ся в дуже ненормальних відносинах. Революція й піднімаюча голову на заході реакція є її повитухами. Вона поветає не з загального миру всіх народів, але під диктат побідної сторони, що хоче накинати всьому світови свою волю й концепцію майбутньої політичної та суспільної організації.

В політиці, як і зкрізь в життю, чималу ролю відіграє відомий біологічний закон м і м і к р і і, се-то захистного пристосування. Стара Європа вмерла. Але не вмерли великі жерці політичного та суспільного її ладу. Здебільшого вони лишили ся навіть на відвічальних постерунках. Під проводом де-яких з них рішаєть ся майбутня доля нової Європи. Річ очевидна, що вони намагають ся о ськільки можливо перенести багато де чого з традиційного „святая святих“ старої Європи до після воєнного її нового видання. І вони, після згаданного вище закона м і м і к р і і, лише пристосовують ся до нових гасел та постулятів, декоруючи ними старі свої засади та думки.

Велика революція думки, що засудила на смерть стару Європу, підмінувала та повалила її, лише звернувшись до торкнула ся політично-соціального світогляду тих, що вчора були бездоганними та вірними її прислужниками, а сьогодні *via facti* здебільшого опинили ся в ролі повитух нового світу.

Підчас війни багато говорило ся — особливо з боку Антанти — про визволення поневолених народів, про демократизування дипломатії, про нове з ґрунту зорганізоване державно-політичне життя після війни й про неначебно ідеальну та безкористну співучасть в сій праці всіх головних чинників.

Клясично ся нова визвольна ідеологія була засована й зформулована американським президентом Вільсоном, в його відомих заявах та промовах, аж врешті та остаточно скристалізована в славетних його 14 точках, що мали стати свого рода політичним канонем задля творчої праці мирової конференції.

Ся Вільсонова ідеологія була так сказати вершком думкового революціонізму в державно-національних справах, на який здобув ся Старий Світ, в дванадцятій годині свого існування.

Ся ідеологія в найістотнійшій з її основ не була навіть європейського походження, але американського й під філософичним оглядом є типовим проявом англосаксонського думання, що зрештою є досить природним, коли взяти на увагу ті нові форми державности, в англосаксонській сфері впливів, про які була мова в попередньому розділі.

На європейському континенті, в атмосфері старого дипломатичного мистецтва й старого державного думання, ся нова ідеологія приймала ся з меншим захопленням і ширістю й з більшими езуїтськими застереженнями, ніж як вона проповідувала ся вашингтонським її апостолом. Не диво отже, що на парижській мировій конференції вона була переможена всілякими дипломатичними вивертками її тайних, але хитрих та сильних ворогів, завдяки чому версайський мир в своїх результатах — щодо зорганізованя нової Європи — випав зовсім инакше, ніж як про се мріяли поневолені народи та їх американські оборонці з Вільсоном на чолі.*)

Що так саме стало ся, не може се дивувати нікого, крім політичних мрійників та наївних ентузіястів.

Пересічно беручи люди не змінюють ся нараз, мовляв якимсь чудом. Спосіб людського думання в своїй суті є тривкішим та енергічнішим, ніж в зовнішних формах його проявів. Навіть такі епохальні події, як світова війна та революційні вибухи, що слідом за нею вибухли, не можуть відразу та остаточно звести людського думання на нові шляхи. Сеї інерції думання, спеціально в області політичних та суспільних справ, про які тепер головню розходить ся, якраз найбільше у т. зв. міродайних кругів, що мали й мають

*) З сього приводу дійшло, як відомо, до чималої опозиції в Америкі, часть сенаторів якої рішучо висловила ся проти ратифікації версайського миру заклядуючи йому нарушення основних 14 точок мирової програми Вільсона.

все ще рішачий голос в організованню нових форм державно-національного життя в Європі.

Під натиском революційного *vo cis populi* ті круги, змушені були що правда зробити деякі чималі концесії, але рівночасно старають ся всілякими способами тайно спараліжувати революційне діланне сих новин, блясфемуючих, мовляв, духа небіжки старої Європи. Конкретно се видно на прикладі Австро-Угорщини, яка згідно до національного імперативу була розторощена, але яку старі темні сили знову хотіли-б відбудувати, під маскою дунайської чи осередно-європейської федерації, проти чого мусіла вже не раз вельми енергично протестувати чехословацька республіка, самостійність якої є дуже загорожена сими quasi-федералістичними плянами.*)

З вищенаведених причин версайський мир є дуже компромісовим і неповним, що обумовлено було головно непевністю ідеологічного фундаменту, на якому спочивали праці парижської мирової конференції.

Насамперед версайським миром не полагоджено всіх спірних національно-державних справ. Він знехтував дуже складний комплекс східньо-європейських національно-державних справ, щодо яких парижська мирова конференція не могла й все ще не може визволити ся з під тяжкої гіпнози панросійського імперіялізму, який вперто мріє про відбудованне „єдиної й неділимої“ Росії. Відтак на його вислідах добре видно брак якоїсь одноманітної та консеквентної політичної програми щодо вирішування національно-державних спірних справ.

Парижська мирова конференція здебільшого працювала під сим оглядом без певних якихсь ідейних директив та критеріїв. Для неї важнішим було запевнення політичного домінування побідних великодержав й абсолютного спараліжовання тривких основ для мирного й тривкого національно-політичного співжиття в майбутній новій Європі, створити які було її завданням. Не диво отже, що замість миру Європа поки що є вже понад рік ареною завзятих національ-

*) В чеській пресі була опублікована політична заява з сього приводу з якої наводимо тут кінцевий уступ — резюме: — „Спроби витворити якусь наддунайську конфедерацію виходять лише односторонно, з боку противників та ворогів нашої республіки. Тенденція відновити в Угорщині та в Австрії монархію з Габсбургами на чолі є загорозою спокою в осередній Європі, а таким чином й загорозою всесвітнього миру загалом..“ („Národní Listy“, ч. 287, 7/XII. 1919.)

них війн, які лютують безупинно на Сході Європи та на периферії осередної Європи.

Мирова конференція не має ані морального авторитету, ані фізичної змоги припинити сей дальший страшний пролив крові вже й так обезкровлених визволяючих ся європейських народів.

Вона є безрадним свідком нахабних авантур „божественного“ Аунція, що окупує Рєку (Fiume) й загрожує забрати всю югославянську Дальмацію для Італії. Галлер чи не з вимушеного на ній дозволу забирає для Польщі українську Галичину, де Поляки відтак заводять політичний режим, який найкраще можна схарактеризувати двома дуже вимовними словами: „ogniem i mieczem“.

Мадяри, не зважаючи на всі накази мирової конференції, отверто ведуть пропаганду на користь відбудовання суцільної бувшої Угорщини й роблять конкретні заходи, щоб відібрати від Чехословаччини, Югославії та Румунії забрані частини довоєнного „magyarország“.

Поляки розвинули величезну агітацію на тешинському Шлеску, підготовляючи таким чином ґрунт для майбутнього плебесциту, що має вирішити справу державно-політичної привалєжності сеї осередно-європейської Македонії.

Горішний Шлеск був вже видовищем кривавих подій, спровокованих польсько-німецькою боротьбою за його посідання.

Австрійська республіка ледве животіє, будучи виснажена внутрішніми суспільно-політичними антагонізмами й немаючи сили побороти сепаратистичних прямувань деяких своїх провінцій (головно Vorarlberg'у), що хочуть відпасти й злучити ся або з Німеччиною, або зі Швайцарією.

Німеччина не без успіху саботує всі карні зарядження мирової конференції, скеровані проти неї, а Антанта не рішаєть ся вжити проти неї збройної інтервенції. А внутрі Німеччина є явищем кривавих суспільно-політичних конфліктів та неабияких сепаратистичних тенденцій під гаслом „Los von Berlin!“

На Сході Європи є сумно трагічне положення, яке можна засувати коротко відомим клясичним реченням: „bellum omnium contra omnes“.

В сьому східно-європейському трагізмі є однак чимало елементу іронічного та сатиричного, особливо-ж, коли дивити ся на те, що там дієть ся, зі становища історичної ретроспективи та політичної еволюції.

Бо чи-ж не іронією й сатирою є те, що т. зв. демократична й поступова Західна Європа помагає всіма силами патентованим російським реакціонерам — Денікіну та Колчакови, що уживають сеї європейської запитанки для побороування большевизму та знищення самостійницьких прямувань поневоленних народів і країн бувшої царської імперії, яких парижська конференція й доси не визнала, хоч побідна Антанта підчас війни при кожній нагоді заявляла, що вона воює за визволення малих та поневоленних народів?

Але, як про се була мова в першому розділі сеї розвідки, дипломатичне „визволюванне“ було здебільшого в сій війні лише тактичним засобом задля ослаблення ворожого бльоку. В кожному випадку воно обходило ся „визволеному“ досить дорогим коштом.

Як центральні держави „визволювали“ Польщу, Україну, надбалтійські країни та Литву — загально відомо! Не так відомо однак, що й „визволюванне“ Антантою має чималі „але“ та не є отже так зовсім без закиду, як би се могло здавати ся на перший погляд.

Че х и напр., що від самого початку війни так беззавітно стали на сторону антатського бльоку й зробили для нього справді незвичайно багато, дезорганізуючи з одного боку систематично Австро-Угорщину й ослаблюючи відпорність центральних держав взагалі, а з другого — активно помагаючи Антанті на всіх майже фронтах — мусять тепер насамперед заплатити грошеву контрибуцію за своє визволення в сумі коло 6 мільярдів корон, відтак є de facto бльоковані що до валюти й фінансів взагалі; економічно вони підтримували ся Антантою з меншою енергією, ніж Відень чи Будапешт, а політично де в чім мусіли програти в своїх конфліктах з Поляками, які підчас війни робили дуже махерську політику на всі fronti...

Ще гірше поводить ся під сим оглядом иншому антантському пупілю — Ю г о с л а в і ї. З приводу перших роковин проголошення самостійности Югославії в пражських „N á r o d n í c h L í s t e c h“ (ч. 281. 1919.) умістив югославянський співробітник сеї часописи Б о ж о Л о в р и ч дуже цікаву статю, яка є безглядною критикою антантської політики в югославянській справі й закликом до еманципації югославянської політики від антантської орієнтації.

Наведемо тут найхарактеристичніші уступи з сеї незвичайно цікавої заяви югославянською публіциста. „Почвірне порозумінне (себто Антанта І. Б.) — каже він — грає з нами у піжмурки. Кожний хоче нас використати для себе. Вільсон

протягає нам приятельську правицю, але лівицею захоплює Реку, щоб з неї відтак зробити американський порт. Заляли нас чужинцями, які шматують та виїдають наше тіло. За безцінь закупають вони все наше майно. Женуть нас на край пропасти. Де хто каже, що таким чином ми дійдемо до руїни. Але Антанта не є така дурна, щоб до сього допустила. Скорше вона візьме нас за горло — аж буде найгірше — й тримаючи нас міцно в руках — диктувати ме нам економічну смерть. Скаже нам: „Ми радо поможемо вам, але за се хочемо від вас залізниці, копальні, фабрики, а доперва потім, як ви заплатите довги, повернемо їх знову до ваших рук.“ Англосаси бавлять ся з нами, як кіт зі зловленною мишею. Дивлять ся на нас, як ми крутимо ся в замкненім просторі, а коли бачуть, що ми гинемо з голоду, кидають нам жебрацькі крихти, щоб ми наїли ся до сита. Отже, як що ми хочемо захистити себе — є вже найвищий час зірвати всі зносини, коли се є можливе — зі своїми т. зв. приятелями. (Підкресленне мое І. Б.) Вони нам подарували свободу, щоб забрати нам найубогший кусник хліба“...

Свою сю святочну заяву кінчає югославянський публіцист такою конкретною пропозицією, яку навмисно та свідомо звязує з першими роковинами політичної самостійности Югославії. „Ідім на зовсім новий шлях... Визвольмо ся від вбийчої для нас курателі, бо наші приятелі все міцнійше затыгають мотузок, аби одного дня зовсім нас задушити. Вони годують ся нашою кровю та нашим мозком. Відірвімо ся від них та скеруймо наш зір до наших братів. Югославяне й Чехи хай зєднають ся, без огляду на антантську валюту, й хай економічно стають на власні ноги“...

Наведені тут уваги югославянського публіциста мають величезне значінне не абиякого політичного документу. Вони є клясичним причинком до „визвольної“ політики великодержавної дипломатії, перед якою ми остерігали на початку сеї праці. Їх могли-б підписати не лише Югославія, але й де-які інші „визволені“ Антантою країни. Вони є новим доказом того, що дипломатичне „визволюванне“ є здебільшого лише тактичним засобом великодержавного імперіялізму, якому розходить ся при сім головно про ослабленне ворожої держави, а доперва відтак про зглядне визволенне поневоленних народів чи країн. Тому звичайно, як на се ми звертали спеціальну увагу в сих нарисах, се визволенне робить ся на чужий рахунок й рідко коли переводить ся у себе в хаті.

Антанта також визволювала головню не свої, але чужі поневолені народи. Визвольні прямуювання своїх народів вона кваліфікує здебільшого, як державну зраду чи протидержавний бунт (напр. становище Англії до самостійницького руху ірландських сін феїстів, або індійських та єгипетських самостійників, далі переслідуване в Бельгії ватажків фламандського самостійництва то що), а загалом не дуже то поспішає реально визнати право своїх „іногородців“ на самоозначення.

На доказ сказаного можемо навести тут два цікаві документи. Перший — се заява відомого французького письменника Анатолія Франса, адресована до єгипетської мирової делегації й прочитана на святочному бенкеті сеї останньої. „Суверенна рука наших панів світа витягла з Нірвани двацять мертвих народів. Польща й Вірменія обв'язують врешті свої рани. На осяяних берегах єгейського моря повстає Телляда. Але людська справедливість не визбула ся своєї кулявости. Її недосконалість та нерозумність наших самозванних мудрців роблять з Єгипту велику жертву мира.

Відвічна земля Фтахова має багато права на вдячність людства. Вона прецінь є духовною матір'ю Греції! Її жерці перші відхилили заслону, за якою була схована містерія світу. Її прості артисти запалили іскру, з якої відтак розгоріло ся полум'я краси. Ще вчора святкував єгипетський прапор з іншими союзними флягами побіду права. А чи-ж сьогодні знова треба виставляти домагання, коли прецінь після нового евангелія цілий нарід має право на життя?! На жаль, однак! Як наука Галілеянина в устах Феризеїв, так само слово Вільсона стало знярядом еґістичних примх та брудних вираховань, що під прапором справедливости все ще кермує урядами. Хай „голос з Єгипту“ глибоко й голосно прогомонить до сумління світу й підбадьорить Інтернаціоналю народів проти безправности!“*)

Не менш цікавою, а хронологічно майже одночасною з тільки що цитованим документом, є нижче наведена заява — лист відомого індійського письменника й філософа, нобелівського лауреата — Рабіндраната Такура, адресований до індійського віце короля, яко протест проти ан-

*) В Єгипті, як відомо, мали місце масові революційні прояви, скеровані проти англійської гегемонії в сій країні та за визнання самостійности сеї стародавньої батьківщини фараонів... Англія поки що залізним пистуком реагує на сї домагання Єгипту власного самоозначення.

глійської політики в Індії. Лист сей умістила відома англійська часопись „Manchester Guardian“. Ось він:

„Ваша Екседенціє! Страшні зарядження, зроблені урядом в Пенджабі, щоб припинити деякі місцеві непокої, твердим ударом пригадали нам хиткість нашого положення, яко британських підданих в Індії. Непомірна суворість кар, накладуваних на нещастну людність, та спосіб їх виконання не має, на нашу думку, прикладу в історії цивілізованих влад, за виїмком кількох сумнославетних анальоій в стародавній й недавно минулій історії. Беручи під увагу, що так поводило ся з позбавленням засобів оборони народом з боку великодержави, дисповуючої найстрашнійше ділаючою організацією задля нищення людського життя — треба з натиском сконстатувати, що ся великодержава не може при сьому покликувати ся на жадну політичну конечність, а ще тим менше апелювати до морального права.

Звістки про кривди й страждання наших братів в Пенджабі рознесли ся, не зважаючи на вміло утримуване мовчанне, до всіх закутків Індії, а загальне полумє обурення, що запалало в серцях нашого народу, було нехтовано нашими володарями, які можуть взаїмно поздоровляти себе за вчинки, котрі вважають за оздоровляючу науку.

Ся безоглядність була похвалена більшістю англо-індійських часописів, котрі в деяких випадках дозволили собі навіть брутально глузувати з нашої недолі, за що в найменшому не були покарані сим самим урядом, що так безжалістно й старанно задушє кожний вигук болю та прояв думки, які висловлюють ся в органах, що репрезентують тих, хто терпить.

Позаяк я знаю, що марними були-б наші нарікання, що пристрасть пімети осліпила шляхотний державний дух нашого уряду, котрий так легко міг бути великодушним, є найменшим чином, який можу зробити для своєї країни, а саме те, що витягну з сього всі висновки та прилучу ся до протесту мільона моїх земляків, на яких спало глухе мученне терору.

Настав час, коли відзнаки пошани збільшують лише нашу ганьбу, через свій безмірний звязок з пониженням, й тому я хочу позбути ся всіх надзвичайних відзначень, з огляду на моїх земляків, що за свою т. зв. маловажність мусять зносити негідне людських істот упокоренне.

Се причини, що на жаль спонукали мене до того, аби я прохав Вашу Екседенцію, з відданим поважаннем та жалем, про позбавлення мене титулу шляхотства, котрий я мав честь

прийняти від Його Величності Короля з рук Вашого попередника, для шляхотности котрого все маю невисловлений подив. Ваш й. т. д. Рабіндранат Такур.“

Сей лист є дуже вимовним документом, а zarazом цікавою знахідкою до того, як Анїлія, що неначе й виключно активно втяглась до світової війни лише з тої причини, аби визволені були поневолені народи й країни — не зможе все ще здобути ся на справжене визволення своїх власних народів кріпаків.

Якось промайнула в часописях урядова вістка про те, що льондонське правительство має врешті дати Індії краєву самоуправу, т. зв. „Home Rule“. Як що так дійсно станеть ся, то подія ся безперечно буде в безпосередньому звязку з иншою, а саме — з приїздом спеціальної індійської самостійницької делегації до Самари до російських большевіків, з проханням о поміч Індії для визволення з авглійського ярма...*)

Цікаво, що сепаратистичні прямування захопили й африканських Бурів, серед яких, після газетних звісток, поширюєть ся саме національний рух, прямуючий до здобуття повної державної незалежности та в яким постулят цілковитої самостійности мотивуєть ся принципом самоозначення народів та 14 точками Вільсона, що творили неваче ідеологічну плятформу мирової конференції.

Засований тут стан річей, в яким фактично опинила ся Европа та культурний світ взагалі — на переході від війни до справжнього миру — не можна, на жаль, инакше сквалфікувати, як поняттем балканізації, а до того ще в дуже гострій та майже патальогічній формі.**)

*) Як слід було сподіватись хитрий Альбїон, zagrożений небезпкою збільшення найважнійшої та найбільш поневоленої своєї колонії, пішов на необхідний компроміс із початком 1920 року ухваллв в обох парламентах нову краєву конституцію для Індії, в дусі вищезаданого плану автономичного усамостійнення поодиноких підвладних країн та в напрямі проєктованого сфедералізованя британської імперії.

**) Вже після написання вище наведених тут критичних уваг автор мав змогу познайомити ся з вельми цікавою працею відомого англійського публіциста та доброго знавця націо-державних і політичних відносин на європейськїм континенті — дра Дїллона, спеціально присвяченою мировій конференції, яка (праця) є їдкою, але зовсім заслуженою критикою конференції. Маємо на думці новітню книгу згаданого автора, що ввійшла під заголовком: „The Peace Conference“ (Мирова Конференція), яка [стверджує та плястично зясовує вище схарактеризований тут стан загальної балканізації Європи під націо-державним оглядом.

Неваче-б сучасна сумнотрагічна дійсність європейського життя хотіла признати рацію тим соціологам-песимістам à la Л. Гумпльович, що без мала заперечували моральний поступ людства і вічну боротьбу на різних шаблях людської еволюції вважали провідним мотивом всеї дотеперішньої історії, допускаючи зглядний поступ лише щодо форм сеї боротьби, але в ніякім випадку щодо змісту.*)

Дійсно, сей стан, що переживає тепер культурне людство, є незвичайно критичний. Ніколи ще доси людська bestia

Ось як загально формулує згаданий англійський публіцист свій погляд на парижську мирову конференцію та позитивні результати версайського миру: „З якого-б боку ми не досліджували працю мирової конференції — зі становища етичного, соціального чи політичного, ми завжди побачимо, що вона є фактором, що неначе був обрахований на те, аби підкопати високі інтереси та ослабити моральний сенс теперішнього покоління, аби розпалив вогонь національних та расових ненавистей, щоб поглибив пропасть поміж клясами й масами та щоб відкрив всі греблі перед хвлями анархістичного інтернаціоналу“. „В Європі (тепер) кожний нарід підносить свою руку проти своїх сусідів, кожний людя проти своїх пануючих кляс. Кожне правительство переводить політику, що підготовляє майбутню війну, яка уважаєть ся за неминучий наслідок версайського миру“.

На думку д-ра Діллона так стало ся в наслідок необмеженого великодержавного егоїзму, що de facto зовсім не числив ся ані з 14 точками Вільсона ані зі справжніми домаганнями самоозначення малпх і поневоленних народів. в дійсности віддавши сі останні в більшій чи меншій степені на поталу своєї хижацької заборчости. Звідси, очевидно, недовіре, а иноді навіть ворожнеча „визволених“ народів проти їх захланних „визволителів“.

Другою причиною, на думку англійського автора, є фактична некомпетентність головних провідирів мирової конференції щодо дуже скмплікованих націо-державних справ осередної та східної Европи, які вони мали остаточно вирішати. Стало ся напр, що один з найголовніших серед парижських будівнячих нової Європи „не потрапив відріжнити Шлезку від Килікії та гадав, що Польки, Німці, Вірмени й Французи — всі домагають ся сеї провінції (себ-то Шлезку І. Б.), що знаходить ся, як відомо в Малій Азії“ . . .

Не менш цікавий і инший факт, який наводить автор „Мирової Конференції“. Коли рішала ся справа приділення мандатів поодиноким побідним великодержавам щодо де-яких країн, самоозначенне котрих вимагало певного часу то Льюї Джордж дуже красномовно повчав Клемансо й Орлянда про необхідність поміркованости в їх територіяльних плянах. Коли сі останні спитали атлійського заступника, як він уявляє собі сю справу, то він, в дуже довгій промові, виявив охоту до забрання майже всіх мандатних країн Англією. — Французський й італійський делегати вислухали до кінця „скромну“ програму англійського товариша, але погім вибухли таким гомеричним сміхом, що він відразу зрозумів, як страшно переборщив та вже не пояснював далі свого погляду на сю справу . . .

*) Пор. про се цікаву монографію Л. Гумпльовича: La lutte des races (Боротьба рас).

triumfants не проявляла ся так прилюдно й отверто в усій гидоті та злочинности своєї звірючої істоти, як саме тепер, коли людство найінтензивнійше переживає національну, мовляв, фазу свого розвитку. Війна розпалила до найвищої ступеня всі аномалії й темні сили одностороннього та ексклюзивного націоналізму, відкинула людство понад тисячу років назад. *Natio nationi lupus est* — се неначе природна норма задля міжнародних відносин, особливо там, де іде рішуча боротьба між чужим наїздом панських народів та визвольними прямуюваннями кріпацьких націй.*)

Отже положення справді дуже сумне, однак не безпросвітне й не безнадійне.

Ми тут досить докладно зясували всі темні сторони праці мирової парижської конференції й взагалі критично розглянули фактичні результати дотеперішньої її діяльності. Задля об'єктивности мусимо отже звернути увагу на деякі додатні появи та ознаки в її прямуюваннях, а де в чім навіть в позитивних вислідах. Сі гарнійші прояви відносять ся здебільшого до сфери ідеологічних її здобутків, як на се була вже звернена увага на початку цього кінцевого розділу.

Отже насамперед проломлено вже врешті засаду абсолютної суверенности кожної держави, цього найбільшого лиха в довоєнному міжнародному праві, яку ми так рішучо побороювали на сторінках сеї праці. Проект „Союзу Народів“, предложенний Вільсоном мировій конференції, а відтак прийнятий нею з певними обмеженнями й поправками, не зважаючи на всю свою компромісовість все ж таки означає великий крок наперед на шляху утворення нового модернійшого міжнародного права.

Він признає засаду колективної солідарности держав, які належать до Союзу Народів, далі приймає засаду міжнародного судівництва й впливаючий з відси принцип міжнародної контролі, що має бути ре-

*) Ніщо хіба не характеризує плястичніше се модерне людство на національним підложу, як такі на перший погляд неначеб дрібні факти з сучасного щоденного життя. На тешинським Шлеску недавно вбили польські фанатики двох Чехів. Сей злочин став ся в паталогічній атмосфері польських підготовлень до майбутнього плесбеситу в згаданій вище країні.

Не менш цікавий є инший факт. В Празі на початку листопаду 1919 р. двох нефахових злочинців замордували стару багату жінку задля рабунку. Вбивець при слідстві зізнав, що 'для того, аби мав рішучість вбити сю паню, мусів увягти, що має перед собою Мадяра.

алізований шляхом міжнародної поліції й ексекутивви взагалі.

На далі загальне озброювання має бути обмежене й поставлене під міжнародний догляд, а саме шляхом контролі над вироблюванням амуніції й військових середників загалом.

Всі дотеперішні міжнародні інституції мають бути зосереджені й скоординовані в проєктованих міжнародних бюрох. Спеціально передбачається інтернаціоналізація всього, що відноситься до праці. (Проєкт міжнародного бюро праці.)

Війна абсолютно що правда не скасовується, але члени майбутнього Союзу Народів не мають права розпочинати війни, без попереднього обовязкового предложення свого спору на розгляд міжнародного судового трибуналу. Той, хто свавільно порушив би сю постанову, був би покараний насамперед господарською й фінансовою блокадою, а врешті, як би й се не помогло — озброєною інтервенцією решти членів Союзу Народів.

Таким чином передбачається заведення систематичної й одноманітної міжнародної адміністрації, через відповідні міжнародні політичні інституції — Генеральний Секретаріят, далі міжнародне міністерство то що, завданням яких буде переведення в практичному життю засади самозначення народів.

Оскільки се не є можливим відразу й скрізь зробити (особливо напр. в колоніях й супроти позаєвропейської тубільчої людности), передбачається мандатова система, отже свого роду тимчасовий політичний протекторат, а іноді й курателя над тими країнами чи народами, абсолютне самоозначення котрих з тих чи інших причин поки що не можливе. Мандатором може бути якийсь з членів проєктованого Союзу Народів.

Мирова конференція признала відтак засаду міжнародного захисту інтернаціональних меншостей в державах з різнонаціональним населенням (конкретно наприклад в Польщі та в Румунії,*) головно з огляду на жи-

*) Річ дуже цікава й заслугує уваги. Як відомо під час війни переважав погляд, що націо-державний розвиток прямує до повної ліквідації типу різнонаціональних держав, отже до повної перемоги національної держави, під знаком якої мало перевести ся визволення поневолених народів, доказом чого мав бути розпад Австро-Угорщини, Туреччини а подекуди й Росії. (сеї останної лише для тих, хто не був загипнотизований фетишем „єдиної і невіддільної тюрми народів“.)

дівську справу в цих країнах, відтак в нових державах, що повстали на руинах Австро-Угорщини.

Сей інтернаціональний захист недержавно-національних меншостей був необхідним корективом до „національних“ держав нового післявоєнного типу, спрепарованого дипломатично та політично в Парижу.

Відносні постанови мирової конференції мають дуже компромісовий характер. Ними застерігаєть ся здебільшого лише культурно-національна автономія меншостей, а ргіогі виключаєть ся евентуальний (з боку цих меншостей) поступлять краєвої самоуправи, яко суперечний принципови суцільности й „національности“ держави.

Однак не так складо ся, як гадало ся, так, що в результаті вийшов свого роду малесенький парадокс, а саме, що головні новоутворені національні держави (Чехо-Словачина, Польща) матимуть від 33 до 42% иншо-національного населення, евфемістично кажучи — інородних меншостей. Ще найбільше одонаціональною є серед цих нових держав Югославія, але й щодо неї не слід забувати, що югославянський на-рід се поки що лише ідейна конценція, яку визнає реально дуже обмежений гурт інтелігенції та що de facto відома трипартиція югословянського племені (на Сербів, Хорватів та Словінців, не згадуючи вже про четвертий болгарський елемент, що мав би так само належати до новозорганізованної Югославії) ще не так швидко щезне з дійсного життя, як що взагалі перестане існувати.

Югославянська проблема представляєть ся однак ще складнішою, коли подивить ся на неї зі становища недавнього передвоєнного адміністративно-політичного поділу югославянського племені (без Болгар) на 5 „заборів“ та 11 відрубних провінцій.

Сцентралізувати всі сі націо-політичні відміни під одним великосербським de facto прапором є дуже ризиковною утопією, котру сувора дійсність вельми швидко скорегує. Проти можливих і зрозумілих проявів національних та краєвих сепаратизмів в лоні Югославії є лише одно забезпечення, а саме утворення югославянського державного „Common Wealth“ на зразок австралійського.

Сказане тут про югославянську проблему з певними обмеженнями може відносити ся й до справи внутрішнього зорганізованя чехословацької держави, де знаходимо де які (зрештою в значно слабшій степені) аналогії з одного боку національного характеру (справа т. зв. „Deutschböhmen“ і чеських Німців загалом, далі т. зв. словацького культурного автономізму, не кажучи вже про инші національні меншости, напр. малярську, евентуально польську на Шлезку; т. зв. Карпатську Русь, себто Угорську Україну прилучено до Чехословаччини на автономних засадах), а відтак краєво-адміністративного характеру, оскільки розходить ся о отримання зглядно знесення дотеперішньої областної автономії Морав чи Шлезку. Якраз ся справа дебатуюєть ся в чеській пресі, в звязку з проєктованою загально-державною конституцією для Чехословаччини, при чім ви-

Дуже цікаво є постанови пояснювали ся та боронили ся в спеціальній напівофіційній статі чеського пресового бюро при міністерстві закордонних справ у Парижу.*)

В сій статі доказуєть ся, що „задня всесвітної війни 1914—1918 рр. ідейно міродайним був зовсім не принцип національний, але демократичний; що національна засада є лише дериваційним вислідом засади демократії й коли сій війні надавав ся звичайно сутонаціональний характер, то се робило ся здебільшого для широкого загалу з тої причини, що „ся фірма більше кидаєть ся у вічі та має більше маніфестаційне значінне“.

Національна база — кажесть ся далі — сама по собі не є вистарчаючою для zorganizовання політично-державного життя Нової Європи. Задля сього міродайнішими є інші критерії: „економічної незалежності, географічних формацій, традиції та історії політичної“, з узглядненнем при сім та передовсім принципів справжнього демократизму...

Се й є саме ті засади, що вясовані були на попередніх сторінках сєї праці, як головні й необхідні державно-творчі елементи, попри національний.

Яка вічна та тяжко поправима шкода, що протягом чотирох років націоналістична демагогія зовсім затуманила й так дуже темну справу націо-державної симбіози! Коли-б вона від самого початку ставила ся ясно й виразно, себ-то

явили ся два ріжні погляди на сю справу: після одного — всі т. зв. „сепаратизми“ мзють бути знесені, а вся Чехословаччина адміністративно зцентралізована, без огляду на дотеперішні краєві автономізми, а подекуди й чехословацький націо-культурний дуалізм, після другого (на нашу думку рішучо слушнішого) майбутній новий державний устрій Чехословаччини має узгляднювати краєві автономізми, котрі в дійсности слід уважати проявом розумної державної децентралізації, але в ніякім разі за вислів протидержавного сепаратизму.

Резюмуючи сказане тут мусимо сконстатувати, що справа державних типів, в звязку з національним питанням, як вона була вясована в попередньому розділі — післявоєнними результатами державного будівництва дуже услівно була вирішена неначеб на користь національного типу. Але остаточне вирішення сєї проблеми, оскільки воно мало заспокоїти всі повеволені й недержавні народи, конче мусить відбутися в напрям позаєвропейських спілкових державних форм, про що говорило ся на прикінці попереднього нарису...

Цікаво, що поза Австрія після проєктованої тепер конституції має бути саме такою спілковою державою (Bundesstaat Österreich), в якій навіть Відень творитиме окрему автономну одиницю. Таким способом хоче Австрія боронити ся проти вищезгаданих краєвих сепаратизмів в її лоні.

*) Див. передрук сєї статі в пражському „Le Rapport Quotidien“, 1919, d. 135 і 136. — La question des minorités devant la Conference.

реально та позитивно, коли-б мiрова конференцiя вiд першого дня своєї працi консеквентно та однаково справедливо супроти всiх визволюючих ся народiв переводила рацiональну перебудову майбутньої Європи пiд нацiо-державним оглядом, то нинi мир був би не лише на паперi, але й у дiйсности, а в кожному випадку свiт не був би свiдком тої нацiоналiстичної вакханалiї, в якiй гине та марнiє тепер схiдна а подекуди й осередна Європа.

Читач бачить, що й сих кiлька уваг, що мали, мовляв, зясувати соняшний бiк мiрової конференцiї, — закiнченi були знову її критикою.

Стало ся так тому, що протягом грудня 1919 р. та сiчня 1920 р. вiсe бiльше й виразнiйше вияснило ся, що з позитивних проєктiв її, про що говорило ся вище, в дiйсности майже нiчого не зреалiзовано. Союз Народiв напр. все ще не зорганiзував ся, але повстає нова коалiцiя з Францiєю та Англiєю на чолi в дуцi передвоєнних державних бльокив. Що майбутнiй Союз Народiв був би лише експозитурою сеї коалiцiї та пародiєю справжньої спiлки народiв — бiльш нiж правдоподiбно. З другого боку новi публiкацiї про мiрову конференцiю, написанi здебiльшого з автопсiї й з антантського боку — представляють її працю в дуже неприхильному свiтлi, але на жаль зовсiм справедливо.

Серед сих критичних голосiв заслугує на увагу книга англiйського публiциста Гариса (Harris) пiд заголовком: — Як мир робив ся. — (The Peace in the Making), в якiй насамперед констатуєть ся, що мир будував ся в атмосферi розбурханих нацiональних пристрастей, пiд чималим натиском не завше чистої преси, що мiрова конференцiя вiд самого початку зрадила Вiльсоновiй идеологiї, напр., перший пункт з його 14 точок — про прилюднiсть дипломатiї: всi її засiдання були та й нi. Далi він закидує фактичну непiдготовленiсть головних проводирiв конференцiї до дуже вiдвiчальної й тяжкої мiрової працi. Вiльсон, що дав мiровiй конференцiї идейну програму, в дiйсности не потрафив захистити її, коли розходило ся про реальне її переведення. Европейські дипломати-практики без великого труду перехитрювали завше й скрiзь свого американського партнера — теоретика та идеалiста в дипломатичному мистецтвi, очевидно на шкоду його 14 точкам, а до того ще й незлобно глузували з вашингтонського апостола, називаючи його напiвiронiчно Исусом. Взагалi, на думку цитованного тут автора — мiрова робота переводила ся дуже ноншальтно та занадто сальоново.

Ось, напр., як повстав Союз Народів. „Одного дня — пише автор цитованої книги — кілька минут по п'ятій годині підніс ся Клемансо та спитав: „Чи бажає ще хтось слова?“ Позаяк було вже по п'ятій годині, то всі бажали йти до дому. Клемансо відтак сконстатував: „Тому, що ніхто не зголошуєть ся до слова, піддаю резолюцію під голосованне. Ніхто не мав навіть припущення про що саме голосуєть ся. Відтак слова зажадав англійський міністер праці Бейрнс, представник робітничої партії (Labour Party), щоб промовляти з приводу, на його думку, найважнійшої точки дневного порядку, се-то в справі Союзу Народів. Йому слова не дано, позаяк, як Клемансо сказав, він кілька хвилин перед тим сам голосував про прийняте статута Союзу Народів без дебатів“.

Так мав повстати Союз Народів — ся заповітня майбутньої Європи архизгода. Коментарі, очевидно, зайві.

Не менш гостро критикує мирову працю инший англійський письменник, Кейніс, автор публікації „Економічні наслідки миру“, в якій Вільсон є представлений як типовий Дон Кіхот, зовсім осамотнений в Парижу, а відтак і в себе дома, за океаном.

Відомий англійський папфіст Норман Анджел, автор славетної антимілітарної праці проти війни, під заголовком „Велика Брехня“, на прикінці 1919 року мав виклад, в яким констатував, що мілітаризм, котрий мала знищити війна, після неї в дійсности все сильніше зміцнюєть ся й що всі побідні держави мають зараз мілітарні видатки принаймні два рази більші, ніж до війни. (Японія саме оголосила нову величезну мариністичну програму, обчислену на кількадесять мільярдів).

На думку згаданого автора й нова політична конфігурація Європи є більш ніж проблематична щодо своєї тривкості. „Ми зробилисьмо — каже він — в кожній з нових держав якусь Ельзас Льотарингію; наробилисьмо собі ворогів в Німеччині, Росії, Китаю, а англо-американські відносини не були ще ніколи менше задовольними, ніж тепер. Словом, союзники досягли успіху в тім, що збалканізували велику частину Європи, знищили європейську кредитову систему, що для Англії є особливо важне, позаяк для неї має велике значінне торговля з чужиною. Літа Народів не минуче скінчить ся фіяском, о скільки вона має бути виключно караючою інституцією, а зможе існувати лише тоді,

як що витворить новий кодекс міжнародного права для народів, що належатимуть до неї...“

Ми тут навмисно навели головню англійські критичні голоси про мирову конференцію та не дуже щасливі висліди її праці, бо Англія є безперечно одною з тих побідних держав, що релятивно з сеї всесвітньої війни найменше мала шкоди та найбільше користи й реальних зисків та здобутків під кожним оглядом...

Але, як на се була звернена увага вище, версайський мир критикується з усіх сторін та майже всіма народами й державами, що так чи инакше заінтересованні політично-державними та фінансово-економічними його постановами. Не лише побіджені, але й побідники не дуже то задоволені з його конструктивної роботи.

Не бракує також критичних французьких голосів, не згадуючи вже про Італію, що є дуже зденервована й роздратована тим, що Антанта доси ще не визнає цілком т. зв. льондонської умови з 1916 р. (patta di Londra), що віддавала Італії чималу частину югославянської Дальмації, очевидно з Рекою (Fiume), сеї недавньої арени аунціївської авантури та теперішнього об'єкту ультимативних дипломатичних пертрактацій в антантському таборі між Італією та Югославією.

У Франції критичне становище супроти мирової конференції заняли головню опозиційні соціалісти та відома протинаціоналістична й пацифістична група — „Clarté“ (Ясність), на чолі якої стоїть славетний автор наймогутнішого твору про війну — „Le Feu“ (Вогонь) — Барбюс та його неменш відомий компатріот і письменник Роланд, що від самого початку й протягом всеї війни був майже осамотненим дзвоном чистого вселюдського сумління, в яким било ся справді людське серце, не затроєне ядом звірячого шовінізму, не засмічене безпринципністю всіляких „святих“ компромісів воєнного часу.

Тепер, коли мирова конференція формально закінчила своє існування, не докінчивши однак великого свого завдання, в Паризі заснована була нова спеціальна організація: „L' Association du Monde Libre“ (Товариство вільного світу), задачею котрого є запевнення трівого й справедливого миру. В своїм органі згадане товариство розпочало всесвітню ми-

рову кампанію, метою якої є взаємне зближення й пізнання народів, усунення пересудів, що розділюють народи та спричинюють ворожнечу поміж ними, а головню — охорону національних меншостей, що залишили ся під чужим пануванням.

„Мирова конференція — констатує вищезгадана організація — виявила себе нездбною для вирішення величезної проблеми, якою є Союз Народів; задля здійснення сеї думки треба всесвітньої пропаганди“... Отже „L' Association du Monde Libre“ хоче по змозі причинити ся до реалізації великого сього діла.

Ми тут навели вже дуже гостру критику антантської мирової політики з югославянського боку. На прикінці не можемо не згадати ще критичного голосу про мирову конференцію з чеського боку, отже від представника також визволеного народу та який з числа бувших поневоленних народів безперечно належав до улюбленців („mazlíček“) Антанти, а відтак і мирової конференції.

Нещодавно появила ся в Празі збірна праця п. з. „Jsme svobodni!“, спеціально присвячена заєванню історії визволення чехословацького народу підчас війни. В третій частині обговорюєть ся спеціально відношення мирової конференції до чеської справи.*) Мировій конференції взагалі в сій праці є присвячений окремий розділ, під заголовком: „K te-
rak mírová konference pracovala“, де автор робить критичну характеристику праці конференції. Треба пасамперед зазначити, що згадана праця загалом ставить ся до мирової конференції та Антанти дуже прихильно. Тим більше значіння мають критичні уваги її автора з приводу праці паризького мирового аеропагу.

Чеський журналіст насамперед констатує, що фактично про все рішали представники кількох великих держав, що положення т. зв. малих держав на мировій конференції було зовсім підрядне. „Малі держави — каже він (стор. 28—29) — всі без виїмку — були власне зовсім виключені з вирішування справ та засуджені на пасивну ролю лише глядачів, про їх долю рішали інші, що при найліпшій охоті не потрапили й не могли зрозуміти їх домагань. В сьому слід передовсім шукати коріння деяких постанов, котрі ми відчуваємо як кривду“.

*) Dr. H. Jelinek: Mírová konference — Praha 1920.

Робота конференції не була органічною, ані об'єктивною. Вона була в дійсності та йною, лише иноді послуговуючись декорумом прилюдности. Журналістиці не вільно було об'єктивно й річево писати про її праці. Цензура суворо переслідувала яку-будь її критику.

Мирова конференція, оскільки могла, уникала вирішування тяжких та складних справ, відкладаючи остаточне їх полагодження на пізнійше. Тому не були вирішені напр. східно-європейська проблема, тешінська справа, східно-галицька, рецька то-що.

Праця конференції підлягала стороннім тайним впливам, напр. фінансових кругів. Найвища Рада „мимохіть підлягала ріжним настроям і суєстям. А тому панувала на конференції постійно непевність. Що сьогодні здавалося правдоподібним, а навіть певним, за тиждень було вже хибною комбінацією, так що неприємні несподіванки ніколи не були виключені навіть для тих, хто був знаменито поінформований...“ (стор. 28).

Ся непевність ще збільшувалася через те, що представники малих народів здебільшого не знали, коли вирішувалися їх справи Найвищою Радою, що працювала найохотнійше в атмосфері напівтемної таємности. Навіть чеська делегація, яка найкраще була поінформована про все, що робилося на мировій конференції, та яка мала серед її визначних діячів чималі особисті симпатії й впливи, з великим трудом довідувалася нараз про те, де й коли буде вирішуватися та чи инша справа, що торкається чехословацької державної проблеми.. (I. с. р. 26).

Дальшими причинами, що мали чималий параліжуючий вплив на хід праць мирової конференції, була напр. внутрішня боротьба в її лоні поміж воєнною (себ-то маршала Фоша) та дипломатичною (т. е. вільсонівською) партіями. Перша очевидно мала на увазі запевненне миру під мілітарно-стратегічним оглядом тоді, коли друга старалася перевести в життя при політичній перебудові Європи принципиальні точки американського президента що до самоозначення та визволення поневолених народів. Очевидно, що перевагу здебільшого мала воєнна партія.

Ми вже чули, як англійські критики мирової конференції закидали її делегатам фактичну й річеву невідповідність та в звязку з тим і неневне орієнтування на складних європейських націо-державних відносинах. Се саме закидує їй і чеський автор.

Ось що він каже з цього приводу: „Зрештою не була се головно ріжниця інтересів, що забороняла й перешкаджала успішному то одноцільному веденню мирової праці, як скорше ріжниця в думанню; задля поладження такого величезного комплексу політичних, економічних і фінансових та соціальних справ більшість англійських та американських делегатів не лише що не мала вистарчаючих річевих відомостей, але й їх психічна організація, їх спосіб розуміння й задивлювання ся на справи просто не допускали можливости доброї орієнтації...“ (стор. 28).

Врешті і в методах праці мирової конференції було чимало суверенного арбітралізму поодиноких головних її діячів, багато випадкового та настроєвого, перед чим мусіла капітулювати об'єктивна правда, річеве становище чи фаховий науковий матеріал з приводу тої або иншої спірної справи. А в результаті „сі методи — на думку чеського публіциста — нівечили найліпші прямуювання поодиноких делегацій, або принаймні робили їм чималі труднощі. Не лише делегати т. зв. малих держав, але й представники великодержав, особливо європейських, що прецінь користували ся внімковим положенням, часто тяжко зносили спосіб, яким вирішували ся справи, та з розгірченням скаржили ся на се“ (стор. 25).

Ось так виглядав праця паризької конференції у світлі прихильної критики та з приятельського табору.

У країниці належать до тої категорії поневолених та визволюючих ся народів, що найбільше були обійдені та знехтовані мировою конференцією. Як було вже зазначено, конференція не мала ніякого зрозуміння для реального трактування вельми складної східно-європейської проблеми, задивлюючись на неї під російським кутом погляду,* але все-ж таки більш чи менш умовно конференція (або поодинокі з провідних на ній держав) визнали з початку (наприкінці 1919 р.) новоповсталі надбалтійські держави (Литву, Латвію а подекуди й Естляндію), а відтак в січні 1920 року — кавказькі республіки, а саме: азербейджанську, грузинську та вірменську.

*) Вельми цікаво, документально та критично зясував се французький публіцист, Gaston Gaillard в „Le mouvement Panrusse et les Allogènes“ (Рух панросійський та інородці) — Париж 1919; пор. відтак про се цікаву збірку статей члена україн. мирової делегації М. Кушпіра: L'Ukraine, l'Europe Orientale et la Conference de la Paix — (Україна, Східня Європа й Мирова Конференція) — Париж, 1919.

Лише супроти України мирова конференція весь час займала вороже становище, обумовлене здебільшого польсько-російськими впливами й інтригами, прямуючими до спараліжовання та знехтування під дипломатичним оглядом самостійницько-державних прямивань Українців.

В низче цитованій публікації українського публіциста й члена української мирової делегації ми знаходимо таку влучну, а разом і слушну критику антантської політики супроти України та української справи:

„...Рівночасно з тим, коли український нарід боронить своєї свободи й самостійности, держави Антанти розпочали справжній поділ української землі. Отже, українські провінції бувшої Австро-Угорщини поділено таким робом: угорську Україну віддано Чехам, українську Галичину — Полякам, українську Буковину — Ромунам; крім того Поляки й Ромуни вживають всіх можливих заходів, щоб здобути дещо з українських країв, що входили в склад бувшої Росії. Врешті, оскільки держави Антанти рішили помагати Колчакову та Денікіну в напрямі утворення ними всеросійської влади, сим самим рішенням вони віддають решту українських земель майбутній Росії. Так отже замість права народів на самоозначення, ми констатуємо поділ українських країв поміж сусідними державами та замість щоб дати свободу — держави Антанти підтримують імперіялістичну політику певних російських кругів, політику насильства супроти поневолених народів бувшої Росії“ (стор. 79—80).

Коли зреасумувати наведений тут критичний матеріал про мирову конференцію в її відношенню до справи, зясування котрої присвячено сі наші нариси, то залишить ся не дуже бадьоре загальне вражіння. Особливо-ж, як що уявити собі, під якими великими гаслами вела ся всесвітня війна, що мала стати епохальним Рубіконом в історії людства, вихідною, мовляв, точкою нової в ній ери, ери міжнародної справедливости та національної свободи.

На жаль, як тепер се добре видно, так не стало ся. Темні сили старої Європи, про які згадувало ся вище, захмарили ясні уродини нового вільного світу визволених народів. Фігурально кажучи в сій гігантській боротьбі демократично-свобідного Ормузда з мілітарно-автократичним Ариманом, перший хоч і одержав зовнішню побіду, але досяг сього дорогим коштом зараження тими лихими пошестями, що він з таким ентузіастичним захопленням поборював в по-

літичній системі ворожих осередніх держав. Звишений мілітаризм, автократичний етатизм, національний ексклюзивізм і геґемонізм — вчора, перед війною, страшенне одіум для політичного демократизму Америки, Англії й Франції, сьогодні — отже неваче на другий день після війни — стали ся певними — хоч більш чи менш замаскованими — атрибутами їх державної політики.

І саме тут страшна траґедія людства! Велика крівава жертва народів не принесла того загального визволення, якого від неї сподівали ся всі, що стогнали в путах національної й соціальної неволі, що придушені були тягарем політичного ярма!... Не настав ще новий заповітний день в історії людства. Замаєчили лишень перші проміння ранку сього майбутнього дня задля напіввизволених народів.

Як бути й що далі? — ось питання, що веґає у всій своїй фатальній силі перед кожним, що мріє та вірить в можливість справжнього нового світу, кого не задовольняє компромісове „напіввизволення“ мировою конференцією, й хто не може погодить ся з тим, щоб на далі залишили ся деякі народи-кріпаки в чужому ярмі, хоч і в позолоченій на зовні панській клітці...

На се питання, для поневоленних народів майже ґамлетівського значіння, постарасмо ся відповісти далі.

Всесвітня війна 1914—1918 була очевидно викликана й споводована об'єктивними факторами сучасного суспільно-господарського ладу та його державно-політичними відповідниками — (імперіалістичні тенденції капіталістичного устрою). Вона могла вибухнути трохи пізнійше або скорше (саравський атентат був лише випадковим епізодом, що прискорив її вибух), але доки існував вищезгаданий довоєнний лад вона мусіла конче й неминуче вибухнути.

Форми та перебіг війни очевидно також були детерміновані характером і загальним типом сеї довоєнної суспільности. Але вони були подекуди залежні також від деяких чинників, мовляв, суб'єктивного характеру, от хоч би, для прикладу, від політичної психології поодиноких народів, що сама, будучи обумовлена в своїм розвитку сим соціально-економічним ладом, в свою чергу мала, так би сказати, відворотне діланне й вплив на маси, витворюючи врешті ту чи иншу воєнну атмосферу. Ся остання загалом показала ся скрізь, як в осередніх державах, так і по

стороні Антанти дуже фатальною, або конкретно кажучи — людожерною й людоненавистницькою.

З огляду на предмет сих нарисів нас очевидно цікавить згадана „воєнна атмосфера“ в її відношенню до міжнародного права та національної справи. Отже щодо сього, то поминаючи оздобну визвольну її фразеологію (иноді щиро наївну або плятонічну, иноді знова фарисейськи демагогічну або рафіновано-зводницьку), вона загалом і скрізь визначила ся поворотом до „права п'ястука“ та майже цинічної націофагії. (Таллергофя в Австрії, погроми Жидів та інородців в Росії, масакри Вірменів в Туреччині і т. д.)

„Пієні ненависти“ до ворожих народів і до своїх „інородців“ та „окраїн“ за державну зраду однаково лунали по сей і той бік воєнних фронтів. В сій удушливій атмосфері програмового масового винищування й мордовання, пишвою квіткою розквітало отруйне зілля зоологічного націоналізму, в його найпаскуднішій бо шовіністичній формі.

Таким чином для мирової конференції та майбутнього Союзу Народів витворювала ся протягом війни не дуже відповідна психологічна атмосфера. Подекуди се власне й пояснює компромісовий характер мирової роботи, про що говорило ся вище.

Не без радії зауважив чеський дослідник міжнародного права Г о б з а з сього приводу, в своїх знадібках до проєкту Союзу Народів:*) „Є питанням, чи теперішній час є відповідним для заснування Союзу Народів? Гадаю, що ні. Коли-б розходило ся про думку, несену масами, в руках яких є zorganizованне нового світа, коли-б розходило ся про частину нової віри, що поширюєть ся помічю розуму, може вільно було-б гадати про се инакше. Але війни мають звичайно в наслідку занепад громадянської моральности, зрієт пристрастей людських, виявлення найнищих інстинктів та все більшого недовіря поміж суспільними верствами. Все є в розкладі. Не має певного ґрунту соціального або етичного, ба, навіть, здаєть ся, що розпочинаєть ся боротьба всіх проти всіх. В такім положенню є тяжко спокійно думати про Союз Народів. А саме спокійного обдуманья є неминуче треба для так великого й далекосяглого проєкту, що є продуктом розуму та що мусить бути вирішений розумом. Щоб він вдав ся не лише з формального боку, але й по суті, для сього треба спокою та обдуманья. Але ні того, ні другого тепер

*) Див. Dr. A. H o b z a: — Poznámky ku projektu „Společnosti národů“ — в журналі — „Česká Republika“ 1919. ч. 10.

не має. Живемо на межі двох суспільних устроїв: капіталістичного та соціалістичного. Все залежить від результату боротьби поміж новим та старим ладом. Цікаво, що Союз Народів творять ще представники старого ладу, що є на відходнім. І се є слабою сторінкою сього проекту. Певна аналогія між сям Союзом Народів та Священним Союзом не підлягає сумніву..." (стор. 249—250).

Ся обава та скептицизм чеського вченого, на жаль, більш ніж узасаднені. Перед двома ще роками, коли справа миру почала трохи конкретнійше зарисовувати ся на тлі всесвітньої війни, передбачаючи на майбутній мировій конференції рішучу боротьбу двох політичних світоглядів що до будучої перебудови Європи та аналізуючи реальні чинники й сили, що мали вирішити справу миру, автор сих рядків прийшов тоді до дуже сумних висновків що-до ідейної вірності новому політичному світоглядові тої демократії пануючих, а подекуди й поневолених народів, яка мала відігравати провідну роль на евентуальному мировому конгресі.

В нашій статі — „Справа миру й національна проблема“ *) між иншим висловлені були такі сумніви: „Ось чому тяжко ще передбачати, як скінчить ся боротьба старого світа з молодим за нові майбутні форми державно-національного будівництва та життя. Ось чому мусимо побоювати ся, що якимсь компромісом, а не повною побідою нового над старим скінчить ся большевицька спроба радикального розв'язання національної справи. Ось чому можливо, що майбутній мир не всім поневоленим народам дасть повну свободу. Забогато ще є старого навіть і в тім, що назверх виступає а головню балакає по новому..."

На жаль, та у зв'язку з тою специфічною атмосферою в сфері національного думання, що витворила ся протягом війни й про що згадувало ся вище, мирового конференція скінчила свої праці великим компромісом між вчорашньою й майбутньою Європою під чималим натиском „темних сил“ старого світу. Се є чималим тягарем для новоповсталого Союзу (власне поки що товариства) Народів і зрозуміло дуже турбує ініціаторів його, що первісно уявляли собі сю інституцію, як запоруку тривкого миру та міжнародного братерства.

Одною з таких ініціаторок була льондонська „Ліга Союзу Народів“ (The League of Nations Union), що

*) Див. — Вістник політики, літератури й життя — ч. 1—2 за 1918. з 11. січня стор. 10.

видав свій спеціальний орган: „The League of Nations Journal“, а відтак агітаційні брошури та влаштує інформаційні виклади.*) Членами сеї Ліги можуть бути поодинокі народи й держави.**)

З цитованого низче викладу про згадану Лігу, що має характер анкети, про здійснення справжнього миру поміж народами, в заявах поодиноких визначних представників сеї інтернаціональної організації знаходимо саме чимало цінних уваг та знадібок до поставленого нами вище питання — як бути й що далі? — а крім того не менш цікавий критичний матеріал до офіційального миру.

Ось напр. цитата з дуже оригінальної заяви майра D. Davies: — „...Народи мусять захистити ся. Одинокі нація на захист спочиває в народах всіх зєдинених країн. Народи мусять з сього всього (себ-то війни й миру. І. Б.) навчити ся, або загинути. Вони не можуть вже покладати ся на дипломатів, ані на правників; не можуть слухати генералів і політиків. Політики мусять бути поучені, що в закордонових справах, як і в хатніх, є лише слугами народу...“ (л. с. р. 9).

В наведених тут кількох рядках є свого рода програмові вказівки до того, яким шляхом можна вийти народам з тих манівців, на які завела їх компромісовість мирової конференції.

Заки ми приступимо до обговорювання програми й тактики майбутньої післямирової та справді мирової роботи наведемо ще деякі голоси з вищезгаданої англійської анкети.

Ось відомий генерал С м а т е констатує напр., що мирова конференція не здійснила справжнього миру, але закінчила лише війну. Мир доперва треба буде зробити...“ (стор. 15). Згадуючи про Союз Народів, заснований в Парижу, він завважає, що він „є лише формою та вимагає ще рухливого життя, що може прийти тільки від активного зацікавлення та оживлення зносин саміх народів. Новий творчий дух, що знову прокинув ся в народах в тяжкій хвилі, має наповнити сю інституцію (себ-то — Союз Народів — І. Б.) — життям. А також і ворожі народи (підкреслення мое — І. Б.) — малиб як найскорше пристати до Союзу і навчити ся разом зі зєдиненими народами реалізувати ве-

*) Докладніше про сю Лігу в друкованому викладі голови чеської секції проф. д-ра Ф. Мареша: — Společenstvo Svazu Národu — Praha 1920.

***) По газетовим вісткам в Лондоні заснована буда українська секція з ініціативи й при близькій участі тамошньої української Місії.

лику науку сеї війни, а саме, що справжній шлях людського поступу не веде до лжегордості сепаратизмів та егоїстичного панування, але до спільної служби великим вселюдським справам.“ (Там же.)

А на адресу побідної Антанти сеї самий автор зазначає: „Союзники мусять пам'ятати про те, що їм дав біг велику перемогу, що переходить найсмівливіші їх мрії, зовсім не для малих, егоїстичних цілей та не для фінансових або господарських зисків, але для досягнення великих вселюдських ідеалів, за які наші герої положили життя та які є справжніми побідниками в сій війні ідеалів“. (стор. 16.)

Один з учасників сеї анкети не може погодити ся з тим, щоб війна пройшла безслідно для міжнародної етики. „Величезний катаклізм сеї війни не може залишити людську природу такою, якою вона була. Війна була-б тільки катастрофою, коли-б людство не мало з неї ніякої науки; ся потреба науки для всіх, хто пережив сю війну, є рішучо konieczною, щоби нові явища стали можливими.“ (стор. 18.)

Може згодом, аж людство трохи схаменеть ся, ся війна й справді матиме для нього дидактичне значіння, як свого рода страшне „memento mori“, але поки що, на жаль, не видно ще сього її, мовляв, виховуючого впливу й вона уявлюеть ся для критичного обсерватора власне як грізна катастрофа, що викликала в людях найгірші звірючі атавістичні інстинкти й звички.

Пригадаймо лише опис її в „Огні“ Барбюса або вражіння з неї в новому романі відомого еспанського письменника Бляско Ібанеса: „Чотири апокаліптичні їздці“, де розвиток найблизчої майбутности сплюндрованої землі символічно явсуєть ся у виді апокрифічної семиголової страшної звірюки, що має стати новим володарем землі й над кожною з семи голови якої є у формі надписаних девіз неначе перспективно начеркнений дух суспільно-політичної програми післявоєнного ладу. Ось деякі з сих програмових ключів: „Маєш бути жорстоким, щоб бути великим“, „Слабому не має місця на землі“, „Сила понад правом“ і т. д.

Перший рік ліквідації війни багато де в чім признає рацію сим песимістичним висновкам згаданого еспанського письменника і найбільше саме в справі, що головню нас тут обходить, то є в національній. Власне згадана вище воєнна атмосфера найгірше проявила ся в перетворенню національної психології в напрямі захланного та заборчого паннаціоналізму.

Цитований вже тут індійський поет і філософ Рабін-дранат Такур перевів убійчу критичну аналізу сеї європейської паннаціоналістичної пошести в спеціальній публікації „The Nationalism“, де він взяв під увагу воюючий націоналізм державно-пануючих народів і виступає проти молоха державного паннаціоналізму. (Після його термінопоняття держави ідентифікується з поняттям народу й тому уживаний ним скрізь термін нарід (Nation) слід розуміти яко держава).

Наведемо деякі з думок згаданого неєвропейського мислителя, що влучно характеризують європейський захланний націоналізм саме в часі війни.

„Поняття народу (читає держави, зглядно державно-пануючого народу. І. В.) є одним з дуже ділаючих оманюючих середників, що винайшла людина. Під впливом його міазмів може увесь нарід здійснити систематичну програму найгрубішого егоїзму, зовсім не усвідомляючи собі свого морального відсуття, противно, ще небезпечно роздратується, як що йому се пригадається.“

„Ся війна європейських народів є відвітною війною... Настав час, коли Європа на власному тілі в повній мірі має відчути за все людство — яке так ганебно трактувалося — страшну безглуздість того, що називається народом. = (дотеперішня держава. І. В.)

Тяжко удержати ся, щоб не цитувати й ще деякі інші саркастичні характеристики автора „Саадгани“, але й сих двох вистарчить для з'ясування аномалії сучасного завойовницького націоналізму, що до війни був головно привілеєм лише великодержавних пануючих націй, а нині, в часі її ліквідації, неначе чумною пошестю починає захоплювати й доперва ледво визволених вчорашніх ще народів-кріпаків.

В новій польській державі національний імперіалізм на історичному ґрунті став ся майже догматичним канонем державної політики. В погоні за привидом колишньої Річи Посполітої, Польща веде від скінчення великої війни свої війни на всіх фронтах і проти всіх своїх сусідів. Об'єктами політичного її „Drang-y“ є рівночасно Вільно, Київ, Іданск, не кажучи вже про Львів і про те, що деякі польські патріоти найрадіше б оперли свою державу о Чорне та Балтійське море...

А Польща під сим оглядом, на жаль, не є зовсім якимсь виїмком. Румунія, наприклад, не є менш заборчою і свій ідеал „România Mare“ справді уявляє собі в грандіозних роз-

мірах, що далеко виходять за природні межі ромунського народу.

Але і в чеськім народі, що доперва сам скинув з себе 300-літнє чуже ярмо, в деяких суспільних кругах можна вже констатувати хороботворче діланне бацілів паннаціоналістичної пошести, поки що в формі протинімецьких чи протижидівських корчів. Очевидно, що перші симптоми згаданої хороби зявили ся насамперед в крамаржівській т. зв. націон-демократичній партії, що має претензії бути всенародною, отже в сє чеською партією (мимохить пригадуєть ся анальогія напр. з всепольською або всенімецькою партіями), та в якій є чималий гурт типово буржуазної інтелігенції. Ся партія не погоджуєть ся з ідеально справедливою та високогуманною політикою в національних справах президента Масарика, її провокують пертрактації голови кабінету соціаліста Тузара з Німцями; тому члени її напів явно полемізують з першим (прим. відомий письменник А. Дик, або біолог і вчений Мареш), а вже зовсім явно кшдають ся на другого, самі мріючі, здаєть ся, про озброєний нейтралітет супроти власних Німців і Мадярів та удержавленне або принаймні укравленне т. зв. „поступового антисемітизму“ в Чехословаччині. (Письменниця і посол до сойму п. Віков а Кунетіцька.)

А вже вершком сеї національної психози є незвичайно симптоматична оповістка в органі берлінських письменників „Feder“ (Перо) ось такого змісту: — „Хто напише книгу ненависти проти нашого французького ворога? Ся книга має бути передовсім вжита яко література для молоді. Матеріалу достарчить видавництво.“*)

Як ще такі книги національної ненависти зачнуть писати всі народи, що мають слухні чи неслухні претензії до своїх сусідів, то незабаром вся Европа знову стоятиме в полумю нової війни й до того ще чи не гіршої, ніж та, що й доси ще не є як слід зліквідована!

І тому яко відповідь на питання: — як бути й що далі? — мусимо констатувати, що санація міжнародних та національних відносин в Європі (а відтак і скрізь там, де національні або й расові перепони унеможливають справжній мир) мусить йти через унормованне політичного життя в двох головних напрямках:

1. Насамперед мусить бути витворений з ґрунту новий правний підклад для національного існування всіх поодино-

*) Цитую за празьким Venkov-ом з 10. лютого 1920 року.

-ких народів та відроджуючих ся рас і для зорганізованя майбутнього міжнародного співжиття на нових засадах національно-расової рівноправности, автономности, солідарности й демократичности.

2. Відтак в лонї поодиноких народів і рас має бути присвячена спеціальна увага систематичному й раціональному вихованню в душі такого модерного націоналізму, що, забезпечуючи повністю всестороннього розвитку поодиноких народів і рас, головню відроджуючих ся, різночасно виховував би їх в напрямі взаємної пошани та солідарности, що програмово й доцільно викорінював би націоналізм, націонацентризм та інші хороби дотеперішнього паннаціоналізму, який істоту національного чуття добачає передовсім в ненависти й захлавности супроти сусідних народів, уважаних за ворогів, а не в плеканню позитивно-творчих елементів сього великого двигуна новочасного культурного й політичного життя.

З вище зазначеної тут критики мирової конференції й останніх, мовляв, діагнозів її безнадійної кризи, зроблених визначними державними співучасниками її,*) очевидним є фактом, що версайський мир має характер і значінне лише тимчасової й може недовгої провізорії та що його ревізія — або принаймні основна коректура — в справу може навіть дуже близької будучности.

Тому отже час розпочати підготовчі праці до сеї ревізії мирового трактату, або ліпше кажучи до нової мирової конференції, у двох вищезгаданих напрямках.

*) В лютім 1920. в англійському парламенті була внесена лібералами пропозиція ревізії й виправлення значної частини версайської мирової умови. Італійський голова міністрів Нітті, в розмові з кореспондентом „Matin'у“, дуже скептично висловив ся з приводу миру, зазначаючи, що протягом „15 місяців ми забули робити мир, бо мали надію, що Америка нам в тім допоможе“, а далі, що Европа не зуміла зробити миру, бо для сього „треба мати принаймні стільки-ж сміливости, як для ведення війни“. Він головню звертав увагу на господарське зруйнування Європи і на потребу негайної її відбудови з ґрунту.

Відомий англійський публіцист і знавець національних справ в Осередній Європі Сетон Уатсон в своїм журналі „The New Europe“ (з 29. січня 1920) з приводу адриатичької справи робить таку критичну оцінку мирової праці: „Відновлена конференція, що минулого тижня відбула ся у Парижу, скінчила ся скорше й швидше, ніж се могли передбачати навіть найчорнійші песпмісти. Дійшло до немицного уступлення старого голови конференції на ледво скривану радість багатьох. Америка є представлена одним делегатом, що слухає, але не бере зовсім участи в розправах. Японія продовжує свою тайну або лукаву політику. З ливших, Льюїс Джордж або сінбор Нітті, знаходять, що постулати вартійної політики є важнійші, ніж європейська реконструкція, тим часом, коли

Переведення повищих двох плянів щодо часу буде очевидно дуже неоднакове. Коли проєкт утворення нової правової бази для міжнародного й національного життя може бути в головних рисах зладжений в довільнім і найкоротшій часі, то справа програмового перевиховування людства в дусі вищезгаданого модерного націоналізму вимагатиме яких 20—30 літ, себ-то біологічно беручи є kwestією принаймні одного покоління, що від диточого вже віку виховувалоби ся в модерно-національнім напрямі, отже — без народоненавистних колісанок, псевдопатріотичної історії, імперіялістичної й географії, фалшованої етнографії, антисоціалістичної й антидемократичної соціології, урапатріотичної літератури, націоналістичної етики (тоб-то без святого або здорового егоїзму), а головню без месіаністичних меляґоманій та расового чи паннаціонального аристократизму взагалі, а натомість в дусі національної й расової толерантності, взаємної пошани, впливаючої з переконання, що всі й кожний нарід або раса мають свою рацію істновання, мають щось своєрідного та індивідуального, чим можуть обогатити вселюдську культуру й цивілізацію, о скільки їм уможливить ся природний розвиток та поступ, що власне й має бути вже нині (або як найскорше) запевнений згаданю попередю новою базою за для унормовання міжнародного національного життя.

Очевидно, що не має якоїсь чудотворної папацеї, яка-б разом полагодила або вирішила до деталей пропоновані тут нами пляни. І ми не маємо наміру давати якісь універсальні рецепти для ідеального полагодження тих справ. Завданням нашим буде тільки конкретно сформулувати сі проєктовані дві акції що-до змісту й що-до форми та предложити начерки сих проєктів до громадської дискусії й дальшого вироблення та поглиблення.

лорд Керзон здаєть ся задовольєть ся кождим полагодженням (чи неполагодженням) в Европі справ в надії, що матиме принаймні якусь контролю над рішеннями в справах Осередного Сходу. Як що спробуємо зреасумувати висліди одного засідання, яке попереджене було величезною рекламою, побачимо, що турецька справа, зрештою й так зацедбана, знову була відложена на неозначений час, що полагодження угорської справи чекає на новорот гр. Апоні з Будапешту; що плян, прямующий до визнання большевиків, знову був пущений у світ під маскою гандлювання з кооперативами під большевицькою контролею та що одинокою позитивною роботою був ультиматум, післаний одному з найвірнійших наших союзників". (Себ-то Югославії, з приводу адриатицької справи. — І. Б.)

Справа витворення правової бази, яко певного захисту для народів, у формі нового міжнародного й національного права обговорювала ся вже нами підчас війни та перед відкриттям мирової конференції.*)

Критикуючи дуже хитку й непевну національно-визвольну програму та ідеологію міродайних кругів підчас війни, автор сеї праці звертав увагу поневолених народів на неминучу потребу витворення „загального, спільного, ідейно-правного ґрунту“ для своєї визвольної боротьби. В першій з цитованих низче статей з сього приводу говорило ся: „Коротко кажучи йде про ясне сформулювання й спрецизування досі аж надто гнучкого поняття „права народів на самовизначення“, про таке точне з'ясування його змісту й меж, котре абсолютно виключувало-б свавільне жонґлювання ним і довільне інтерпретованне його з боку великодержавної дипломатії та народів-панів.

„Се значить, що треба витворити загальну міжнародну платформу для національних справ, провідні засади якої були-б вказівками для поалагодження поодиноких з них, з взяттям під увагу очевидно індивідуальної своєрідности кожної з них. Мимохіть нам пригадуєть ся одна аналогія з новочасної політичної історії Європи. Маємо на думці славетну революційну французьку „Деклярацію прав людини та громадянина“ (Déclaration des droits de l'homme et du citoyen) з р. 1795, сього клясичного, мовляв, катехизму революційної боротьби за громадянсько-політичну свободу й конституцію для всеї континентальної Європи.**)

*) Пор. наші статі: — Про потребу „Деклярації прав народів“ у „Вістнику П. Л. Ж.“ 1917 ч. 29, далі „Мировий конгрес і „Деклярація прав народів“ (там же ч. 41), врешті в теоретичному органі чеської С.-Д. „Akademie“ (1919. ч. 4 за січень — Deklarace práv národů.

**) Є правдою, що в згаданій французькій Деклярації була проклямована суверенність народів, а саме сим уступом: „Народи є взаємно незалежні та суверенні, без огляду на число осіб приналежних до них, чи просторонь території, заселеної ними. Ся суверенність є незайманна. Кожний нарід має право організування й змінювання форм своєї владп. Жадний нарід не сміє втручувати ся в справи влади інших народів. Заходи, скеровані проти свободи одного з народів, є замахом проти всіх націй“.

Засади безперечно гарні й ліберальні. Поширені вони були однак лише на історичні та головно державні народи. Поза обрубом їх ділання опинили ся на жаль поневолені неісторичні та недержавні народи. Ми бачили вище (див. стор. 16), як французькі революціонери виступали проти свободи своїх „окраїн“ та „іногородців“, уважаючи їх за втілення контрреволюції й реакції.

„Зараз саме відчуваєть ся потреба подібної „Деклярації прав народів“, в котрій зясовано-б і спрецизовано-б основні засади національного права, а разом і втворено-б загальний ґрунт для національно-визвольної боротьби поневолених народів“ (стор. 436—437).

Тоді, перед двома роками, ми проектували випрацювання начерку сеї „Д. П. Н.“ на конгресі представників всіх поневолених народів (з одного й другого воюючого табору), на нейтральному ґрунті, десь у Швеції або Швайцарії.

Пізнійше, в торічній чеській своїй статі, коли на довіді перших двох ліквідаційних післявоєнних місяців наперед вже можна було передбачати як що не повне фіяско, то принаймні дуже компромісовий характер позитивних результатів мирової конференції, автор адресував свій плян „Д. П. Н.“ справжнім демократам, а передовсім соціялістам, конкретно — проєктованому перед роком в Льозані міжнародному соціалістичному конгресови. — „Є завданням й обовязком соціалізму — писали ми в „Академії“ — обовязковою його ратю на рахунок ідейного інтернаціоналізму — стати на чолі сеї боротьби за „Д. П. Н.“ й перевести її до успішного кінця, через що була-б врешті здійснена велика мрія про міжнародне братерство, рівність і свободу“ (стор. 141).

Між тим минув знову цілий рік. Офіційно владжений був мир. 70.000 слів має мировий трактат. Але в східній і осередній Європі лютує або жевріє непогаснений вогонь національної ненависти та кривавих війн.

В дійсности національна проблема не була полагоджена. Були тільки більше або менше вирішені (зглядно невирішені) поодинокі національні справи. До того ще без якоїсь одноманітної ідейної програми, що могла-б власне стати базою для витворення національного та зреформовання міжнародного права. В сьому останньому зроблені були поки що деякі корективи ідеологічно-теоретичного характеру — про що згадувало ся вище — без ґрунтовної однак перерібки й реформи дотеперішніх його основ, що є знову неминучою передумовиною того, аби була врешті вилікувана на все хронічна його криза, про що говорило ся на попередніх сторін-

Відтак такий погляд на недержавні й неісторичні народи став майже канонічним в соціалістично-революційній догматиці Європи ХІХ.в. Про се пор. ІІІ. роз. сеї розвідки та особливо дуже цікаву й цінну працю В. Левинського: Соціалістичний Інтернаціонал і поневолені народи. Київ—Відень 1920.

ках сеї праці,*) й витворений був би підклад для реального політичного існування та ділання Союзу Народів, що в теперішній своїй формі має всі прикмети вельми хиткої спілки, з дуже обмеженою порукою.

Офіціальні миротворці, роблючи своє історичне діло, на жаль думали занадто в довоєнних мілітарно-стратегічних категоріях і не дивно, що висиджений ними мир потребує для свого упевнення — „Stacheldrat“ — барерної міжнародної політики. Словом потреба „Д. П. Н.“ під сей час і по мимо мирового трактату є не менш пекучою та негайною справою, ніж перед роком або в часі війни. Вона перестав бути — як казали ми в другій з вище цитованих статей про „Д. П. Н.“ — „якимсь мрійним постулятом, але стає актуальною проблемою першорядного реально-політичного значіння та невідкладною необхідністю“ (l. c. p. 545).

Очевидно, що дефінітивне її випрацьованне має бути вислідом колективного співробітництва представників поневоленних народів, фахових знавців національної справи, відомих і щирих оборонців думки всесвітньої ліги народів, основної реформи дотеперішнього інтернаціонального права й перебудови Європи та всього культурного світа в душі повної національної справедливости й міжнародної солідарности. Відповідним форумом для зформування основних пунктів „Д. П. Н.“ був би спеціальний міжнародний конгрес з представників заінтересованих народів.

З свого боку автор сих нарисів, яко знадібку до сеї майбутньої національної „magna charta libertatum“ вважає вказанням пригадати знову де-які з загальних засад, що на його думку мали б покластись в основу „Д. П. Н.“, а саме в тій формі, як вони були зясовані ним в цитованій вище статі: — Мировий конгрес і „Деклярація прав народів“. — „Вихідною точкою наших уваг є принципіальна передумова, що на будуче положення всіх народів під державно-політичним оглядом має бути правно й міжнародно так обґрунтовано та забезпечено, щоб через се абсолютно був унеможливлений який будь національний утиск або поневолення в області національного життя. „Д. П. Н.“ має саме творити правну базу міжнародного характеру та загально-обовязуючого значіння для всіх держав, країн і народів.

*) Про сю кризу див. D. I. Hill: Völkerorganisation und der Moderne Staat — а A. Hobza: Práven mezinárodním ku právu světovému — т. I. Прага 1913.

„На нашу думку „Д. П. Н.“ є неминучою передумовиною майбутнього світового (або тільки та поки-що європейського) союзу народів, про який в часі війни чимало писалось і говорилося та в формі якого уявлюється тепер майже загальною організація національно-державних відносин і політичного міжнародного життя після війни.

„Тому „Д. П. Н.“ насамперед мусить прилюдно й загально-обов'язуючою правосильністю признати абсолютне право всіх народів (без жадних винятків) на повне національне життя у всіх його проявах і формах, то є: під культурним, господарським і політичним оглядом. Се значить, що на будуче не допускається жадна винародовлююча політика, жадна примусова асиміляція „іногородців“ та „окраїн“. Конкретно кажучи — раз на все забороняється переслідування релігії у зв'язку з національною приналежністю; переслідування національних мов в прилюднім вживанні й особливо в шкільництві (котре очевидно й безумовно та скрізь має бути поставлено на єдино розумнім принципі навчання в рідній мові), в пресі та в літературі. Відтак забороняється кожний національний бойкот з винародовлюючою цілю, особливо-ж економічного характеру. Далі касуються всі горожанські й державно-політичні обмеження протинаціонального характеру. Кожному народови, без огляду на його расове походження, релігійне вірування, численість, територіяльну поширеність і т. д., признається повне право на самоозначення під політичним, культурним та економічним оглядом. Се значить, що кожний народ сам рішає (без якого будь зовнішнього примусу чи натиску) про свою державну приналежність та форму власного політичного ладу. Там, де наслідком дотеперішнього державно-політичного утиску, а поруч з сим і загально-культурного занепаду і таким чином згладно малої національної свідомости — воля народу не може поки що проявитися в справжнім своїм виразі, — там національний референдум чи плебісцит мають відложитися на кілька років, а тимчасом країна ся міжнародно забезпечується ся перед кожною націоналізаторсько-асиміляторською пропагандою в душі історично-імперіялістичних прямунів.

„Се застереження особливо відноситься до тих країн (подекуди середно-європейських, але головно східно-європейських), де люте боротьба між історичними народами-панамі та „неісторичними“ народами-кріпаками, що прокинулися до національної свідомости та ведуть боротьбу за визволення з ярма чужої національної гегемонії.

„В таких випадках міродайним може бути етнічно-національна приналежність народної маси і в жаднім випадку ренегатські засади винародовлених перекінчиків, що виступають проти природних змагань згнобленої людської маси власного народу. Абсолютно відкидається в таких випадках релігія, яко національна ознака.

„Взагалі там, де розходить ся о суперечні національні домагання панських та кріпацьких народів в жаднім випадку воля сих останніх не може насилувати ся постановами та бажаннями перших, особливо-ж в справах спільної чи окремої державности. Жадним робом поневолений нарід не має бути змушеним до прийняття панської державности, хоч-би старі пани й обіцяли йому рай на землі в оновленій старій державі.

„Принципіально отже слід було-б відкинути які-будь спроби відновлення історичних державних конструкцій, бо всі вони майже без винятку будуть огнищами національних заколотів та ворогувань, отже творитимуть небезпеку для міжнародного миру.

„З наведеного видно, що „Д. П. Н.“ касує на будуче яку-будь рангову класифікацію народів на вищих та низчих, більш та менш вартних. Під сим оглядом вона має бути базована на принципі національної рівноправности і рівновартности.

„Словом „Д. П. Н.“ має стати свого рода основою майбутнього спеціального національного права, завданням якого буде нормувати національне життя після війни, запобігати національним конфліктам, усувати старі національні ворогування і загалом полагоджувати національні спори та питання, де-будь та в якій-будь формі вони-б не появлювали ся на черзі дня.

„А се можна буде досягнути лише тоді, коли на будуче регулювання національних відносин буде заложено на певнім правнім, загально-обов'язуючім ґрунті, коли буде усунена й унеможливлена дотеперішня необмежена сваволя пануючих народів та держав, що трактують національні спори як власні хатні справи, щодо котрих можна поводитись зовсім безконтрольно, самовільно й без найменшої відвічальности перед цілим світом. Тому неминучим є, аби на будуче національне право мало міжнародний характер та загально-обов'язуючу езекутивну силу.

„Очевидно, що така реформа в національній політиці, яку передбачає пропонована тут „Д. П. Н.“ — не є можлива

без кардинальної відповідної реформи всього міжнародного права й політики загалом, що стоять в суперечности до поставлення національної політики на міжнародний правний ґрунт, з узнаннем неначе засади інтернаціональної „кругової поруки“ за додержання національних прав супроти кожного народу й кожної країни. Бо се рішуче суперечить дотеперішньому духови інтернаціональної політики, яка спочиває на незайманному догматі абсолютної державної суверенности, атрибутом якої була дуже догідна й елястична засада „non intervention“ (невмішування) в кравву політику поодиноких держав, отже й повна їх безвідвічальність щодо сього перед міжнародним форумом. Найгірше ся самодержавна суверенність відбивала ся очевидно на беззахистному положенню поневолених і недержавних народів, котрі таким чином були цілком видані на поталу націоналістичного молоха ворожой державности.

„Таке розумінне державної суверенности суперечить духови демократизму та новочасних політичних прямувань взагалі. Воно є сумною спадщиною занепавшого політичного фєвдалізму з одного боку, а з другого висловом капіталістично-буржуазного індивідуалізму, суто еґоїстичного та протисуспільного характеру. Воно мусить тому зникнути разом з старим ладом, який починає розпадатись наслідком війни.

„Так само, як в громадськїм життю протисуспільний еґоїзм та абсолютизм одиниць обмежуєть ся й параліжуєть ся авторитетом соціальної гегемонії всеї суспільности, — подібно також майбутнє міжнародно-державне й політичне життя має спочивати на засаді релятивної лише суверенности поодиноких народів та країн. Повна суверенність буде атрибутом тільки загального союзу народів, зложеного з представників сих поодиноких народів і держав та перед котрим сї останні будуть відповідальні за свою політичну діяльність, як на вні, так і в середині.

„Іншими словами се означає, що суверенність сих останніх буде зглядна або ще ліпше автономна, (отже на зразок анґло-саксонських державних типів, як ми їх показали в сій розвідці на австралійському або американському прикладі І. В.), то є, що вона абсолютно не допускати́ме дотеперішніх ексцесів державного самодурства й безоглядности в дусі дикунської засади „нраву моему не препятствуй“.

„Очевидно, що таким чином фактична самостійність поодиноких народів та країн зовсім не буде обмежена. Навпаки, через се вона буде лише поставлена на тривкійший та пев-

нійший ґрунт, маючи захист проти непередбачаємих нападів і ексцесів сильніших сусідів, з глитайським апетитом та хижацькою вдачею.

„Утворення проєктованого тут національного права й звязана з ним неминуча реформа дотеперішнього міжнародного права й політики в дусі новочасного демократизму та суспільного поступу — мусять бути очевидно переведені рівночасно та паралельно, аби відтак два ці елементи злили ся в одну гармонічну та органічну цілість, творячу непохитну базу для нового національного й інтернаціонального життя, в якому-б раз на все щезли всякий утиск чи поневолення.

„З вище зясованих засад „Д. П. Н.“ є очевидним, що про майбутню долю народів і країн не можна рішати без їх присутности, не кажучи вже про те, що проти їх волі та інтересів. Конкретно се значить (писали ми перед роком — І. Б.), що всі поневолені народи та країни мусять бути допущені на майбутній мировий конгрес. Отже ці делегати поневолених народів перед зборами конгресу мають забрати голос та мають випрацювати для нього проєкт згаданої вище „Д. П. Н.“, а відтак разом з офіційними представниками існуючих держав та пануючих народів перевести потрібну реформу міжнародного права в дусі демократизації й прилюдности інтернаціональної політики й дотеперішньої дипломатії, а потім ухвалити „Д. П. Н.“, яко основу нового самостійного національного права.

„Зреформоване й змодернізоване таким робом міжнародне право разом з новоутвореним національним правом мають покласти ся відтак в основу мирових переговорів і в дусі вище зясованих засад та думок мусять бути полагоджені всі державно-національні справи, а в результаті сього повстати європейський зглядно всесвітній союз народів“.

В наведених вище орієнтаційних засадах не говорить ся спеціально про прилюдність майбутньої дипломатії та міжнародної політики, бо се автор вважав апріорною передумовиною повоєнного інтернаціонального кодексу.*)

Постулат явности дипломатії предінь був поставлений на чолі відомих 14 точок президента Віль-

*) Пор. про се спеціальну нашу статю: — Про необхідність демократизації дотеперішньої дипломатії та прилюдність закордонної політики взагалі — (Вістник П. А. Ж. 1918, ч. 27/28.)

сона.*) На жаль мирова конференція заховала лишень декорум явности, в дійсности робила свою відвічальну роботу після засад старої тайної дипломатичної штуки, про що говорило ся на відповідних місцях сеї праці. З огляду на сю практику паризької конференції — постулят явности дипломатії й міжнародної політики загалом мусить бути спеціально затверджений в проєктованій „Д. П. Н.“

В нашій чеській знадібці до справи „Д. П. Н.“ з приводу сього постуляту говорило ся: „Головною вказівкою для „Д. П. Н.“ має бути, щоб на будуче кожне нормованне національних відносин відбувало ся міжнароднім шляхом, перед загально зобовязуючим трибуналом всіх народів та країн, отже не як доси, коли махерска тайна дипломатія десь по кутках вирішувала територіяльні й політичні справи, без огляду на житеві умовини поодиноких народів. Міжнародна політика повоенного часу мусить бути демократизована та вийти з дотеперішньої темряви дипломатичної таємности — отже має бути зовсім прилюдною. Кличем її най буде: жадних тайних союзів, жадних тайних умов, жадної розбійницької закордонної політики!“ (I. c. p. 138).

Першій рік ліквідаційної практики, з вирішуваннем особливо спірних національних справ, виявив повну методичну а навіть ідейно-принципіальну безпрограмовість в реальних засобах та середниках для полагоджування тяжких проблем, себ-то абсолютний брак якоїсь одноманітної, доцільної та розумної національної техніки. А без сього найкращі й найліберальніші національні проєкти залишають ся порожнім згуком і в дійсности розбіють ся о насильницьку або й криваву практику плебісцитових спроб à la Тешин (чесько-польський спір), Горішній Шлезк (польск.-німец.-спір), або безвихідний все ще лабиринт східно-галицької справи і т. д.**)

*) Ось дослівний зміст сеї точки: „Всі мирові договори мусять бути явні і явно заключені; не вільно заключити ніяких тайних міжнародних умов, але належить вести дипломатію отверто і явно перед цілим світом“.

**) Поки що плебісцитним шляхом була полагоджена без ексцесів та надужить лише частина данськ-німецького споруу Шлезвіку. Успішне переведенне плебісциту в сім випадку пояснюєть ся головно тим, що шлезвицька справа ані стратегічно, ані головно під фінансово-економічним оглядом не має такої ваги, як наприкл. спірні питання на горішньому Шлезку або тешинська та східно-галицька справа. А до того шлезвицька справа й з націо-етнографічного та територіяльного боку належить до зглядно найлегших національних проблем спірного характеру.

цією на вирішування націо-державних спорів. А тому майбутня „Д. П. Н.“ мусить присвятити спеціальну увагу національній техніці, під чим розуміємо комплекс засобів і середників щодо того, як в дійсности мають полагоджувати ся національні антагонізми та вирішувати ся національні справи взагалі.

Ся технічна практика чейже є найдражливійшим і найтяжшим моментом національної проблеми взагалі. Хиба в нічому іншому не має фатальнішого роздвоєння поміж теорією та практикою, як саме тут. Нігде так не зловживаєть ся ріжних еластичних кличів і фраз, як власне в сїм випадку. А найгіршим при сїм є, що кожний позитивний моду доповнюєть ся звичайно що найменше двома неґативними.

Візьмемо для прикладу хочби отаке зіставленне: а не ксія — реанексія — дезанексія; сюди можна вкласти всяке свавільне насильство й при помочи тих термінів можна повалити найбільш оправданий постулят чи домаганне поневоленого народу, о скільки він не має фізичної сили переперти його. А що-ж казати на прикл., про т. зв. унормованне чи виправленне границь ізза стратегічних або економічних причин! Відтак про священне табу історичного права або неподільність історичних державних організмів, часто спочиваючих на династичному чи якомусь іншому випадку! А як напр. поладодити спір поміж кількома історичними претензіями? Загалом чого тільки не можна переперти з помічю національного плебісциту або референдуму, особливо в тих східно-європейських країнах, де національна свідомість є в путах релігійного чуття, де суспільно-господарська залежність чи підзалежність обмежує політичну а таким чином і національну свободу та, де крім сього безмежна агітація пануючих народів і кляс фальшує вислід буцім то вільного голосування народу наперед під психологічним оглядом, не кажучи вже про те, що скрізь і завжди можна задля сього вжити і дужчого натиску. В кожнім таким спірнім випадку положенне обох супротивників не є однакове: з одного боку маємо пануючий нарід чи клясу з повним апаратом державних засобів, а з другого — доперва визволюючий ся кріпацький нарід, без історичних (здебільшого) традицій, з ледво розвинутим верхком суспільної піраміди, отже без політично-впливових вищих шарів та який має до диспозиції лишень голе право і моральну силу!... Чи-ж може такий нарід сам один оборонити свої домагання супроти мілітарно, економічно, соціально й політично аж до зубів узбро-

єного т. зв. національного „стану посідання“ пануючих народів?!

Очевидна річ, що оскільки організація національних відносин справді має бути справедливою та тривкою, технічна її реалізація мусить бути поставлена на певному одноцільному ґрунті, який би виключав зловживання технічних метод на шкоду одних і на користь других народів. Завданням „Д. П. Н.“ буде отже також випрацьованне одноманітної програми національної техніки, що передбачала-б всі важливіші можливості націо-державних відносин...“ (A k a d e m i e, I, с. р. 140).

Є ще одна дуже актуальна справа, супроти котрої „Д. П. Н.“ мусить відразу зайняти певне і непохитне становище. Маємо на думці мілітарно стратегічний момент в націо-державних відносинах. Всім відомо й про — се говорило ся в отсих нарисах, що всесвітня війна 1914—1918 рр. веда ся антантським бльоком в першу чергу для знищення скаженого пруського мілітаризму, дух якого так знаменито язсував генерал Бернгарді у своїй сумно-славетній та загально-відомій книзі про війну.

Сама всесвітня війна так безоглядно виявила всеруйнуючі прикмети дотеперішнього мілітаризму, що перед крівавою дійсністю воєнних подій 1914—1918 рр. зовсім поблідніли утопістичні візії „майбутньої війни“, як її нам старали ся язсувати паціфістичні мрійники“ à la Бльох чи А. Норман,*)

Здавало-б ся, що такий страшний вислід найбільшого мілітарного експеріменту в дотеперішньої історії людства повинен би його раз на все відучити від мілітарної методи

*) Відоме данське „Товариство задля досліджування соціальных результатів війни“ опублікувало саме деякі статистичні дані про страти в людях підчас війни та в звязку з нею в обох воюючих таборах европейських держав. Загально сї страти обчислені круглою цифрою 40 мільонів людей, з чого около 10 міль. лишило ся на полі битв, 20 міль. припадає на зменшений приріст населення, а 15 міль. на збільшену смертність. В звязку з сим зменшило ся також і число населення Європи загалом. Як би війни не було, то нині Европа мала б 424,470,000 людности, в дійсности однак має — 379,030,000. — Не менш грізні фінансові результати війни, що обійшла ся сумарично — після обчислень англійського фінансисти Ірімонда — у 52 міль. фунтів штерл., себ-то приближно в 45 мільярдів чеських борон. Се лише чисто військові видатки. А коли додамо до сього страшне матеріальне зруйнованне країн, що були тереном війни (особливо північ. Франція, Бельгія, Сербія, Галичина, Польща і т. д.), відтак загальний господарський занепад всієї Європи, то число, язсуючє сю страшну руїну в грошах, властиво перевесило-б кожву уяву про фінансову реалізуємість такої квоти.

вирішування політичних і національних спорів. Іншими словами кажучи, що оскільки не абсолютне знесення мілітарної системи в державному життю, та принаймні як найбільше її обмеження мало-б бути кардинальним завданням мирової конференції. В дійсности однак, як про се вже згадувало ся, є багато доказів того, що антантські хірурги так щиро поборювали гидру пруського мілітаризму, аж самі заразили ся бацілями сеї державної пошести. Симптоми її добачають ся вже й у деяких нововизволених народів (напр. Поляків), що свою державно-творчу працю уявляють собі чомусь в довоєнних мілітарно-стратегічних категоріях.

Річ очевидна, що сим шляхом гарматно-шрапнельної аргументації можна дійти до нової вселюдської кальварії на зразок тої, яку людство пережило в 1914—1918 рр., але в жаднім випадку не до трівого миру. Ясно далі, що така мілітарно-стратегічна концепція закордонної політики найбільш небезпечною є власне для нововизволених народів та їх держав, які щойно творять ся й не мають ще певного ґрунту під собою.

Ось чому „Д. П. Н.“ мусить ясно сформулювати свою антимілітарну й антистратегічну програму, до якої мали-б увійти такі головні постуляти: Проґресивне повне відзброєння; ліквідація військового промислу й продукції амуніції; заборона державних військових союзів та конвенцій; негайна неутралізація всіх малих і середнього типу держав; інтернаціоналізація (зглядно нейтралізація) всіх морей, каналів, всесвітнього значіння портів й островів, великих рік та транзитних залізниць і шляхів загалом і повна свобода повітряної їзди (авіатики). Словом ступнева, програмова й систематична демілітаризація міжнародної й внутрішньої державної політики.

Улюблений аргумент прихильників мілітарної системи, що військова сила є *sine qua non* державної езекутиви має в дійсности тільки дуже зглядну й здебільшого власне імаґінарну рацію. Для покарання та змушення до послуху нарушителей світового миру, людство диспонує дуже певними репресивними середниками, не менш ділаючими, ніж мілітарні засоби, а саме — бльокадою, господарським бойкотом, виключенням з користання інтернаціональною організацією комунікації, на прикл. почти, особливої їзди й т. д. Що війна, як роземчий орган, є величезним безглуздем, се вже відомо і розумним представникам мілітарної касти.

Що до цього можна покликати ся, напр. на дуже цікаву розвідку французького генерала Персена (Percin) — „Війна і Ліга народів“*), яка є чудовою критикою мілітарної системи, що неначе-б то має бути „unum necessarium“ міжнародно-державного життя.

Сей генерал на основі порівнюючого історичного матеріалу як найенергічніше відкидує війну, як засіб вирішування міжнародних спорів. Він констатує, напр., що „війна є не лише засобом шкідливим, варварським, жорстоким, нелюдським, але що вона є дурним способом вирішування спорів, що можуть повстати між народами“ (стор. 205). А головне, що про її вислід часто рішає якась сліпа нагода. „Результат війни — завважає він щодо цього — в кінці кінців залежить від припадку. Оружжя щасте є дуже хитке, иноді припадає й менш гідному. У війні народи ризикують своїм буттем, як при грі у карти“... (Т а м ж е).

В дальшій цікавій розділі — „Воєнні нагоди“ — він на історії війн минулого століття, а головню останньої світової війни плястично зясовує свою тезу про величезну роль сліпого припадку у воєнних операціях.

Напр., до історичної битви під Ватерло дійшло лише тому, що підчас попереджуючої її битви у Ліні (Ligny) французький генерал Друе Дерлон зле відчитав написаний олівцем на куснику паперу розказ Наполеона про посуєненне одного відділу війська під замість на (по французьки sous — sur) висоту Сентаман. Коли-б ся диспозиція була прочитана вірно — пруська армія була-б знищена під Ліні й не дійшло-б взагалі до історичної битви під Ватерло.

Таких пригод історія війн знає чимало. Вони зовсім не є чимсь виїмковим, скорше навпаки — звичайним правилом для рішачючого вислїду війни.

Перша битва на Марні в останній війні також була припадком щасливого взлету французького авіатора З. вересня 1914, що не був помічений німецькими льотчиками й завчасу поінформував ген. Галієні про пересуєнення армії ген. Клюка. В наслідок сеї інформації на правому крилі Клюка несподівано появила ся резервова армія ген. Монури, про яку Німці не мали найменшого поняття та яка рішила про вислід першої битви на Марні. Як би не припадок, що З. вересня мав щасте французький льотчик і навпаки, що

*) Цитую за чеським перекладом в „Akademii“ 1920. ч. 4.: — „Válka a Liga národů“.

над французьким фронтом цього дня не з'явився ані один німецький літак, не було б історичної битви на Марні. 14. липня 1918 п'ятьох хоробрих Французів на власне ризико заїздили до першої німецької лінії і тут в окопах розпочали бійку ручними гранатами, в результаті якої взяли у полон 27 німецьких жовнірів. Припадком сі полонені були німецькими „пораженцями“ і щоб прискорити кінець війни виявили Французам детальний плян німецького наступу, проєктованого на другий день. В наслідок цього подвійного припадку Німці, що мали зненацька заскочити Французів, були заскочені сими останніми і то так рішучо, що через три дні дійшло до генеральної французької офензиви на всьому фронті, яка скінчила ся величезним успіхом для Франції та була не менш величезною й прикрою поразкою для Німеччини.

Персен виказує далі, як Німці пару разів могли виграти війну, коли б власне якась така нагода-дрібниця не унеможливила цього. Що Німці війну скінчили на раз 4-го жовтня 1918, — се на думку Персена головно результат нервового вичерпання ген. Людендорфа, бо воєнне положення німецької армії тоді не було ще так критично-безвихідне. „Вистарчило — завважає він з цього приводу — паруденної протрації одної людини, щоб закінчена була війна, в якій мордувалося 40 мільонів людей“ (стор. 207).

Зовсім природно, що цитований французький генерал доходить до ось таких кінцевих висновків: — „Чи-ж не є безглуздем грати долею народів при можливості таких нагод? Війна — є отже — знову се повторяю — засобом більш ніж огидним, вона є дурним способом поладжування спорів, що повстають між народами. Треба тому шукати інших вирішувань. Доси не має кращого способу на се, ніж Ліра народів, отже інституція, підвалини якої заложив президент Вільсон в кількох своїх посланнях, в яких він зясував свої думки про се з такою докладністю; яку нехтувати можуть лише заінтересовані обмовлячі“. (Т а м ж е.)

Ми трохи більше присвятили уваги повищому з'ясованню антимилітарних думок французького генерала саме з тої причини, що вони мають дуже авторитетне значіння для справи, що порушена була яко остання точка майбутньої „Д. П. Н.“ Доказувати, що переведення сеї останньої, а до того ще в як найскоршім часі, не є жадною утопією — на нашу думку, здасть ся, зайвим або навіть парадоксальним. Можна вже навіть констатувати деякі реальні спроби в сьому напрямі. Подекуди зародок пропонованої тут „Д. П. Н.“ можна доба-

чати у відомих 14 точках Вільсона. Саме перші п'ять з них безумовно мусять увійти в основу такої „Д. П. Н.“*)

Ще виразнішим висловом думки, що була зясована тут на попередніх сторінках — є „Деклярація Независимости Средно-Европейських Народовъ“ (Declaration of Common Aims of the Mid-European Nations), ухвалена 26. жовтня 1917 р. на національній конференції американських представників 50 міл. європейських, середно і східно-європейських народів (в тім числі й українців та Угро-Русинів), отже ланцюха народів, що живуть між Балтійським, Адриатицьким і Чорним морями, текст якої в англійсько-карпато-русинському виданню припадком одержав нещодавно автор сих рядків. В шости низченаведених точках у Філадельфійській „Деклярації“ зясована була „основа принципів для вільних народів“.**)

Се отже другий реальний крок для здійснення проєктованого вище пляну. Тепер лишаєть ся ще зробити третій і — о скільки мога — останній, себ-то скликати нову конференцію всіх напів визволених та ще поневолених народів і на ній колективними зусиллями випрацювати загальну хартію національних свобод, отже вищезясовану тут „Деклярацію прав народів“.

Природним шляхом така конфереція обездолених народів мусіла-б стати ся відтак мировим конгресом, з участю вже всіх народів взагалі, завданням якого було-б:

*) Пор. український переклад в статі: „Мир на засадах Вільсона“ в „Вістнику Пол. Літ. і життя“ 1917 р. ч. 41, стор. 547/548.

**) Ось текст сих шости точок:

1. „Всі уряди одержують справжню свою владу за згодою підвладних (себ-то народу).

2. Є незайманим правом всіх народів засновувати свою владу на таких засадах і в таких формах, що на їх думку, найкраще-б забезпечили їх добробут, тривкість і щастє.

3. Треба дати змогу свободного і природного розвитку ідеям кожної держави в тім нормальнім напрямі, що вони собі виберуть, за винятком такого випадку, коли сей їх напрям загорожував би спільні прямування всього світу.

4. Не сміє бути тайної дипломатії і всі пропоновані трактати та умови між державами (народами) мусять бути прилюдно оголошені перед їх прийятєм та ухваленнем.

5. Ми віруємо, що наші народи мають споріднені ідеали та цілі і що в злучі мають переводити їх для забезпечення волі поодиноких націй та для загального добра, оскільки така злука забезпечить мир і щастя народів.

6. Має бути заснована Ліга народів всього свіга в загальній і зобов'язуючій умові для дійсного та практичного співділання, для заборучення справедливости, а таким чином і миру-спокою між народами (державами)“.

ухвалення сеї „Д. П. Н.“, випрацьовання згідно з нею основ нового міжнародного права та переведення справжнього миру в душі засад, на яких була-б базована „Д. П. Н.“. Ініціативу скликання такої конференції для випрацьовання „Д. П. Н.“ могла-б взяти на себе якась з національних секцій вищезгаданої льондонської „The League of Nations Union“ (напр. недавно заснована українська її секція) або инша нова „Ліга самостійности...“ (Comité de l'indépendance des nouvelles républiques issues de l'ancienne Russie), що наприкінці минулого року була заложена головню заходами проф. М. Грушевського в Женеві.

Ось як уявляє собі автор „Д. П. Н.“ той шлях, яким вона мала-б і могла-б повстати.

б) Націологічний інститут. (Н. І.)

Зясована тут „Д. П. Н.“ має дати правну базу і норми для полагоджування національних та міжнародних справ і спорів. Вона має творити першу частину тої програми унормовання національного життя на будуче, про що була у нас мова раніш (див. стор. 159).

Лишається однак друга не менш важна частина сеї програми загально також схарактеризована (на стор. 159) під 2. точкою, а саме, коли так можна сказати, на ц і о д и д а к т и ч н а. Національне перевиховання народів і людства загально в напрямі повної расово-національної толерантності й солідарности та по лінії підготовлення психічного ґрунту для політично-державної реалізації таких жадань, як національна рівноправність і рівновартність, отже національно-расова справедливість як в найширшому розумінню сього поняття — се є, на нашу думку, основні передумовини національної пацифікації Європи та всього світу загально.

Не легко буде їх витворити, бо власне в ей дуже делікатній сфері націо-психіки й дидактики найбільше є всякого рода націоналістичного упередження, анахронізму, інерції думання та почувань. Се тяжке завдання можна буде поволи здійснювати при помочи цілої системи націо-дидактичних апаратів, що раціонально виховували-б національну психіку й думання кожної людини від діточих літ аж до зрілого віку. З людської душі повинен бути усунений увесь намул дотеперішньої націофагії. Доведеть ся отже багато де-що зревідувати із скарбу т. зв. патріотичних „святощів“,

освячених традицією та доцільно й систематично плеканих минаючими століттями історичного життя.

Доведеться зревідувати під сим оглядом увесь дотеперішній систем виховання від колиски до вищої школи включно і скрізь викоринити увесь фалшивий патос псевдопатріотичної гіпокризії й насамперед усю отруту паннаціональної пошести, що досі захоплює безмежно все державно-національне життя, опанувавши міцно всі його пори.

Передумовою такого оздоровлення майбутньої політичної практики має бути передовсім збагнення національної проблеми у всім величезнім її обемі на певному ґрунті точно наукового досліджування, се значить витворення тої спеціальної наукової дисципліни народознавства, яку ми у вступних увагах до сих нарисів назвали — націольогією.

Крім сеї, мовляв, чисто теоретичної кабінетної націольогії, не менш, коли не більш, буде потрібна націольогія практична, отже популяризація фактичного й об'єктивного інформаційного матеріалу про сучасне національне життя у всій його многосложній ріжнманітності й богацтві та вічній змінливості, з узглядненням очевидно історичного його розвитку й передбаченням перспектив на будуче. Конкретно се значить як мога найбільшу устну й писану популяризацію докладних і точних інформацій про національно-культурний стан та прямування поодиноких, головно відроджених, народів з метою зближення їх, винайдення між ними солідаризуючих моментів, а натомісьць розяснення дотеперішньої атмосфери міжнаціонального упередження, ворожнечі та недовіря. Відомо прецінь загально, як власне ся атмосфера взаїмного націоненавистництва чимало причинила ся (головно за посередництвом друкованого слова) до вибуху всесвітньої війни останніх пяти років.

Проектована тут націодидактична акція мала-б бути очевидно якимсь чином десь зосередкована. Для сього пропонується нам заложення спеціального „Націольогічного Інституту“ (Н. І.) отже інституції, що рівночасно та паралельно працювала-б в двох вищезгаданих напрямках, се-то з одного боку над випрацюванням теоретичної націольогії, то є спеціальної наукової дисципліни про націю, як одного з головних чинників новочасного політичного, культурного, господарського та суспільного життя, а з другого боку — занялась би популяризацією практичної націольогії

серед громадянства, з метою національного його перевиховання.*)

„Н. І.“ має бути отже насамперед спеціальною вищою школою або факультетом на зразок відомих незалежних деяких французьких вищих шкіл, наприкл. Соціального Інституту, або нового Славянського Інституту. В ньому викладалиби ся основи загальної і порівняючої націоналогії. Предметом сеї науки була-б нація, досліджувана фахово зо всіх можливих становищ й еволюційних своїх форм та структури, отже з природничого, історичного, культурного, релігійного, політичного й державного, правничого й соціально-економічного, в мові, літературі та мистецтві, під психологічним та філософічним оглядом то що. Спеціальна увага в сих викладах очевидно має бути присвячена національному відродженню, яко одному з найцікавіших процесів нового часу, істоту й зміст якого слід зясувати порівнюючою методою наукового досліду (див. про се II. розд. сеї розвідки) і зілюструвати монографічними нарисами поодиноких національно-відродних рухів на європейському ґрунті, а відтак і позаєвропейському, а саме на прикладі расового відродження тубільчої людности (індійського, новоєгипетського, неґритянського в Америці, європеїзації Маорів в Новій Зеландії і т. п.)

Розуміється, що „Н. І.“ не міг би обійти ся без спеціальної школи мов всіх сих поневолених народів і рас, бо без знаття рідної мови кожного з них тяжко було-б збагнути своєрідність його національної душі, культури та побуту взагалі.**)

„Н. І.“ повинен би був мати цілий ряд різних помічних інституцій та відділів, напр.:

1. п а ц і о с т а т и с т и ч н и й — для опрацювання точного числового матеріялу про всі народи, а головню — поневолені або напіввизволені, позаяк досі пануючі та державні

*). Докладний проект „Націоналогічного Інституту“ був зладжений автором сих нарисів ще в літку 1917 р. Рукопись його, послана до Києва до друку, загубилась десь по дорозі. Тут він буде знова зясований нами в своїй основі лише в головних рисах. Докладнійше про нього писатиме автор в спеціальному нарисі, що правдоподібно буде друкувати ся в якомусь закордонному українському журналі.

**). Зрештою ся школа живих мов придала би ся дуже літературним перекладчикам а відтак кандидатам дипломатичної служби, що власне малп-б знати рідну мову народу і краю, в яким доводить ся ділати, бо з помічю світових мов звичайно дуже тяжко пізнати як слід т. зв. „неісторичні“ народи або країни.

народи уживали всіх можливих заходів, щоб як найбільше затемнити сей важний момент в національній справі, в наслідок чого більшість недержавних народів все ще не має порядної національної статистики;

далі 2. н а ц і о к а р т о г р а ф і ч н и й — задля зладження точних національних карт кожного народу; перед війною правда були етнографічні мапи, яко суррогат національних, а до того ще й не завжди точні, о скільки розходило ся о поневолені народи, позаяк в основу їх клала ся здебільшого дуже тенденційна статистика, роблена державами звичайно на шкоду недержавних народів;

3. н а ц і о в и д а в н и ч и й — отже один з найважніших відділів, о скільки розходить ся о пропаганду та популяризацію народознавства як теоретичного, так і практичного.

Тут передовсім передбачаємо заложенне спеціального Націологічного Видавництва, в трьох серіях: а) науковій, б) популярній, в) белетристичній. В першій друкували би ся націологічні розвідки строго наукового характеру. Крім сього могли-б в перекладах вийти давніші визначніші праці про націю і національне питання (напр. Драгоманова, Бавера, Реннера, Кавтського, Жореса, Ренана, Скотус Віятора, Кірхгова, В. Левинського й т. д.). В популярній серії злід би було видавати окремі збірки нарисів національного відродження поодиноких народів, зі спеціальним узглядненнем найбільш своєрідного та типового у кожного з них, що могло-б мати свого рода націовиховавче значінне для інших народів, які ще не досягли повноти свого національного відродження. Сі збірки можна-б було назвати напр. „Відроджені народи і країни“. В них передовсім треба-б було видати інформаційні нариси про національне відродженне Фінляндії та Чехії, Латвії та Естонії, Вірменії та Грузії, югославянських народів, новопровансальський та новокельтський рух (в перекладі на українську мову конче треба видати відомі розвідки про оба сї рухи Драгоманова), відтак про каталонське та флямандське відродженне, врешті про відродні прямування серед деяких неарійських рас, наприкл. Негрів в Америці, Індусів в Індії, Монголів в бувшій Росії.*)

) Богато цікавого інформаційного матеріалу було видано підчас війни у звязку з „визвольною“ політикою обох воюючих таборів, а після скінчення війни мировими делегаціями недержавних народів у Парижі та дипломатичними їх Місіями у всіх головних центрах Європи і майже на всіх європейських мовах. В сій пропагандичній літературі є багато цінного, але загалом слід її брати критично, з огляду на зрозумілу здебільшого її тенденційність.

Що року націостатистичний і картографічний відділи повинні-б видавати „Націольогічний Альманах“ з новими статистичними датами, діаграмами й картограмами та з коротенькою хронікою про поступ і фактичні зміни в поодиноких національних рухах передовсім в Європі, що є головним поки що тереном національного ренесансу, а відтак і поза її межами, о скільки десь знаходимо прояви сього процесу.

Очевидно, що „Н. І.“ не зможе обійти ся без спеціального друкованого свого орґану, властиво двох: одного спеціально-наукового, другого популярного. Зрештою наразі такий орґан міг би бути комбінований, себ-то науково-популярний, на зразок відомих „Les Annales des Nationalités“, що перед війною виходили в Парижу.*)

Часопис „Націольогічний Річник“ міг би служити потребам наукового народознавства, а „Націольогічний Вістник“ — бути орґаном пропаґанди популярної націольогії. Перший мав би виходити на англійській та французькій мові, другий крім сього також на мовах поодиноких народів, що стали би членами „Н. І.“, який, на нашу думку, по своєму завданню й характеру мусів би стати *sui generis* інтернаціоналом поневолених народів.

Чимале значінне буде мати третя серія — белетристична. Красне письменство попри пресу має чи не найбільший вплив на думанне й почування широкого загалу. Воно однаково може засіювати як націофагію, так і поширювати великі ідеали міжнародної солідарности та національної толеранції. В белетристиці ріжних народів є чимало творів, що безпосередно й шляхом мистецької уяви вирішують тяжкі проблеми національних конфліктів і симбіози. Згадаю для прикл. французький роман Рене Базена (R. Basin) „Les Oberlé“, що є чудовим ключем для розуміння ельзас-лотаринського питання й довоєнних ні-

*) В часі війни виявило ся кілька журналів націольогічного характеру, напр. — The New Europe, — що видає в Лондоні відомий англійський публіцист Скотус Віятор, „Les Peuples Libres“ (Вільні народи), що виходять четвертий рік в Лозані, вище цитований паризький „Le Monde Libre“ (Вільний світ), перше число (в грудні 1919) якого вимовно було заголовано: „La paix n'est pas faite“ (Мир не був зладжений); далі новий журнал „L'Europe Orientale“ (Східна Європа), що був заснований в минулому році при близькій співчасті проф. М Грушевського. Треба додати ще, що в Лозані існує „Librairie Centrale des Nationalités“ (Центральна книгарня народів), де можна набути майже всю існуючу націольогічну літературу.

мецько-французьких відносин в нещасній Ельзас-Льотарингії. Або данський роман Келерової — „Нарід Твій, Нарід Мій“, що на трагедії німецько-данського мішаного подружжя плястично зясовує страшну довоєнну аномалію т. зв. шлезвицької справи. В деяких творах С. Жеромського напр. (*Syzyfowa praca, Uroda życia*) психологічно цікаво зясовується таємниця польсько-російського ворогування. Цитована вже збірка алегорій фінського письменника Ю х а н і А х о, є безперечно знаменитою знахідкою для зрозуміння фінляндсько-російського конфлікту на передодні упадку царизму так само, як більшість оповідань вірменського новелісти А г о р а н і я н а — є найкращим коментарем до кривавої трагедії вірмено-турецької ворожнечі.

Загалом досі мало відома питома белетристика поневоленних народів є багатою скарбницею цінного матеріалу, як для справжнього пізнання національного й культурного обличчя сих народів, так і для розяснення багатьох національно спірних або заплутаних справ. Серед них є чимало знадібок до модерного націоналізму у вищезгаданому розумінню сього терміну та націодидактичного характеру. Під сим оглядом напр. вся літературна творчість Т. Шевченка має величезне значінне задля зрозуміння психології російсько-українського та українсько-польського спору. А сучасна українська література є необхідною знахідкою для збагнення української проблеми во всім її обемі.

Тому отже в белетристичній секції мали-б видавати ся взірцеві праці літератури „іногородців“, а відтак і головню такі річи, що є проявом модерного націоналізму, нової національної етики та психології.

4. Плеканню сих останніх слід би було присвятити спеціальний відділ „Н. І.“ а саме націодидактичний, який рівночасно мав би характер і популяризаторського. Завданнем його була-б насамперед вищезгадана ревизія всіх блудів і гріхів дотеперішнього войовничого націоналізму. Спеціальну увагу він мусів би присвятити зреформованню публіцистичного й журналістичного трактовання національних справ, яке перед війною, а зрештою й тепер відзначається здебільшого страшною односторонністю, фанатичним засліпленням і демагогічною невідвічальністю, словом — всіма негативними прикметами національного еґоїзму та абсолютизму. Й не диво, що т. зв. впливова преса не лише що багато причинила ся до спровоковання всесвітньої війни, але відтак довгий час була головним розсівачем шовіністичного фанатизму та національного ненавистництва. Очевидно, що

післявоєнна преса під сим оглядом має бути з ґрунту зре-
формована і зайняти ся об'єктивним з'ясуванням національних
справ та спорів і таким робом бути головним чинником для
виховування народів в напрямі нового і людяного націо-
налізму.

В „Н. І.“ на його націольогічних курсах будуть під-
готовлені перші кадри нових публіцистів і журналістів, що
зроблять з друкованого слова могуте знарядде націо-пацифі-
каторської пропаганди. З сих курсів „Н. І.“ вийдуть оче-
видно й нові політики та громадські діячі, що живим словом
на зборах, в парламентах, викладах і т. д. поширювати муть
національну толерантність і солідарність.

Гадаємо, що прилюдні виклади як з області теоретич-
ної, так і головно психічної націольогії (про житте і побут
поодиноких народів та країн з світляними образами,
а ще краще зі спеціальними націольогічними популяризатор-
ськими фільмовими знімками, напр. ілюструючими
відродженне поодиноких народів або найцікавіші прояви
їх національної своєрідности), на зразок „Людових універзи-
тетів“ — безперечно стануть величезним чинником націо-
нального перевиховання.

Чимала увага має бути звернена далі на школу, що
є і лишить ся головним виховувачем народів. В ній спеці-
ально слід обмежити той „казєнный“ патріотизм, що в неї
служив національному імперіялізму державних народів, обра-
жаючи та зневажаючи національне почутте народів-кріпаків.*)
Все се мусить бути негайно усунено зі шкіл, де від нині
мала-б викладати ся також популярна націольогія й загалом
добре та ґрунтовно навчати ся про житте всіх народів, а не
лише пануючих і великих, як досі.

Дальшими факторами націольогічної пропаганди може
бути театр (зазнайомлюванне з національним мистецтвом
ріжних, а головно маловідомих народів), артистичні й з окре-
ма національні виставки, туристика (для пізнавання
з автопсії чужих країн та народів), на поміч якій міг би
прийти кінематограф, про що вже згадувало ся вище,
а врешті національні конґреси, що по черзі влаштову-
вали би ся в головних центрах національного руху пооди-
ноких народів і могли-б звязувати ся звичайно з якимсь спе-

*) Безліч доказів сього можна знайти в шкільній практиці урядового нав-
чання в довоєнній Росії, Австрії і Мадярщині та Іерманії. Згадаймо лишень
славетні підручники російської історії Гловайського, де минувшина „окраїн“ та
„іногородців“ була ганебно зфалшована та зогиджена.

підляльним і святочним його проявом (у Чехів та Славян взагалі напр. зі сокільськими здвигами — у Фінів і Естонців з „фестивалами“, себ-то національними співочими святами, відтак з роковинами якихсь історичних подій національного характеру то що).

Сю програму націо-дидактичної праці очевидно можна поширити й поглибити, а взагалі її усистематизувати. Обмежимо ся поки що сказаним, позаяк нам тут розходилося лише о загальне її зясуваннє в головних рисах. Ся остання увага відносить ся також і до вище наведеного плану окремих відділів чи секцій при „Н. І.“ Діяльність сього останнього може бути очевидно в залежности від потреб і обставин більш або менш здиференційована або виспеціалізована.

На дві помічні інституції при „Н. І.“ мусимо однак ще звернути увагу. Отже передовсім на потребу заложення при ньому спеціальної „Націольогічної Бібліотеки“, в якій була-б зібрана та усистематизована вся дотеперішня література націольогічного характеру як наукова, так і публіцистична, далі періодична преса загалом, відтак красне письменство, очевидно на всіх мовах та про всі народи.

Відтак не менш пекучою потребою був би „Націольогічний Архив“, в якому-б знова збирав ся увесь цікавий історичний і сучасний документарний матеріал про визволюваннє недержавних народів, з окрема про „визвольну“ дипломатію супроти них, отже ріжного рода заяви, ноты, умови, протоколи, маніфести, обіцянки та зобовязання, словом незвичайно богата й ріжноманітна що до національних справ правда та брехня, любов та підступ підчас недавньої війни і теперішнього миру... А наприкінці сього начерку проекту „Н. І.“ треба ще згадати про одну культурну інституцію, що слід організувати від самого початку його існування.

Маємо на думці заснуваннє „Націольогічного Музею“, що ілюстрував би повстаннє й розвій націй приблизно так, як се зясовує що до релігії парижський Музей Гіме (Guimet). Не входячи в деталізацію програми сього „Н. М.“ — на одну річ однак хочемо звернути увагу. На нашу думку, два відділи конче повинні бути в ньому узгляднені, а саме — національного утиску, себ-то примусового винародовлення, а відтак національного відродження. В першому варта-б було зібрати всі цікаві документи та докази денационалізаторської практики, щоб наші нащадки *ad oculos* могли пізнати все безглузде та майже людожерчість гакатизму, русифікації, мадяризації і

ріжних інших „ацій“ подібного роду; в другому знову мало-б простежити ся поглядом національне пробудження т. зв. „неісторичних“ народів, від перших його проявів аж до вершин національного розцвіту та самовизначення.

Не менше уваги треба присвятити також занепадаючим народам та вимираючим расам.

Хай в „Н. М.“ на все заховані будуть останні проблиски національної душі тих, що природним шляхом або в наслідок ганебного утиску засуджені були на смерть та на поталу, щоб майбутні вчені не мусіли колись відкопувати рештки їх слідів і з них відгадувати тайну душі та буття сих народів.

Так в загальних рисах уявляєть ся нам „Націологічний Інститут“. Характер його діяльності, як ми бачили, може бути дуже ріжноманітним, хоч і одноцільним щодо її основного завдання. Він має виховати перші кадри фахових націологів. В ньому мають зазнайомитись з основами теоретичної і практичної націології політики, громадські діячі та журналісти й письменники, словом всі, хто має головний вплив на думковий розвиток загалу. Далі безпосередно, а через підготовлених ним людей посередно, „Н. І.“ впливатиме на національне перевиховування широких шарів суспільности.

Як було вже вище зазначено не буде се легка праця й вимагатиме вона довшого часу для свого успішного здійснення, але при сім се праця дуже вдячна й варта спроби.*)

Лишаєть ся ще відповісти на одно питання: хто і де саме має заснувати сей „Націологічний Інститут“?

На се відповідаємо: визволені Українці, в самостійній Україні, в столиці її — Києві.

І ось чому: Зо всіх поневолених і т. зв. „неісторичних“ народів Українці чи не найгірше відчули на собі чуже ярмо

*) Правда і перед війною були вже зроблені деякі спроби в сьому напрямі. Серед них найсерйознішим безперечно є відома парижська „L'Union des Nationalités“ (Спілка Народів), що видає цитованай журнал „Les Annales des Nationalités“, та в програмі якої находимо чимало з тих постулатів що виставлені були тут в начерку „Н. І.“ Подекуди ся „Спілка Народів“ — се свого рода ембріональна стадія такої організації, яку ми уявляємо собі в формі „Н. І.“ Відтак ми бачили вище, що існують вже друковані органи націологічного типу й навіть центральна книгарня. Те, про що нам розходить ся, має бути спроба зорганізованя та зосередкуваня спорадичних здебільшого досі заходів в сім напрямі й витворенне одної центральної інституції, що обіймала-б всі можливі форми національного буття, а трактуванне національної проблеми загалом поставила на певний ґрунт об'єктивно-наукового дослїду та якнайширшої популяризації перед міжнароднім форумом позитивних вислїдів своєї праці.

та панування. Вони не лише були національно утискувані, як інші поневолені народи, але вороги України заперечували загалом національну відрубність українського народу та його право на національне існування й самостійність. Вони були отже сугубо поневоленим народом.

Скидаючи тепер кайдани національної неволі й утиску Українці мали-б, на нашу думку, вшанувати своє визволення заініціюванням вищезясованої тут національній акції й стати на чолі заложення та зорганізованя проєктованого на попередніх сторінках „Н. І.“

Се буде не лише достойною пошаною свого визволення, але й актом величезного міжнародного морально-культурного значіння. Коли-б справді Українцям вдало ся заложити „Н. І.“, то через се Київ став би міжнароднім центром не абиякого культурного й політичного життя.

Навкруги майбутнього київського „Н. І.“ гуртували ся би не лише громадські та національні діячі (а насамперед очевидно молодь) східно-європейської (згодом і азійських народів), але й чимало західно-європейської інтелігенції, що цікавили ся би з тих чи інших причин національними справами та відносинами в середній і східній Європі:

Київ і географічно знаменито падаєть ся для сеї ролі національній осередку, знаходячись в центрі національно-відродних рухів нового часу й недалеко майбутнього їх терену на азійському ґрунті. Під сим оглядом він є природнійшим та відповіднійшим місцем для „Н. І.“, ніж напр. Париж чи Льозана, не кажучи вже про Лондон.

Закінчую сі рядки надією, що оскільки Україні пощастить вийти з теперішнього європейського хаосу вільною й незалежною, вона по змозі сил причинить ся до здійснення зясованих тут проєктів: „Д. П. Н.“ та „Н. І.“, або принаймні підійметь ся заініціювання відповідній акції для переведення їх і таким чином збудує собі „*aege perennius monumentum*“ у визвольній історії народів та людства взагалі! . . .

Рукопись закінчено 2. марта 1920.

PS. *Сі кінцеві уяви, що первісно проєктовані були в малому розмірі для заокруглення попередніх начерків, розросли ся відтак у звязку з чималим новим матеріалом про мирову конференцію в її відношенню до національних справ в окремій до-*

сти великий розділ. Він не в анї вичерпуючий справу, анї навіть досить одноцільний, що залежало від спорадичности того матеріалу, який можна було зібрати в теперішніх відносинах, а головно від того, що у світлі сих новітніх даних з мирової конференції спала навіть і реиита авреолі, якою оточувано її працю, поки не була зірвана завіса, що закривала справжні її тенденції, її староевропейську дипломатичну технїку та ідсольогію, отже й вислїди праці. Звідси не однакове подекуди становище автора до мирової конференції — на початку сих уваг дуже вирозуміле, й на прикінці — заслужено критичне.

Випускаємо в світ сю працю в повній свідомости всіх її браків, оловно фрагментаричности та неповноти, в надії, що в сей критичний час для національних справ, вона, не зважаючи на великі свої прогалини, всеж таки причинить ся до певнійшого зорїєнтування в міжнародно-національному хаосї Європи, яка зараз трагічно опинила ся на бездоріжжю поміж вчорашніми традиціями в політичному думанню та національно-соціяльними імперативами завтрішнього дня, марно спокуюшачись вирівняти сей фатальний антагонїзм в органічному синтезі сьоодняшньої дійсности та реального життя...

I. Б.

Похибки друку.

| Стор. | рядок | є | має бути |
|-------|---|-----------------------|---------------------|
| 13 | 4/3 з долу | перекрисленне | перекресленне |
| 16 | 6/7 з гори | вільности | рівности |
| " | 20 з долу | знаряддя | знаряддя |
| " | 8 " | неохоту | нехить |
| 19 | 22 " | ріжницю | ріжницю |
| 20 | 15 " | позаполітичному | позанаціональному |
| 24 | 15/16 з гори | національно | національного |
| " | 19 з долу | ноціональних | національних |
| " | 5 " | не животіють | ще животіють |
| 37 | 16 з гори | аба | або |
| 42 | 7 з долу | sterreich | Oesterreich |
| 45 | 7 " | робіниччої клян | робітниччої кляси |
| 58 | Примітка на цій стор. відносить ся до 60 стор. | | |
| 63 | 4 з долу | відчувають | відчували |
| 75 | 2 з гори | нація | нації |
| 84 | 16 з долу | 6% | 9% |
| 87 | 12 з гори | неслушно | не неслушно |
| 90 | 1 " | складности | складністю |
| 91 | 7/8 " | державної | національної |
| 92 | 8 з долу | віки | на віки |
| 99 | 18 з гори | капітуляція | капітуляція |
| 102 | 10 з долу | Волтави | Велтави |
| 102 | 6 з гори | лише до | лише |
| 114 | 3 з долу | зловжити | зневжити ся |
| 123 | До відночника треба додати цікаву працю W. Schücking-a: Die Organisation der Welt (Липск 1919), в якій схематично зясована історія думки союзу народів і всесвітнього мпру. | | |
| 132 | 7 з гори | казати | сказати |
| 134 | 5/6 з долу | on mium contra on mes | omnium contra omnes |
| 139 | 8 з гори | справжене | справжне |
| 146 | 16 " | архизгода | арха згоди |
| 150 | 3 " | то | та |
| 151 | 15/16 " | Ромунам, Ромуни | Румунам, Румуни |
| 153 | 2 з долу | národu | národů |
| 155 | 12 з гори | майра | майора |
| " | 3 з долу | Národu | Národů |
| 157 | 7 з гори | термінопоняття | терміновоїї поняття |
| 170 | 16 з долу | дотеперішньої | дотеперішньої |
| 172 | 2 " | "Akademi" | "Akademie" |

З М І С Т.

| | Стор. |
|--|-------|
| Передмова | 4 |
| I. Національно-визвольні рухи нового часу й „визвольники“ | 5 |
| II. Головні чинники й основні фази національно-відродних рухів | 15 |
| III. Соціалізм і національне питання | 35 |
| IV. Нація та держава | 52 |
| Державно-творчі елементи: | 57 |
| Геополітичний фактор в життю народів | 58 |
| Економічно-автаркічний бік істоти держави. | 62 |
| Держава та її структура | 66 |
| V. Про націю взагалі і під державно-політично-правним оглядом | 73 |
| VI. Національно-визвольні прямивання й існуючі типи держав. | 99 |
| Замість кінця: | |
| а) „Деклярація прав народів“ | 161 |
| б) „Націольоічний Інститут“ | 176 |
| PS. | 184 |
| Похибки друку | 186 |

